

1

Automobilul Porsche se tîra pe stradă ca o panteră fină, neagră. Mergînd pe lîngă trotuar, motorul torcea adînc și încet, încît suna ca mîrîitul unui animal de pradă.

Marnie Hibbs stătea în genunchi pe pămîntul fertil al stratului ei de flori, săpînd și blestemînd micile insecte care luau masa pe ele de trei ori pe zi, cînd zgomotul motorului mașinii îi atrase atenția. Se uită la ea peste umăr, apoi intră în

panică văzînd că se oprește în fața casei ei.

– Doamne, e chiar atît de tîrziu? mormăi ea. Lăsînd jos săpăliga, se ridică și se scutură pe genunchii goi de pămîntul umed, lipicios.

Întinse mîna să-și înlătore de pe frunte șuvițele de păr negru dîndu-și apoi seama că mai purta încă mănușile groase de grădinărit. Și le scoase repede și le aruncă lîngă săpăligă, urmărindu-l pe conducătorul mașinii, cum coboară din automobilul sport și o ia pe aleea din fața casei.

Uitîndu-se la ceasul de mînă, ea văzu că de fapt nu pierduse noțiunea timpului. El venise prea devreme la întîlnire și, ca atare, ea nu avea să-i facă o primă impresie foarte bună. Să fii încălzită, transpirată și murdară nu era un mod de a te întîlni cu un client. Și avea nevoie mare de angajamentul acesta.

Fortîndu-se să zîmbească, ea se îndreptă pe cărare să-l salute, încercînd să-și amintească dacă lăsase casa și atelierul suficient de curate atunci cînd se hotărîse să facă o oră de muncă grea.

Nu o deranja atît faptul că arăta ca naiba, cît gîndul că nu voia să pară intimidată. Era unicul mod de a înlătura dezavantajul de a fi fost surprinsă tocmai cînd arăta mai prost.

El era încă la o oarecare distanță, cînd îl salută.

– Bună, zise ea cu un zîmbet luminos. Se pare că am încurcat lucrurile. Credeam că o să veniți mai târziu.

– Mi-am zis că jocul acesta diabolic al dumitale a ținut destul de mult timp.

Pantofii sport ai lui Marnie alunecară pe vechea cărare de beton, cînd ea se opri brusc. Înclină capul uimită.

– Îmi pare rău, eu...

– Cine naiba ești, doamnă?

– Sînt domnișoara Hibbs. Dar dumneata cine credeai că sînt?

– N-am auzit de dumneata. Ce naiba ai de gînd?

– Ce să am de gînd?

Ea se uită neajutorată în jur, de parcă sicomorii uriași din curtea din față îi puteau oferi un răspuns la acest bizar interogatoriu.

– De ce mi-ai tot trimis scrisorile alea?

– Ce scrisori?

Era clar că era furios, iar lipsa ei de înțelegere părea să-l facă și mai nervos. El se uită la ea pătrunzător, ca un vultur la un șoarece de cîmp, pînă ce ea fu nevoită să-și arcuiască spatele ca să se poată uita în sus la el. Soarele de vară îl lumina din spate, făcîndu-l să pară o siluetă.

Era blond, înalt, subțire, îmbrăcat în pantaloni obișnuiți și o cămașă sport – într-un stil impecabil.

Purta ochelari opaci de aviator, așa încît nu-i putea vedea ochii, dar dacă erau la fel de înverșunați ca expresia și comportarea lui, era mai bine să nu-i vadă.

- Nu știi despre ce vorbești.
- Scrisorile, doamnă, scrisorile.

El șuieră cuvintele printre niște dinți puternici, albi.

- Ce scrisori?
- Nu face pe proasta!
- Sînteți sigur că ați nimerit casa pe care o căutați?

El mai făcu un pas înainte.

- E casa pe care o caut, zise el cu o voce care era aproape un mîrîit.
- Se pare că nu.

Nu-i plăcea să fie pusă în defensivă, mai ales de către cineva necunoscut și pentru un motiv pe care îl ignora total.

- Ori ești nebun, ori ești beat, dar, în orice caz, ai greșit. Eu nu sînt persoana pe care o cauți și îți cer să părăsești proprietatea mea. Imediat.

- Mă așteptai. Mi-am dat seama, după felul cum mi-ai vorbit.

- Am crezut că ești persoana de la agenția de publicitate.

- Ei bine, nu sînt.
- Slavă Domnului!

Nu i-ar fi plăcut să trebuiască să facă afaceri cu cineva atât de irațional și de prost dispus.

– Știi al naibii de bine cine sînt, spuse el, scoțîndu-și ochelarii.

Marnie inspiră repede și se dădu un pas înapoi, pentru că, într-adevăr, știa cine era el. Ridică o mîină la piept, încercînd să-și potolească inima care îi bătea puternic.

– Law, gîfii ea.

– Așa-i! Law Kincaid. Așa cum ai scris pe scrisori.

Ea era șocată să-l vadă după atîția ani, stînd doar la cîțiva centimetri în fața ei. De data asta, el nu mai era o imagine familiară din ziar sau de pe ecranul televizorului. Era în carne și oase. Anii fuseseră favorabili fizicului lui, îmbunătățindu-i aspectul în loc să i-l degradeze.

Ea ar fi dorit să stea și să-l privească, dar el se uita fix la ea, cu un dispreț profund și fără să o recunoască.

– Să intrăm în casă, domnule Kincaid, îi sugeră ea blînd.

Cîțiva vecini care profitaseră de vremea însorită de la sfîrșit de săptămîină ca să lucreze în grădină se opriseră din săpat și udat ca să caște gura la mașină și la vizitatorul domnișoarei Hibbs.

Nu era neobișnuit ca un bărbat să intre în casa ei. Mulți dintre clienții ei erau bărbați și

majoritatea se consultau cu ea. De obicei erau executivi solizi, în costume închise, de birou. Unii erau foarte bronzăți, arătînd ca stelele de cinema, și conduceau asemenea automobile ce băteau la ochi.

Acest cartier din Houston nu era atît de elegant pe cît erau unele dintre cele mai noi. Majoritatea locuitorilor erau de vîrstă mijlocie și aveau mașini obișnuite. Un automobil Porsche în acel loc era într-adevăr un lucru curios. Și, din amintirile vecinilor ei, Marnie Hibbs nu se mai angajase niciodată într-un meci de țipete cu cineva.

Ea se răsuci pe tălpile de cauciuc ce scîrțiau ale pantofilor ei sport și îl conduse pe Law Kincaid pe cărare spre ușa din față. Aerul condiționat îi oferea o primire plăcută după umiditatea de afară dar, întrucît ea era umedă de transpirație, aerul rece o făcu să-i fie frig. Sau poate faptul că-l simțea în spatele ei pe acest bărbat îi făcuse pielea ca de găină.

– Pe aici!

Îl conduse printr-un coridor spațios, cum puteai găsi doar în casele construite înainte de cel de-al doilea război mondial, apoi spre veranda din spate, îmbrăcată în sticlă, care îi servea drept atelier. Acolo se simțea mai acasă, mai în largul ei și mai capabilă să facă față

uluitoarei realități că Law Kincaid intrase din nou în viața ei, pe neașteptate.

Cînd se întoarse spre el, văzu că ochii lui, de un albastru arctic, se uitau prin atelier. Făcură legătura cu ai ei ca un magnet.

– Ei? spuse el arogant, punîndu-și mîinile în șolduri. Era clar că aștepta o explicație despre care Marnie nu știa nimic.

– Habar n-am de nici un fel de scrisori, domnule Kincaid.

– Au fost expediate de la această adresă.

– Atunci a fost o greșeală a poștei.

– Imposibil. Oricum, nu ar fi greșit de cinci ori în cîteva săptămîni. Uite ce-i, domnișoară... cum ai spus?

– Hibbs. Domnișoara Hibbs.

El o mai privi o dată din cap pînă-n picioare, rapid, întrebător.

– Domnișoară Hibbs, sînt celibatar și am treizeci și nouă de ani. A trecut ceva timp de la pubertate și nu-mi amintesc de fiecare femeie cu care am făcut dragoste.

Inima ei mai făcu un mic număr de balet, făcînd-o să inspire repede.

– N-am făcut niciodată dragoste cu dumneata.

El își mișcă un șold lateral și își înclină capul cu aroganță.

– Atunci, cum de pretinzi că ai un băiat cu

mine? Un fiu despre care n-am auzit niciodată, pînă ce nu am primit prima scrisoare a dumatăle, acum cîteva săptămîni.

Marnie se uită la el cu o uimire mută. Simțea cum i se scurge sîngele din obraji; avea senzația că pămîntul îi fugea de sub picioare.

— Eu n-am născut niciodată un copil. Și, repet, nu ți-am trimis niciodată vreo scrisoare. Făcu un gest spre un scaun. De ce nu iei loc?

Ea îi oferi scaunul nu atît din politețe sau din preocuparea pentru confortul lui. Se temea că, dacă nu va sta jos, genunchii i se vor muia cu totul.

El stătu pe gînduri un moment, mușcîndu-și cu nervozitate colțul buzei de jos, înainte de a se îndrepta spre un fotoliu din răchită. Se așeză chiar la marginea pernei de pe fotoliu, de parcă voia să fie gata să sară de acolo, la nevoie.

Conștientă de pantofii ei sport plini de pămînt, de pantalonii tăiați și de bluza veche de bumbac, Marnie se așeză pe fotoliul asemănător cîin fața lui. Se așeză rigidă, ținîndu-și genunchii murdari unul lîngă altul și strîngîndu-și mîinile, cu nervozitate, în jurul șoldurilor.

Se simțea dezbrăcată și vulnerabilă, în timp ce ochii lui incisivi o cercetau, analizîndu-i fața, părul nepieptănat, îmbrăcămintea de grădinărit și genunchii cu noroi.

– M-ai recunoscut.

El îi aruncă propoziția ca pe o rachetă.

– Oricine se uită la televizor sau citește un ziar te-ar recunoaște. Ești cel mai popular astronaut după John Glenn.

– Și de aceea sînt o țintă ușoară pentru fiecare nebună căreia i se năzare ceva.

– Eu nu sînt nebună.

– Atunci de ce naiba mi-ai trimis scrisorile alea? Nici măcar nu e o idee originală, să știi, primesc în fiecare zi vreo cîteva duzini de scrisori.

– Felicitări!

– Nu sînt doar scrisori de la admiratori. Unele sînt pline de ură, trimise de nebuni religioși, care consideră că noi ne ducem acolo unde Dumnezeu nu a avut niciodată intenția ca oamenii să ajungă. Unii îi atribuie lui Dumnezeu accidentul navei *Challenger...* prostii de genul ăsta. Am primit propuneri de căsătorie și pentru relații de natură normală sau perversă, spuse el sec.

– Plăcut pentru dumneata!

Ignorîndu-i remarca acidă, el continuă:

– Dar scrisoarea dumitale a avut o nuanță de originalitate. Ai fost prima care ai pretins că eu sînt tatăl copilului dumitale.

– Dumneata ești surd? Ți-am spus că n-am avut niciodată un copil. Cum ai putea dumneata să-i fii tată?

– Tocmai asta e, domnișoară Hibbs! urlă el.

Marnie se ridică. La fel făcu și el. Când ea se îndreptă spre masa de desen și începu să-și rearanjeze inutil creioanele și pensulele în diversele lor suporturi, el o urmă.

– Ai fost de asemenea prima care m-ai amenințat cu dezvăluiri publice, dacă nu fac ce vrei dumneata.

Ea se întoarce, trezindu-se cu el foarte aproape. Putea să-i simtă chiar materialul pantalonilor atingându-se de picioarele ei goale.

– Cu ce puteam *eu* să te ameninț pe *dumneata*? Ești vedeta blondă a programului spațial, aclamat ca un erou. Faci ca fiecare american să stea vrăjit lângă televizor, în timp ce dai mîna cu un cosmonaut rus în legătură cu un tratat de pace în Cosmos. S-a organizat o paradă emoționantă în onoarea dumitale și a echipajului, la New York. Ai luat cina la Casa Albă, cu președintele și cu prima doamnă a țării. Aproape de unul singur ai readus opinia publică alături de NASA, într-un moment cînd, cu siguranță, aceasta nu-i mai era favorabilă după *Challenger*. Cei care critică zborurile spațiale cu oameni la bord sînt ridiculizați, după cele ce ai făcut dumneata.

Ar trebui să fii nebună sau proastă ca să mă lupt eu, o biată femeie simplă, cu o celebritate uriașă ca dumneata. Dar te asigur că nu sînt nici

una, nici alta.

– Mi-ai spus Law.

După lungul ei discurs, această respingere de patru cuvinte veni ca un duș rece, care o luă prin surprindere.

– Poftim?

– Când m-ai recunoscut, la început, mi-ai spus Law.

– Care, întâmplător, e numele dumitale.

– Dar omul obișnuit, de pe stradă, mi s-ar adresa cu cuvintele „colonele Kincaid“, și nu cu un nume familiar, cum e Law. Doar dacă ne-am cunoscut cu mult înainte...

Ea ocoli această chestiune.

– Ce anume cereau de la dumneata aceste presupuse scrisori?

– Mai întâi, bani.

– Bani? spuse ea mirată. Cîtă nerușinare!

– Iar apoi să fac publică existența fiului meu.

Marnie se eliberă din spațiul dintre el și masa de desen. Aproximarea lui îi tulbura capacitatea de a gândi clar. Ea începu să scotocească prin teancul de schițe lăsate pe altă masă de lucru.

– Eu sînt o persoană independentă, care se bazează pe propriile-i forțe; nu ți-aș cere niciodată bani dumitale sau oricui altcuiva.

– E un cartier frumos aici, ai o casă mare.

– E a părinților mei.

– Locuiesc și ei aici, cu dumneata?

– Nu. Tata a murit. Mama a avut un atac de cord în urmă cu câteva luni și acum e într-o casă de odihnă.

Ea lăasă jos grămada de schițe și se întoarse spre el.

– Reușesc să mă întrețin singură. Dar de ce te interesează pe dumneata toate astea?

– Cred că victima trebuie să-și cunoască tortionarul, zise el răgușit. Din toate punctele de vedere.

Ochii lui o măsurară din nou. De data asta, mai lent și mai analitic. Ea observă că privirea i s-a oprit pe sînii ei, pe care bluza umedă de bumbac nu prea îi ascundea. Își simțea sfîrcurile proiectîndu-i-se prin bumbacul uzat, moale, și încercă fără succes să se convingă că reacția era efectul aerului condiționat și nu al privirii lui Law Kincaid.

– Cred că o să trebuiască să mă scuzi acum, zise ea cu o detașare afectată. Aștept pe cineva care trebuie să vină în curînd și vreau să mă spăl.

– Pe cine aștepți? Pe bărbatul de la agenție?

La expresia ei uimită, el adăugă:

– L-ai menționat la început, cînd am venit.

– I-am fixat o întîlnire, ca să se uite la schițele pe care i le propun, pentru o comandă.

– Ești pictoriță?

- Sînt ilustratoare.
- Pentru cine lucrezi?
- Pentru mine, sînt liber-profesionistă.
- Ce lucrezi acum?
- Coperta pentru cartea de telefon a

Houston-ului.

Ridică puțin din sprînceană, impresionat.

- Asta e cu adevărat o comandă.
- Încă n-am primit-o.

Marnie și-ar fi mușcat limba în minutul în care i-au ieșit vorbele astea. El era destul de isteț ca să observe amănuntul.

– Ar fi o comandă importantă pentru dumneata?

- Desigur. Acum, dacă vrei...

El o prinse de braț cînd ea încercă să-l ocolească, îndreptîndu-se spre ușa din față.

– Trebuie să fie greu să trăiești de la o comandă la alta, în timp ce întreții casa asta și plătești cheltuielile medicale ale mamei bolnave.

- Mă descurc.
- Dar nu ești bogată.
- Nici pe departe.

– Pentru asta mi-ai scris scrisorile alea de amenințare, nu-i așa? Ca să obții bani de la mine?

– Nu. Pentru a nu știu cîta oară, îți spun că nu ți-am scris niciodată vreo scrisoare.

- Șantajul e o faptă gravă, domnișoară Hibbs.

– Și o acuzație prea ridicolă, chiar și pentru a fi discutată. Acum, te rog, dă-mi drumul la brăț.

Nu-i făcea nici un rău. Dar degetele lui o țineau prea aproape de el. Era destul de aproape ca să-i simtă colonia sexy și prospețimea mentolată a respirației, destul de aproape ca să-i vadă pupilele negre, care înfrumusețaseră coperța revistei și făcuseră să se vîndă mai multe exemplare din *Time* decît oricare alt număr.

– Pari rezonabil de inteligentă, spuse el.

– Să iau asta drept un compliment?

– Atunci, de ce îmi trimiți scrisori anonime și pui adresa dumatăle pe plic, la retur?

Ea scoase un rîs moale, neîncrezător, și clătină din cap.

– Eu n-am făcut asta. Sau asta a fost o întrebare vicleană, ca să mă prinzi în cursă? Unde sînt scrisorile? Pot să le văd și eu? Poate că, după ce le văd, voi putea să-ți ofer o explicație.

– Arăt eu a prost? Nu ți le-aș da, ai putea distruge dovada.

– Ah, pentru Dumnezeu! țipă ea.

Apoi, uitîndu-se la fața lui preocupată, zise:

– lei cu adevărat în serios treaba asta, nu-i așa?

– La început, nu. Erai doar o nebună între multe altele. Dar după cea de a cincea scrisoare, cînd ai devenit cu adevărat periculoasă în

legătură cu acuzația de paternitate, m-am gândit că era momentul să ne confruntăm.

– Nu sînt genul de femeie care să dea în judecată un bărbat acuzîndu-l de paternitate.

– Nici chiar pe unul atît de cunoscut ca mine?

– Nici.

– Nici pe unul care poate pierde mult în cazul unui scandal?

– Nici! În plus, ți-am zis că n-am avut niciodată un copil.

Se auzi deschizîndu-se ușa din față, apoi trîntindu-se. Apoi se auziră pași alergînd prin hol. Apoi, un băiat înalt, uscățiv, intră intempestiv pe ușă.

– Mamă, trebuie să vii să vezi mașina parcată în fața casei noastre. E extraordinară!

2

Se lăasă o tăcere grea și Marnie ascultă bătăile puternice ale proprii inimi. Încercă să-și mențină chipul liniștit, în interesul băiatului, dar era dificil. După câteva secunde, îndrăzni să arunce o privire spre Law Kincaid. El se uita fix la David. Neîncrederea se vedea clar pe trăsăturile lui frumoase.

David fu cel care vorbi în cele din urmă:

- Isuse, ești Law Kincaid. Isuse!
- David, te-am rugat să nu vorbești așa.

– Iartă-mă, mamă, dar e Law Kincaid. Law Kincaid în casa mea!

Astronautul înlocui expresia neîncrezătoare cu faimosul lui zîmbet, recăpătîndu-și, se pare, stăpînirea de sine.

– David? Sînt bucuros să te cunosc.

Făcu un pas înainte și dădu mîna cu adolescentul.

În partea cealaltă a camerei, Marnie se ținu de marginea mesei de desen, ca să se sprijine. David era aproape tot atît de înalt ca și Law. Părul lui avea o nuanță identică de blond, ochii îi erau la fel de albaștri. Nu era încă destul de format. Oasele îi ieșeau ca niște vîrfuri de săgeți pe la umeri, pe la coate și pe la glezne. Dar pînă la urmă aveau să capete rotunjime. Schema genetică fusese stabilită încă de la conceperea lui. Pentru a ști cum va arăta peste douăzeci și doi de ani, David nu trebuia decît să-l analizeze pe bărbatul care dădea mîna cu el.

Din fericire, David era atît de emoționat găsindu-l pe astronaut în casa lui, încît nu observă asemănarea. Cu exuberanță îi strînse mîna lui Law.

– Am afișe cu *Victory*, în camera mea. Burger King le dădea gratis, dacă luai șase *Whopper*. Eu am cumpărat șapte, pentru orice eventualitate. Vrei să-mi dai un autograf pe el? Nici nu-mi vine

să cred! Ce faci aici? Ziua mea de naștere e abia peste o săptămână.

Se uită la Marnie și râse.

– Nu cumva ăsta e cadoul special pe care mi l-ai promis? A, stai așa, știu. Ai reușit să-l convingi să-ți pozeze? Așa-i, da?

Law se întoarse cu spatele la băiat și se uită la ea. Privirea lui era tot atât de fierbinte și de albastră ca o flacără. Ea se pierdu datorită acestei priviri, dar își păstră o expresie sfidătoare. Expresia lui Law era un amestec de suspiciune și uimire.

– Să pozez?

– Eu... eu...

– Vai, nu cumva mi-a ieșit păsărica din gură înainte ca ea să aibă ocazia să-ți ceară așa ceva? Îmi pare rău, mamă.

Apoi, adresându-i-se lui Law, David zise:

– Pentru ea e important să realizeze coperta aia pentru cartea de telefoane. Aseară spunea că ar trebui să te convingă să pozezi pentru astronautul ce reprezintă NASA.

– Aha! A zis și de ce?

– Ea consideră că ești cel mai frumos, răspunse David, zimbând caustic. Știe că ești cel mai faimos.

– Înțeleg, spuse încet Law. Sînt flatat.

– Ai să faci treaba asta?

Law o eliberă pe Marnie de privirea lui fixă și se uită spre David.

– Sigur. Am să pozez, de ce nu?

– O, asta-i grozav!

– De fapt, nu e necesar, interveni Marnie. Am făcut deja o schiță preliminară.

Făcu un gest indiferent spre schițele din spatele ei.

– Hai să le vedem.

– Nu sînt terminate.

– Nu plănuiai să le arăți celui de la publicitate?

– Ba da, dar el e de specialitate. El știe diferența dintre o schiță brută și produsul finit.

– Și eu o știu. Și aș vrea să le văd.

Law o punea la încercare. Conștientă de ochii curioși ai lui David și știind cît de sensibil este, Marnie nu avea de ales decît să se conformeze.

– În regulă, desigur.

În contrast cu vocea prietenoasă, zîmbetul ei era abia perceptibil cînd îi dădu lui Law cîteva schițe.

– Uite, aici ești! exclamă David, arătînd spre fața bărbatului, în montajul de scene care descriau orașul Houston. Îți seamănă exact, nu-i așa?

– Adevărat, seamănă, zise Law, uitîndu-se din nou la Marnie, cu una dintre acele priviri pătrunzătoare, întrebătoare. Parcă mi-ar fi cunoscut

chipul în mod intim.

– E bună. E cea mai bună, se laudă David. I-a reușit bine și costumul spațial.

Marnie trase înapoi desenul.

– Întrucît desenele mele au primit aprobarea dumitale, nu mai am nici un motiv să te rețin, colonelul Kincaid. Îți mulțumesc mult că te-ai oprit...

Sonerie de la ușă îi întrerupse.

– Mă duc eu, strigă David pornind în direcția respectivă. Totuși, înainte de a face al doilea pas, se opri și întoarse capul. N-o să pleci înainte de a mă întoarce, nu-i așa?

– Nu, îi răspunse Law. Am să mai stau pe aici.

– Minunat!

Băiatul o porni prin hol, spre partea din față a casei, unde sonerie sună a doua oară.

Law se aplecă asupra lui Marnie și o apucă de ambele brațe. Cu glas încet, dar furios, îi zise:

– Parcă ai zis că n-ai avut niciodată un fiu.

– N-am avut.

– David îți zice mamă.

– Da, dar...

– Și-mi seamănă.

– El...

– Dar, la naiba, nu-mi amintesc să fi făcut dragoste cu dumneata.

– N-ai făcut! Nu ți-ai amintit de mine cînd m-ai

văzut, nu-i așa?

– Când te-am văzut, nu! Dar unele lucruri nu le uit niciodată.

O trase tare lîngă el. Înainte ca ea să poată reacționa, buzele lui erau pe buzele ei.

Pe Marnie o străbătu o dorință ca un izvor fierbinte.

Și Law simți același lucru. Înălță brusc capul și se uită la ea cu o uimire sinceră, înainte de a o împinge mai încolo.

Totul s-a întîmplat în cîteva secunde, ceea ce era bine, întrucît David îl conducea deja pe clientul ei potențial, cel mai important în momentul respectiv, prin hol, spre atelier.

În clipa cînd ajunseră, Law se sprijinea de marginea biroului, arătînd la fel de nevinovat ca un băiat din corul bisericii. Ea stătea în mijlocul camerei, simțindu-se la fel de pierdută ca și cum s-ar fi aflat în mijlocul Pacificului, fără o barcă de salvare.

– Domnule Howard, spuse ea fără suflu, cu vîrfurile degetelor pe buzele care îi pulsau, te rog să-mi ierți aspectul. Lucram în grădină, cînd... Făcu un gest spre Law. Cînd colonelul Kincaid m-a surprins, oprindu-se aici.

N-ar fi trebuit să fie îngrijorată că el ar fi fost șocat de aspectul ei neîngrijit. Nici măcar nu o observase.

– O, dar asta este desigur o surpriză plăcută, spuse el expansiv.

Reprezentantul agenției de publicitate făcu un pas înainte, ca să dea mîna cu astronautul.

– E o onoare pentru mine, domnule.

– Mulțumesc.

Abia atunci, îi dădu atenție lui Marnie.

– Domnișoară Hibbs, nu mi-ai spus că îl cunoști pe ultimul nostru erou național.

Sprîncenele lui Law se apropiară într-o încruntare. Dregîndu-și glasul, jenat, bărbatul adăugă:

– Nu aveai nici un motiv să-mi spui, bineînțeles.

– Colonelul Kincaid este modelul pentru cartea de telefon, zise David.

– Dacă primesc comanda, David, îl corectă ea, umezindu-și buzele cu sfială.

Ea mai simțea pe buze gustul sărutului lui Law și o cuprinse o teamă vagă dar nu neîntemeiată că lucrul acesta ar putea fi vizibil.

– Vreți să vedeți desenele pe care le-am făcut pînă acum, domnule Howard?

– Între timp, spuse Law, eu am să-l iau pe David la o plimbare cu mașina.

– Vrei să spui, cu Porsche-ul? întrebă băiatul în extaz. Scoase un strigăt ca al războinicilor

indieni, sări în sus, atinse plafonul cu mâna și apoi ieși în fugă din cameră.

– Am permisul de elev la școala de șoferi, să știi, strigă el. Peste câteva săptămîni o să primesc carnetul.

– David, să nu îndrăznești să atingi mașina colonelului Kincaid, strigă Marnie alarmată.

– Nu-ți face griji pentru el.

– Dar unde vă duceți?

– Prin împrejurimi, spuse Law, ridicînd un umăr. Nu ne ducem într-un loc anume.

– Cît timp o să lipsiți?

– Cîtva timp.

Voia să țipe la el pentru că îi dădea răspunsuri vagi. Voia să pună piciorul în prag, să spună „nu“, un „nu“ categoric; David nu trebuia să meargă nicăieri cu el. Voia să alerge după David și să-l țină strîns.

Dar, cu domnul Howard care stătea acolo, nu avea altă alternativă decît să fie amabilă. Știind lucrul acesta, Law profită din plin de situație. Ea îl urmări plecînd pe coridor și ieșind pe ușa din față, spre David care ședea deja în mașină, pe locul pasagerului.

– Îl cunoști pe... colonelul Kincaid de multă vreme? întrebă curios domnul Howard.

Marnie se întoarse spre el și văzu că omul

mușea de curiozitate. Nu avusese curajul s-o întrebe direct despre posibilă legătură de rudenie dintre astronaut și adolescentul care îi spusese „mamă“. Cu răceală, îi răspunse:

– Îl cunosc de cîțva timp.

Domnul Howard plecă după douăzeci de minute. Ea spera că îi plăcuseră schițele preliminare. Totuși, el o avertizase, în timp ce închidea schițele într-un portofoliu mare, că mai erau încă doi artiști care erau luați în considerare și că decizia finală va fi lăsată în seama unei comisii formată din reprezentanți ai agenției și ai companiei de telefoane.

– Lucrarea duminică e mai modernă decît a celorlalți doi.

– Și e rău lucrul ăsta?

– Nu, răspunse el zîbind. Poate că este timpul să o rupem cu tradiția

Apoi, mai adăugă doar atît:

– O să vă comunicăm răspunsul, și într-un caz și în altul, într-o săptămînă, aproximativ.

Ea îl conduse la ușa din față. Îl urmări prin gemuleț cum pleacă și, în același timp, cercetă strada să vadă vreun semn al mașinii Porsche. Nu se zărea nicăieri. Își frînse mîinile cu îngrijorare. Unde s-au dus oare? Despre ce or fi vorbind? Nu cumva Law îl bombarda pe David cu

întrebări la care David nu avea răspunsuri?

Înainte de a intra în panică, ea decise să facă dușul mult întârziat. Curînd după aceea, ieși din dormitorul ei de la etajul al doilea, îmbrăcată, fardată și mult mai sigură pe ea decît se simțise în pantalonii tăiați scurți și în bluza de bumbac. Se simți ușurată cînd auzi voci venind din dormitorul lui David. Pășind pe ușa deschisă, îl văzu ascultînd pasionat povestirea lui Law despre plimbarea făcută în Cosmos.

– Nu ți-a fost frică?

– Nu. Pîna să ajungem acolo sus, am repetat totul de atît de multe ori, încît știam exact la ce să mă aștept.

– Dar s-ar fi putut să nu meargă totul cum trebuie.

– S-ar fi putut. Dar știam că am o echipă în navă și o alta la sol, care aveau grijă să nu se întîmple nimic rău.

– Cum este cînd pornești?

Law închise strîns ochii.

– Emoționant. Ca nimic altceva. Este punctul culminant al unei munci plicticoase, grele, al studiului, al practicii, al amînărilor, al luării deciziilor. Merită fiecare secundă. Ba chiar mai mult.

David se apropie de el.

– La ce te gîndeai în momentul acela?

– Sincer?

– Sincer.

– Mă rugam să nu depășesc capacitatea pungii de făcut pipi.

David rîse.

– Nu cred. Chiar așa?

– Ei, în afară de asta, mă gîndeam că mi-am realizat visul. Este ceea ce am vrut întotdeauna să fac. Pentru asta am fost născut. Acum e ceva real. Trăiesc clipa dorită.

– Ce spui!

Aerul de venerație de pe fața lui o alarmă pe Marnie.

– Îmi pare rău că vă întrerup, spuse ea din ușă, dar acum trebuie să mă duc la casa de odihnă. Iar tu, David, dacă nu pleci imediat, o să întârzii la antrenamentul de fotbal.

David se răsuci pe pat și sări în picioare.

– Mamă, n-ai să crezi niciodată asta! M-a lăsat să conduc! Mașina asta e cu totul altceva, e aproape ca și cînd ai fi într-o carlingă, nu-i așa, colonele Kincaid?

– Aproape. De asta am cumpărat-o. Dacă nu pot să zbor, cel puțin să am impresia că o fac.

– A fost grozav, mamă. Ar fi trebuit să fii cu noi.

Apoi, simțindu-se vinovat că e atât de prins de propria lui emoție, întrebă:

– Cum a mers întâlnirea ta cu domnul Howard?

– I-au plăcut schițele mele, dar nu mi-a făcut promisiuni.

Își consultă inutil ceasul de mână.

– Ar fi bine să pleci, David.

– Joci fotbal?

Law stătuse pe marginea patului lui David. Se ridică în picioare.

– Sînt half la *Tornadoes*, echipa mea de la școală. O să fim campioni pe oraș.

– Îmi place tonul ăsta de încredere, spuse Law cu un zîmbet larg.

– Ca să fie sigur că o să cîștigăm, antrenorul nostru lucrează cu noi un timp dublu.

– Atunci e mai bine să nu întîrzii la antrenament.

Se îndreptă spre ușă, unde aștepta Marnie.

– O să mai fii aici cînd mă întorc?

– Nu, n-o să mai fie.

Cînd Marnie răspunse tăios la întrebarea care îi fusese pusă lui Law, patru ochi identici se întoarseră spre ea. Ea surîse slab.

– Sînt sigură că domnul colonel Kincaid mai are și alte treburi, David. Șterge-o acum. Dar să fii atent cum mergi cu bicicleta. Ai cheia de la

casă?

– Da, mamă. Ei, la revedere, colonelul Kincaid. Nu-mi vine să cred că te-am întâlnit. Îți mulțumesc pentru autograful de pe afișul meu.

– A fost plăcerea mea, David.

Își dădură mâna. Pentru prima oară de când își putea aminti Marnie, lui David părea că nu-i vine să se ducă la antrenament.

Coborî încet scara, întorcînd des capul să se uite spre Law. De îndată ce ieși pe ușa din față, Marnie se uită la vizitatorul ei.

– Într-adevăr, trebuie să plec la casa de odihnă, acum. Mama nu e bine și, dacă nu sînt acolo cînd mă așteaptă...

El îi blocă drumul și își controlă afluxul de vorbe inutile. Farmecul cu care îl vrăjise pe David dispăruse odată cu băiatul.

– Vreau să-mi spui adevărul, îl vreau acum. El inspiră repede. E fiul meu?

Ochii ei cenușii se umplură de lacrimi. Limba îi trecu peste buzele acum lucioase, datorită machiajului de culoarea piersicii. Își lăsă în jos capul brun, încît creștetul ei cu bucle moi aproape că îi atinse pieptul.

– Este fiul *meu*, șopti ea. *Al meu*.

– Dar cineva i-a fost tată. Cu un deget îndoit sub bărbia ei, îi înălță capul. E fiul meu?

Marnie se uită direct în ochii lui și răspunse:
– Da.

3

El îi prinse brațul cu mîna.

– Am să te duc cu mașina, oriunde ai nevoie.

– N-o să faci așa ceva.

– Trebuie să vorbim.

– Nu avem despre ce să vorbim.

– Pe naiba, spuse el plecîndu-și fața la cîțiva centimetri deasupra ei. Tocmai mi-ai spus că am un fiu adolescent. Am mai bine de un milion de întrebări pe care vreau să ți le pun, și asta e doar

o aproximație. Pînă ce nu primesc niște răspunsuri, am să mă țin de dumneata ca scaiul. În sfîrșit, eu hotărăsc! încheie el emfatic.

Marnie s-ar fi revoltat, dar el o strîngea tare de braț cînd coborîră. Ar fi fost o nebunie să înceapă o luptă pe care nu ar fi putut nicicum s-o cîștige. Apoi, se gîndi că îi datora o explicație. Era puțin cam distantă, dar merse liniștită.

– Încuie ușa! îi spuse Law. Nu ai un sistem de alarmă antifurt?

– Nu.

– Ar trebui. Este o casă mare, iar un hoț are multe posibilități să intre înăuntru.

El o conduse prin ușa din față și pe alee, spre mașina Porsche care aștepta. Odată ce ea se instală pe locul pasagerului, el ocolî capota joasă, lungă, și se strecură în spatele volanului.

– Încotro?

Ea îi dădu numele străzii și îi indică ieșirea în șosea. În cîteva minute, călătoreau în viteză pe banda a doua a șoselei. Marnie se apucă de marginea scaunului ei. El conducea de parcă era într-o rachetă. Faptul că observase că ochii lui stăteau mai mult timp ațintiți spre ea decît pe șosea, nu era de natură să-i liniștească nervii.

După ce toleră cît putu această privire curioasă, ea îl întrebă:

– La ce te uiți așa fix?

– La dumneata. Ești atît de micuță! Nu arăți că ai putea duce o sarcină. Și, clătină el uluit din cap, mă uimește faptul că nu-mi amintesc să fi făcut dragoste împreună.

Ochii lui căzură pe gura ei, apoi pe linia fină a gîtului, apoi spre piept, și în sfîrșit în poală. Intensitatea lui o făcea să se simtă goală. Era tentată să se acopere cu mîinile.

– Probabil că am fost beat de-a binelea, spuse el dur. Altfel, cred că mi-aș fi amintit că am avut o legătură sexuală cu dumneata.

– N-am avut niciodată... N-am făcut dragoste cu dumneata, niciodată.

Ea își ținu capul drept și se uită prin parbrizul colorat, neputînd suporta să se uite în ochii lui și gîndindu-se că măcar unul dintre ei trebuia să privească șoseaua.

– David nu e fiul meu, adăugă ea.

– Atunci...

– E copilul surorii mele. Dumneata și cu ea...

Ea ridică din umeri nesigură și îi aruncă o privire rapidă și un zîmbet vag.

– Următoarea ieșire! Mai bine treci pe prima bandă.

El făcu întocmai trecînd razant prin fața unui camion cu pîine. Șoferul claxonă lung și urlă o înjurătură. Semnul *Stop* de la capătul benzii abia de-i dădu timp lui Law să se oprească și să ia

curba în viteză a treia.

– Se presupune că sora dumitale a rămas însărcinată cu mine, așa-i?

– Nu se presupune. Chiar așa s-a întâmplat; a fost o dragoste de o vară.

– În care vară?

– Tocmai absolviseși Academia Navală și urma să începi serviciul activ.

El deveni imediat precaut și agresiv.

– De unde știi că David e al meu?

Ea îi aruncă o privire aspră.

– Bine, bine, seamănă puțin cu mine, recunosc. Dar asta nu dovedește nimic.

– Nu trebuie să dovedesc asta, replică ea. Pentru mine, nu are nici o importanță dacă tu crezi sau nu. Ia-o pe aici, pe după colț!

El așteptă nerăbdător la semafor ca să se schimbe culoarea, apoi porni ca un taur când intră în arenă.

– Acolo-i sanatoriul, spuse ea recunoscătoare, când erau la o oarecare distanță. Trebuia să-l prevină din vreme, ca să poată reduce viteza suficient pentru a intra pe alee.

– Poți să mă lași la casa aceea laterală. Am o cheie ca să pot intra și să o văd la orice oră.

Era o casă sprijinită de biserică, avînd o poziție minunată și un personal foarte calificat. Atacul cerebral nu o lăsase pe doamna Hibbs

complet paralizată, dar îi provocase o incapacitate destul de serioasă ca să aibă nevoie de îngrijire permanentă. Plecarea ei de acasă fusese o decizie care i-a frînt inima lui Marnie, mai ales pentru că ştia că mama ei nu va mai părăsi casa de odihnă în viaţă.

Lui Marnie îi fusese şi mai greu să recunoască faptul că fusese uşurată de o mare povară, cînd mama ei părăsise locuinţa lor. În ultimii ani, ea devenise tot mai acră şi imposibil de mulţumit.

Cînd Law opri maşina la intrarea laterală particulară, Marnie deschise uşa şi puse un picior jos, pe pavaj. Îi vorbi peste umăr.

– Nu ştii cine ţi-a trimis scrisorile acelea spunîndu-ţi despre David, dar nu sînt de la mine. Eu nu am intenţionat niciodată să afli despre el sau viceversa. Nu vreau nimic de la dumneata, mai ales bani. Aşa că vezi-ţi mai departe de treburi, lasă-mă pe mine cu ale mele şi uită că ziua de azi a existat vreodată. Mulţumesc pentru că m-ai adus aici.

Ea coborî. La uşa spitalului, în timp ce se chinuia cu broasca pe care de obicei o descuia atît de uşor, ea ar fi dorit să se întoarcă şi să-i arunce o ultimă lungă privire.

Trecuseră şaptesprezece ani de cînd îl văzuse pentru ultima oară. Le făcuse semne de rămas bun, cu mîna, apoi se întorsese şi plecase pe

plajă, arătînd ca un tînăr zeu al soarelui, bronzat și frumos, predestinat parcă să fie celebru.

Inima ei sfărîmată îi spusese atunci un adio secret. Acum nu mai făcu asta. Ea nu-și mai permise luxul să privească înapoi, cînd intră în clădirea spitalului.

Rămase în camera mamei ei timp de peste o oră. În cea mai mare parte a timpului, doamna Hibbs dormi, trezindu-se din cînd în cînd, spunîndu-i lui Marnie cîteva fraze ininteligibile.

Mîhnită, Marnie o părăsi. Cînd ieși din cameră, Law măsura coridorul. Infirmierele de la postul fix din capătul holului ciripeau toate, dar el nu-i acorda atenție decît podelei strălucitoare de gresie, în timp ce se plimba înapoi și încolo, ca un leu în cușcă.

– Mai ești încă aici? întrebă Marnie.

Era profund afectată după vizita la patul mamei ei. Vederea lui Law o necăji și mai mult.

– Cum aveai de gînd să ajungi acasă?

– Cu taxiul.

El clătină din cap și o conduse la cea mai apropiată ieșire.

– Taxiurile nu sînt demne de încredere în orașul ăsta. Ar trebui să știi.

Cîteva minute mai tîrziu, erau din nou în mașina lui, Porsche; îi despărțea o consolă și șapte-sprezece ani.

– Ce face mama dumitale?

– E pe moarte.

După o pauză apreciabilă, ea zise:

– O țin cu medicamente, care diminuează efectele micilor atacuri pe care continuă să le aibă. Majoritatea timpului e amețită. Când e lucidă, vorbește despre tatăl meu și despre Sharon. Plînge foarte mult.

– A fost la Galveston, nu-i așa?

– Vrei să spui, acolo unde ne-am întâlnit?

– A fost pe plajă, nu-i așa?

– Da, spuse ea, întrebîndu-se cît de mult își mai amintea el. Familia mea închiriasse o casă pe plajă, aproape de cea închiriată de familia dumitale.

Uitîndu-se prin parbriz, el murmură:

– Erați două. Surori.

– Sora mea mai mare, Sharon, și eu, Marnie.

– Sharon și Marnie. Da, acum mi-aduc aminte.

Sora dumitale era foarte frumoasă.

Marnie lăsă ușor capul în jos.

– Adevărat.

– Dumneata erai doar o copilă.

– Paisprezece ani.

– Iar tatăl vostru era predicator, nu-i așa? Îmi aduc aminte că trebuia să o ștergem ca să bem o bere.

– Ai convins-o pe Sharon să bea puțină bere.

El rîse.

– Dar dumneata n-ai vrut. Îți spunea că ești bună-ca-doi-pantofi.

– Eu n-am fost niciodată atît de amatoare de aventuri ca Sharon.

El se gîndi la asta un moment, apoi remarcă:

– Dacă Sharon a făcut dragoste cu mine, probabil că a mai făcut-o cu o duzină de alți tipi.

– Avea doar șaisprezece ani în vara aceea. Ai fost primul!

– Șaisprezece? Șaisprezece? repetă el, fața lui devenind cenușie. Eu credeam că are mai mult de șaisprezece ani.

– Arăta mai mare, zise Marnie cu voce scăzută.

– Așa arăta. Se și purta mai matur. Atitudinea ei depășea vîrsta de șaisprezece ani cu mult înainte de a o fi cunoscut eu. Îmi amintesc cît de bine era umplut sutienul costumului ei de baie. E al naibii de adevărat că nu avea trupul unei adolescente.

– Nu discut treaba asta, sări Marnie.

În mod irațional, o deranja faptul că el își amintea cît de bine dezvoltată era Sharon. Bineînțeles că nu o surprindea faptul, dar voia ca el să nu se mai refere la lucrul acesta.

– Deci, asta era vîrsta ei, șaisprezece ani! Iar a rămîne însărcinată în prima săptămînă a primului

an de liceu, putea avea urmări grave, mai ales cînd tatăl tău era, întîmplător, un cunoscut predicator în comunitatea respectivă.

Law intră în parcajul unei cafenele luminate.

– Arăți de parcă ți-ar prinde bine ceva de băut.

– Aș prefera să mă duci acasă.

– Uite, spuse el nerăbdător, ești zdruncinată și necăjită. Nu ți-ar face bine o Coca sau o ceașcă de cafea? Pentru Dumnezeu, nu-ți cer să te îmbeți sau să-ți petreci noaptea cu mine. Dacă tot ești bună-ca-doi-pantofi poți să stai la o cafea cu un bărbat.

Fără să aștepte răspunsul ei, el ieși, trîntind portiera în urma lui. Ocoli mașina ca să vină la ea. Ea văzu cum se luminează ochii chelneriței cînd îl recunoscă și îi conduse într-un separeu. Șoapte și ușoare exclamații de surpriză și încîntare îi urmară, ca un ecou. Conștientă de sine, intră în separeu.

– Asta se întîmplă pretutindeni unde te duci?

– Ce anume? El o privi nedumerit: A, vrei să spui, chestiunea cu celebritatea? Nu da importanță.

Ea încercă, dar nu era lucru ușor, pentru că și ea era la fel de atent analizată ca și Law. Cînd chelnerița se apropie cu lista, îi ceru un autograf lui Law, iar el i-l dădu, odată cu o comandă de două cafele.

– Și atunci ce-a făcut ea? Întrebă el după ce chelnerița se retrase aproape leșinată.

– Cine?

– Sora ta, Sharon. Ce-a făcut când a aflat că e însărcinată?

– Ah, ea... Marnie își lăsă ochii în jos. A vrut să facă un avort.

Peste masă, simți reacția lui Law. Trupul lui se încordă. Văzu cum mâinile lui s-au transformat în pumni. Îi făcu plăcere să afle că prima opțiune a lui Sharon era la fel de respingătoare pentru Law cum fusese și pentru ea. Cel puțin, nu o aprobase.

– Și, de ce nu a făcut-o? Întrebă el.

Acest lucru era greu de discutat pentru Marnie. Fusese unul dintre momentele cele mai tensionate în familia ei, aflată atunci la începutul dezintegrării. Nici unul dintre ei nu mai rămăsese același, după asta.

– Sharon mi-a împărtășit planurile ei, îi spuse Marnie cu voce scăzută. Într-o seară, după cină, Sharon mi-a zis că trebuie să stea de vorbă cu mine. Mi-a destăinuit că era însărcinată. Era speriată. Asta m-a înspăimîntat, pentru că nu o văzusem niciodată atît de tulburată. Am stat treze toată noaptea, plîngînd împreună, întrebîndu-ne ce să facem. Să te căutăm era exclus. Erai la marină și ne gîndeam că nici n-ai vrea să știi. Nu

știam ce să facem. Dar mie nu-mi venea să cred că vrea să scape de copil, ca de un gunoi. Vreau să spun că era vorba de un copil, copilul *tău*.

Ea făcu o pauză, se uită la el, apoi continuă:

– Nu puteam suporta gândul ăsta. Și știam că mama și tata ar prefera să aibă un copil nelegitim, decît un avort pe conștiință.

– Așa încît le-ai spus ce anume intenționa să facă, zise el.

– Da. Ei i-au interzis să facă lucrul acesta. Ea era furioasă pe noi toți. Cele nouă luni de sarcină nu au fost foarte vesele. Dar apoi s-a născut David, adăugă ea cu un zîmbet melancolic, și l-am îndrăgit cu toții.

– Chiar și Sharon?

Zîmbetul ei dispăru.

– Începuse să-l iubească. Era atît de adorabil și de precoc, încît era imposibil să nu-l iubești.

El se uită fix la ea, simțind că mai erau multe de spus, dar sosirea cafelei o întrerupse. Cînd chelnerița plecă, Law întrebă:

– De ce David nu e cu Sharon, acum?

– Sharon a murit. El rămase mut. A murit cînd David avea doar patru ani, adăugă ea.

El sorbi din cafea.

– Cum?

– Într-un accident de mașină. Părinții mei au fost distruși. Tata a avut un atac de cord și a

murit în același an. De atunci, am rămas doar noi, mama, David și cu mine.

– Vara aceea a schimbat cursul vieții voastre.

– Cred că se poate spune asta, da, fu ea de acord cu mîhnire.

– Pentru mine a fost o vară grozavă. Ai mei au vrut să-mi ofere o vacanță plăcută.

- Îmi aduc aminte de ei. Era ușor de observat că erau foarte mîndri de tine. Ai absolvit în fruntea clasei. Apropo, felicitări că ți-ai realizat țelul, devenind astronaut.

– De unde știai că ăsta a fost țelul meu?

– Mi-ai spus asta. Într-o după-amiază, cînd Sharon făcea plajă, tu și cu mine ne-am dus la un fel de tobogan, să alunecăm pe valuri. Atunci mi-ai spus că ai de gînd să mergi la școala de zbor a marinei, ca să devii pilot de încercare, apoi voiai să te înscrii la programul pentru astronauti. Am fost atît de mîndră cînd am citit în ziare că ai fost acceptat! M-am simțit de parcă, de parcă te cunoșteam...

El zîmbi, dar brusc zîmbetul îi dispăru.

– Nu m-am gîndit, ani de zile, la vara aceea de la Galveston. Al naibii mod de a-ți aminti mai e și ăsta, mormăi el, făcîndu-i semne chelneritei să le umple din nou ceștile cu cafea.

Marnie sorbi cu grijă din ceașca ei, încă atentă la privirile cercetătoare ale clienților din jurul lor.

– Eu am întotdeauna un prezervativ.

Cafeaua fierbinte i se revărsă pe mînă, opărint-o și inundînd farfuria. Ea rămase cu gura căscată.

– Ce-ai spus?

El trase calm două șervețele din cutia de pe masă și le folosi ca să absoarbă lichidul maroniu din farfuria ei.

– Te-ai opărit la mînă?

– Nu-i nimic, minți ea, întrebîndu-se dacă i-ar putea cere chelneriței niște unt. Nu trebuia să facă asta. Law îi făcu însă semn chelneriței și îi ceru puțin unt.

– Nu, nu-i nimic, zău.

Marnie protestă, cînd chelnerița aduse prompt o farfurie cu o bucată de unt cît Rhode Island, pentru neîndemînată prietenă a lui Law Kincaid, care și-a vărsat cafeaua pe mînă.

– Mulțumesc, îi spuse el chelneriței, cu un zîmbet care îi sugera că poate să plece.

– Pot și eu să fac asta, spuse Marnie. Atîta agitație pentru...

– Dă-mi mîna.

Ea întinse mîna roșie, care o ustura. Cu două degete, el luă o bucățică de unt și o întinse peste arsură.

– Ori de cîte ori fac dragoste cu o femeie, folosesc un prezervativ, spuse el cu voce joasă.

Absolut întotdeauna.

Degetele lui alunecară printre două dintre ale ei, întinzînd untul moale în despărțitura ultrasensibilă. Auzindu-l, Marnie fu gata să alunece de pe bancheta de vinilin a separeului.

– Medicul militar te-ar lăuda.

Vocea ei nu suna deloc normal. Arsura o făcu să devină răgușită și aspră. Asta să fie, sau mîna lui Law era de vină? În timp ce degetele lui continuau să alunece între ale ei, ea se foi pe locul ei și își strînse buzele ca să nu scoată mici gemete de plăcere. Atingerea lui îi provoca zvîcniri în partea inferioară a trupului și gîdilături în sîni, mai ales în centrul lor.

– Am fost cu Sharon, înainte să fi auzit cineva de SIDA, zise el. Eu am folosit întotdeauna prezervative împotriva sarcinii. N-aș fi făcut dragoste cu o fată pe care am întîlnit-o pe plaja din Galveston, fără să folosesc așa ceva.

Masajul pe care i-l făcea el era minunat. Aproape că o topea pe Marnie, la fel de ușor precum căldura corpurilor lor, combinată, topea untul pe pielea ei. Cu regret, își trase mîna dintr-a lui.

– Atunci, tot nu ești convins că David e flul tău.

– Fii dreaptă, spuse el, aplecîndu-se peste masă. Pînă azi, nici n-am știut că există. Te așteptai cumva să accept orbește explicațiile tale

ca pe niște adevăruri certe?

– Nu aștept nimic de la tine, colonele Kincaid, spuse ea cu răceală. Ți-am spus asta încă la ușa spitalului.

– Ei bine, eu nu sînt genul de bărbat care poate să se scuture ușor chiar și de posibilitatea ca eu să fi fost tatăl unui copil. Dă-mi voie să fiu dificil, întrucît e un lucru șocant. Așa că fii indulgentă. Lasă-mă să-ți pun niște întrebări și dă-mi răspunsuri directe.

Ea își dădu la o parte ceașca și farfurioara și își propti coatele pe masă, ca să-și răcorească mîna rănită.

– Atunci, întreabă-mă. Ce anume vrei să știi?

– Cum putea David să fie al meu, dacă am luat măsuri de precauție?

– N-ai luat.

– De unde naiba știi? Întrebă el încruntîndu-se. Sau a fost un joc? Sharon cea cu sîinii mari trebuia s-o facă, în timp ce surioara ei mai mică se uita?

Marnie își înhăță geanta și o porni spre marginea separeului. El o apucă de braț.

– Îmi pare rău. Am fost cam deplasat. Te rog.

Ea își eliberă brațul, dar ochii lui o opriră.

– Te rog, Marnie.

Poate pentru că auzise numele ei venind de

pe buzele lui pentru prima oară după șaptesprezece ani, sau poate pentru că simțea nevoia de a lămuri lucrurile, după atîta timp. Oricare ar fi fost motivul, ea se strecură din nou la locul ei.

– Înțeleg de ce n-o stimezi prea mult pe Sharon, îi spuse ea bătoasă. În fond, ea era cam ușuratică. Dar eu nu merit să mă insultî.

– Am spus că-mi pare rău și am spus-o sincer. În regulă?

Ea acceptă, cu o înclinare a capului.

– Deci, de unde știi ce s-a întîmplat?

– Sharon mi-a spus că n-ai avut... că într-o seară... ai fost nepregătit. După spusele ei, lucrurile deveniseră... destul de fierbinți.

Ea se uită la el, interogativ.

– Pînă aici am înțeles. Continuă.

– Ea n-a vrut să te oprești și atunci te-a mințit.

Ți-a spus că ia anticoncepționale.

El se uită un moment în gol, apoi clătină din cap.

– Nu-mi amintesc.

– Băusei bere, toată după-amiaza.

– Atunci, bănuiesc că e posibil.

– Colonele Kincaid, eu...

– Te rog, spune-mi Law, zise el puțin iritat. Îmi amintesc că mă luptam cu tine pe nisip și te ungeam pe spate cu ulei de plajă. Așa că

spune-mi Law, bine?

Își amintea. Măcar în parte. Simți o plăcere grozavă aflînd asta. Amintirile lui despre ea erau poate întunecate, dar mai erau acolo.

– N-are importanță dacă David este sau nu este fiul tău, spuse ea liniștit. Viețile noastre vor continua exact ca și pînă acum.

– Uii un lucru important, Marnie.

– Ce anume?

– Scrisorile.

Ea ridică neajutorată mîinile.

– De cîte ori trebuie să-ți spun că nu le-am scris eu?

– Asta le face să fie și mai mult un mare semn de întrebare pentru mine.

– Eu nu văd...

– Dacă tu nu le-ai scris, le-a scris altcineva.

Gîndindu-se din acest unghi, ea își încruntă sprîncenele cu îngrijorare.

– Încep să înțeleg ideea ta.

– Tu spui că nu vrei nimic de la mine.

– Nu vreau.

– Dar cine scrie scrisorile, vrea. Iar asta îl face pe David la fel de vulnerabil, ca și pe mine.

– Doar nu crezi că cineva ar vrea să-i facă vreun rău, nu-i așa?

– Nu știu. Probabil că nu. Dar există o posi-

bilitate.

Ea își mușcă buza de jos.

– Ce-o să ne facem?

– N-am vrut să te sperii. Este un lucru la care trebuie să fii atentă, în timp ce vom încerca să aflăm al cui joc este. Ai vreo idee?

– Nici una. David îți seamănă, dar ar trebui să stați unul alături de celălalt, ca să-și dea seama cineva.

– Dar doctorul care a asistat la naștere? Ar avea vreun motiv să mă șantajeze?

– Nu știu. Ne-am mutat din cartierul acela și n-am mai auzit nimic de el, de ani de zile. În plus, nu știa cine era tatăl copilului-lui Sharon.

– Oare să-i fi făcut ea vreo mărturisire vreunei prietene apropiate?

– Nu cred, dar orice e posibil. Crezi că cineva a știut și, de îndată ce ai devenit cunoscut, și-a amintit și s-a hotărât să intervină?

– Da, asta-i teoria mea.

El își studie un moment ceașca cu cafea, își dresă glasul, apoi spuse într-o manieră degajată:

– Casa aia de odihnă, unde e mama tă, este luxoasă.

– Este întreținută de biserică la care era afiliat tatăl meu. Se face o reducere mare pentru văcuvele predicatorilor... așa încât poți să nu te

mai gîndești la ce te gîndeai.

Repede, el își înălță capul. Marnie se uită urît la el, amenințătoare.

– N-a fost întotdeauna ușor, spuse ea reținîndu-și iritarea, dar m-am descurcat, în ce ne privește, pe mine și pe David. Nu sîntem bogați, nicidecum. El nu a avut tot ce și-a dorit și din cauza asta apreciază bunurie materiale mai mult decît alți copii de vîrsta lui. Dar nu sîntem săraci lipiți. El n-a fost lipsit de mîncare, adăpost sau îmbrăcăminte și, lucrul cel mai important, nici de dragoste.

– Eu doar...

– Taci și ascultă-mă, comandă ea, fiind surprinși amîndoi de asprimea ei. Îl iubesc pe David. Și el mă iubește. Pînă acum, nu te-ai gîndit decît cum ar putea să te afecteze pe tine, dacă se află. Dacă e posibil, cu eul tău colosal, gîndește-te și la modul în care asta îl poate afecta pe David. El este la o vîrstă impresionabilă, sensibilă. E un copil minunat. Nu vreau să se întîmple ceva care să-i tulbure părerea generală despre viață. Și asta ar însemna să afle că tatăl lui e un cunoscut astronaut, care face dragoste cu o femeie numai dacă e/ este protejat și care conduce ca un maniac. Dacă faci sau dacă spui ceva care ar putea să-i facă vreun rău cît de mic, atunci o să-ți

dorești să te afli în continuare pe orbită, colonele Kincaid.

Ea inspiră scurt.

– Acum, vrei, te rog, să mă duci acasă?

4

Cînd Law se întoarse acasă, îl așteptau două ființe. Amîndouă erau femele. Amîndouă erau blonde. Amîndouă aveau ochi maronii. Una avea două picioare, cealaltă patru. Una era furioasă. Cealaltă era bucuroasă.

Blonda cu patru picioare era un labrador de vînătoare pe nume Venus; ea alergă pe pajiștea păstrată imaculată de o echipă de profesioniști pe care Law nu-i vedea niciodată. Ei veneau doar

cînd el era plecat, își făceau treaba și lăsau factura în cutia poștală. O femeie de serviciu întreținea interiorul casei, folosind aceeași metodă. Domiciliul lui nu era o casă tipică de burlac.

Venus aproape că-l dărimă cînd sări în sus, pe picioarele din spate, și începu să-i lingă clavicula, pentru că pînă acolo ajungea.

– Hei, fetițo, spuse el, împingînd-o jos cu afecțiune. Aplecîndu-se, luă ziarul de seară și o scărpină pe Venus după urechi. Aruncă în curte ziarul făcut sul. Ascultătoare, Venus alergă după ziar, iar limba îi atîrna în colțul botului.

Law se îndoia însă că putea să o potolească pe cealaltă blondă doar scărpinînd-o după urechi și aruncînd un ziar pe care ea să-l aducă. Își dori, nu pentru prima oară, ca toate femeile din viața lui să fie la fel de puțin complicate și înțeleghătoare, ca Venus.

– Bună! spuse el, afișînd zîmbetul cel mai cuceritor.

– Ai întîrziat doar cu o oră, îi zise ea cu arțag. Cîinele ăsta afurisit era să mă mănînce de vie cînd am intrat înăuntru.

– E geloasă pe alte femei.

El scoase scrisorile din cutie și se uită peste ele. Doar una singură îi atrase privirea. Pe plicul simplu, alb, era un scris care îi devenise deja

familiar. O băgă în buzunarul de la piept și lăsă restul scrisorilor pe masa lăcuită din hol, când intră pe ușă.

– Asta-i tot ce ai să-mi spui?

Venus se năpusti înăuntru, aducînd ziarul. Cealaltă blondă arătă sore ea, cu reproș.

– Era să-mi facă ciorapii ferfeniță, când s-a aruncat la picioarele mele.

– Îmi apăra casa de o intrusă.

– Intrusă? Doar mi-ai dat cheia de la ușă și combinația sistemului de alarmă și mi-ai spus să intru.

– Zău? Cînd?

– Cînd ai stabilit întîlnirea, pentru seara asta.

– Aveam o întîlnire?

Ea era cu cincisprezece ani mai tînără decît el, avea o față așa și așa, picioare care parcă porneau de la subsuori și un decolteu bronzat care, în mod normal, l-ar fi făcut să saliveze de dorință. Orice tip pe care-l cunoștea l-ar fi invidiat că o are în pat.

Dar fusese o zi proastă. Efortul să o liniștească pe această blondă tînără, nervoasă, avea să-i ceară mai multă energie decît era dispus să cheltuiască.

– N-ai ținut minte că aveam întîlnire? se plînsese ea, supărăcioasă.

– Nu.

– Ne-am întâlnit săptămîna trecută, la o petrecere. Au fost o mulțime de astronauți acolo.

El nu-și amintea despre care petrecere era vorba. Fuseseră atît de multe, încît începea să le amestece între ele, ca și pe fete. De fapt, nu-și mai amintea mult din ceea ce i se întîmplase înainte ca Marnie să se uite la el cu ochi serioși, încețoșați, și să-i confirme că, da, băiatul înalt, cu structura osoasă a lui Law Kincaid și cu coloritul lui Law Kincaid, era fiul lui Law Kincaid.

– Uite ce...

– Suzette.

– Suzette, îmi pare rău, spuse el trecîndu-și o mîină prin păr. Eu... s-a întîmplat ceva azi la centru și n-am putut pleca. A trebuit să facem chestia aia cu antigravitația, știi, și sînt obosit mort. Hai să ne întîlnim în altă seară. De acord?

Ea nu acceptă zîmbetul lui amabil și nici scuza mincinoasă.

– Ia spune, asta înseamnă că-mi dai papucii?

El îi studie un moment gura roșie supărată și ochii acuzatori, apoi zise:

– Să zicem că da, asta înseamnă! Unde-i cheia mea?

Ea îl trimise într-un loc imposibil de atins din punct de vedere anatomic și îi băgă cheia în mîină, aproape zgîriindu-i pielea palmei cu zimții inegali ai acesteia:

Venus mîrîi și se ținu după tocurile înalte ale Suzettei, tot drumul pînă la ușa de la intrare. După ce aceasta se trînti în urma ei, Venus se uită înapoi la el, cu o expresie mulțumită.

– Fetiță geloasă ce ești! Vrei un biscuit?

Venus îl urmă prin casa în care trăise un cuplu de îndrăgostiți care o aranjaseră înainte de a se despărți și apoi i-au vîndut lui Law rezultatul creator al legăturii lor. Lui îi plăceau liniile drepte, moderne, și camerele spațioase, neaglomerate.

Absent, el hrăni peștișorii tropicali colorați din acvariul montat în peretele care despărțea sufrageria de bucătărie.

Scoțînd plicul din buzunar, el citi ultima scrisoare, mai violentă decît cele precedente. El reciti de mai multe ori textul și se cufundă atît de mult în problema privind autorul acestuia, încît Venus trebui să-i lingă mîna ca să-i aducă aminte de promisiunea tratației.

El îi dădu un biscuit pentru cîini, își luă o bere și deschise ușa de sticlă care dădea a unei săli de baie cu podea din lemn de sequoia. Acolo se dezbracă de haine și, gol, se cufundă în cada cu apă caldă care forma un capăt al unei piscine italiene, cu dale de faianță, pe care o invidiau toți prietenii săi, chiar și cei mai bogați.

El trăia dintr-un salariu de militar, modest în

comparație cu cel al tinerilor oameni de afaceri. Dar nu avea pe nimeni de întreținut, în afară de el însuși. Trăia bine și era dispus să facă extravagante pentru plăcerea lui.

O și uitase pe blondă. N-ar fi putut-o recunoaște dintr-un șir. Gîndurile lui se concentrau acum asupra băiatului pe care-l întâlnise în după-amiaza aceea.

– Al naibii de frumușel băiatul! îi spuse el lui Venus, care era atît de bucuroasă că e inclusă în reveria lui personală, încît căpătă curaj și-și băgă botul în apa fierbinte, cu spumă, ca să-i lingă umărul.

Orice bărbat ar fi mîndru să aibă un fiu ca David Hibbs... David Kincaid.

Fusese crescut cum trebuie. O trata pe mama sa cu respect. Deși se extaziasc cînd a fost vorba să conducă automobilul Porsche, el și-a amintit să mulțumească după aceea. Își prinsese centura de siguranță, fără să fie nevoie să i se spună. Conducea atent și bine.

Law nu prea găsea defecte în felul cum Marnie îl crescuse pe fiul lui.

Fiul lui?

Era el oare gata să recunoască lucrul acesta?

Pînă azi, vara aceea fusese o amintire plăcută, dar vagă. Ce știa el cu adevărat despre Marnie

Hibbs și familia ei? Ea putea fi o muiere dată dracului de deșteaptă, care adoptase această comportare de mic-soldat-curajos, într-o împrejurare cînd asta servea scopului ei. Putea fi doar o actriță a dracului de bună, care pretindea convingător că se simte ofensată atunci cînd este acuzată că expediază oamenilor scrisori de amenințare, prin poștă.

Ea, cu siguranță, ar avea mult de cîștigat dacă el l-ar recunoaște pe David ca fiul său. Să crești azi un copil este costisitor. Ca singurul burlac din biroul astronautilor, îi asculta pe colegii lui plîngîndu-se zilnic de costurile ridicate ale întreținerii adolescenților.

Să fii ilustrator independent putea fi rentabil uneori, dar nu era vorba de un venit constant, pe care te puteai baza. Puteau trece luni de zile între două comenzi importante. Poate că tipa asta, Hibbs, era într-un faliment economic din cauza cheltuielilor medicale ale mamei sale și imaginase planul acesta infam ca un mijloc de a obține repede niște bani.

Dar ea îl pusese la locul lui al naibii de bine, cînd el îi sugerase în mod subtil că banii ar constitui motivul acțiunii ei. Era o femeie micuță, dar cînd o enervai, devenea explozivă ca dinamita.

Înjurînd, Law părăsi cada fierbinte și se duse înapoi la bucătărie, să ia altă bere. În timp ce o sorbea, cu Venus șezînd credincioasă la picioarele lui din care picura apa, el se gîndi la toate implicațiile pe care le-ar avea asupra vieții lui existența unui fiu adolescent. Fetițele blonde vor trebui să se rărească în mod considerabil. Și cînd ar primi o nouă misiune în spațiu, cine ar...

– Asta-i o nebunie! exclamă el către casa goală. Probabil că băiatul nici nu-i al meu.

Dar cînd se îndreptă spre dormitorul principal, zîmbi amintindu-și cît de gălăgios, de entuziasmat și de încîntător era David, și se încruntă cînd își aminti că o sărutase pe doamna căreia David îi spunea „mămă“; se încruntă pentru că sărutul acela fusese scurt, dar exploziv. Sărutul acela aproape că făcuse să-i explodeze scăfîrlia. Sărutul acela era de fapt motivul pentru care fata blondă nu i se mai păruse atît de atrăgătoare în seara asta.

– Noapte bună, mamă!

David stătea în cadrul în ușa. O singură lumină ardea deasupra planșei de desen a lui Marnie, pe care ea mîzgălea, încercînd să găsească o idee

pentru o reclamă a unui magazin de bijuterii.

– Te culci atît de devreme?

– Antrenorul ne-a rupt fundurile în după-amiaza asta. Sînt obosit.

Ea nu-l certă pentru limbaj. În seara asta, se gîndi să nu-l prea bage în seamă, deoarece ştia că el îi testa reacţiile. Uneori, să nu ai nici o reacţie era cel mai bun lucru.

– Somn uşor! Ţine minte că mîine era vorba să tunzi pajiştea.

– Cinci dolari?

– Şapte, dacă strîngi şi mături.

– S-a făcut.

El nu plecă. Umbla la uşorul uşii, semn că voia să atingă un subiect sensibil.

– Ce căuta de fapt aici, azi, Law Kincaid?

Ea scăpă creionul din mînă. Acesta se rostogoli pe podea.

– Ce căuta aici? repetă ea slab. Ştii doar pentru ce era aici.

– Cum se face că nu mi-ai zis că l-ai chemat? Vreau să spun că nu cred să fi menţionat aşa ceva.

– Păi, de fapt, nu l-am chemat pe el. Am... sunat la NASA şi am întrebat dacă aş putea folosi chipul lui în desenele mele. Cred că au vrut să mă verifice înainte de a-mi da permisiunea şi l-au

trimis pe el personal. Am fost la fel de surprinsă ca și tine cînd a sosit aici.

Ea nu-l mințise niciodată pe David, în viața lui... dacă nu socotim sutele de ori cînd a întreat cine era tatăl lui. Acestea au fost însă minciuni prin omitere, minciuni blînde, menite să-l protejeze, nu falsificări absolute ca acea minciună gogonată pe care i-o spusese acum:

– Ei, bine, a fost grozav să-l cunosc. N-ai avut impresia că e simpatic? Întrebă el curios.

– Foarte simpatic.

– Am crezut că ar putea să fie bățos, dar era un om cu adevărat.

– El e un om cu adevărat.

– Da, dar știi tu ce vreau să spun.

– Da, știu.

– Crezi că o să mă țină minte, că o să se mai întoarcă?

Marnie se duse la el și îi netezi părul care îi căzuse pe frunte, trebuind să întindă mîna ca să ajungă la el. Nu putea suporta asemenea gesturi, care îi aminteau cît de mult crescuse. Timpul trecuse atît de repede. Atît de repede!

– Mă îndoiesc că o să-l mai vedem vreodată, David, spuse ea cu blîndețe.

Gîndurile ei se îndreptară în urmă, cînd o condusesse de la cafenea pînă acasă, timp în care

nu-și spusese nimic. Ii spusese lui Law un scurt „la revedere“, de pe trotuar. El nu mai zăbovisese, ci plecase nervos, înfuriat de papara pe care o încasase. Ea nu regreta nici o vorbă din toate. Meritase asta, pentru că insinuase că ea ar fi o mincinoasă și o șantajistă.

– Eu nu prea cred să-l mai văd vreodată. E îngrozitor de ocupat și se întâlnește cu o mulțime de oameni.

– Știu, spuse David, dar cred că m-a plăcut. N-ar fi grozav dacă am putea, știi, să fim prieteni cu el?

Ei i se puse un nod în gât, dar se forță să zîmbească și îl îmbrățișă lung.

– Mai bine du-te la culcare. Ai nevoie de odihnă. Marele meci e doar peste câteva zile.

– Nici o problemă.

Cum făcea de obicei când ieșea dintr-o cameră, sări în sus ca să lovească plafonul cu palma, apoi plecă.

Marnie îi auzi pașii bocănind pe treptele găunoase ale casei vechi, în timp ce le urca din două-n două. În loc să zîmbească drăgăstos, ca de obicei, își șterse lacrimile.

Scrisori. Scrisori anonime.

Din ziua în care Sharon îi spusese că era însărcinată cu copilul lui Law Kincaid, Marnie

avusese diverse fantezii despre felul în care copilul ar putea să-l aducă înapoi în viața ei. În închipuirile ei, asta se întâmpla întotdeauna din motive catastrofice, ca, de pildă, că David avea nevoie de un transplant de rinichi, sau de o transfuzie de sânge, dar niciodată nu se gândise la ceva atât de obișnuit ca o scrisoare.

Și totuși, Law reintrase în viața ei. Și era mai important decât viața însăși, mai amețitor de frumos. Albastrul de azur al ochilor lui nu se estompase, ci devenise parcă mai viu. Zîmbetul lui optimist, mersul lui cu membrele libere, mîndru, mers de pilot de avion cu reacție, felul în care strălucea lumina soarelui în părul lui, totul îi păruse dureros de familiar, pentru că aceste imagini fuseseră închise în inima ei timp de șaptesprezece ani.

Aceste imagini nu fuseseră întunecate de durerea suferită după pierderea surorii și a tatălui ei și nici de boala mamei sale. Aceste imagini ale lui Law o susținuseră în timpul luptei ei de a obține o diplomă de colegiu, de a avea o slujbă și de a avea grijă de David, toate astea în același timp. Aceste imagini au însemnat pentru ea evitarea oricărei relații amoroase cu potențial real.

Singurul bărbat pe care îl iubise vreodată avea din nou influență asupra vieții ei. Pentru a doua

oară, viitorul ei era în mâinile lui. Doar că, de data asta, el era în cunoștință de cauză.

Ea se simțea parțial vinovată de îngrijorarea care îl cuprinsese. Ar fi putut să-și ridă de preținsele scrisori, să le nege și să-i spună lui Law că cineva făcea cu el o glumă proastă, că autorul lor era, fără îndoială, un om de nimic, cineva care l-a văzut pe David și a remarcat asemănarea.

Dar codul moral al lui Marnie nu i-ar fi permis să iasă din situație pe calea cea mai ușoară. Când o întrebase, conștiința ei nu-i dăduse altă alternativă decât să-i spună adevărul.

Din nefericire, felul în care va reacționa Law la aflarea acestui adevăr ar putea să le schimbe viața în mod serios. Dacă David va afla deodată că Law era tatăl său, pe care fusese întotdeauna curios să-l cunoască, și dacă acesta îl va nega ca fiu, cum va suporta David o asemenea respingere?

Sau dacă Law va decide să-și recunoască fiul, cum va putea face ea față ideii de a trăi fără David? El fusese unicul element bun, pozitiv, din viața ei. Law fusese cel care i-l dăduse. Și tot Law putea acum să i-l ia înapoi.

Marnie se uită în jos, la mîna pe care vărsase cafeaua. Roșeața dispăruse, dar mai erau urme de unt, care luceau pe pielea ei. Închizînd ochii, își aminti senzația vîrfurilor degetelor lui, care îi mîngîiau blînd mîna. Involuntar, scoase un

geamăt.

Ea îl iubea pe Law Kincaid cu o pasiune inutilă, care o durea. Îl iubea pe fiul lui cu aceeași intensitate. Dar Law nu fusese niciodată al ei. Iar de azi încolo, risca să-l piardă și pe David.

5

– Apă gazoasă, dietetică, te rog!

– Două.

La auzul vocii lui, Marnie se răsuci.

– Ce faci aici?

– Cumpăr apă gazoasă, spuse el cu un zîmbet fără griji.

– Dă-ne, te rog, și o pungă de floricele.

Bărbatul care era la stand le dădu băuturile și punga de floricele, fără să-și ia ochii de la Law.

– Nu vă cunosc, oare?

Law zîmbi larg.

– S-ar putea.

Bărbatul îi studia fața, în timp ce număra să-i dea restul la o bancnotă de zece dolari. Marnie încercase să plătească pentru băutura ei dar, peste teighea, mâinile lor se angajaseră într-o luptă mută, pe care ea o pierdu în cele din urmă.

– Ah, la naiba, da! zise bărbatul rîzînd. Lucrezi la *Walmart*, așa-i? La raionul de articole de sport?

Zîmbetul lui Law se evaporă.

– Așa-i. Cu ce echipă ții?

– *Tornadoes*.

– Ești de-al meu. Mulțumesc.

Law o împinse apoi pe Marnie de cot, o scoase din rînd și o îndrumă spre o rampă de ciment ce ducea spre stadionul liceului.

Ea se abținu cît putu să nu rîdă.

– Taci din gură, mormăi Law din colțul gurii. Se întîmplă destul de des ca eu să rămîn un simplu oarecare.

Nu prea arăta a fi un oarecare. Avea toate atu-urile unui bărbat celebru. Purta șort alb, o bluză sport bleumarin care i se mula pe trup ca o mănușă, o șapcă tip NASA și ochelarii de soare de aviator, care mai curînd atrăgeau atenția asupra lui decît o îndepărtau. Mergînd alături de el, Marnie vedea cum se întorceau capetele, fie

recunoscându-l, fie din simplă admirație.

- Mulțumesc pentru băutură.
- Pentru nimic. Vrei niște floricele?
- Nu, mulțumesc.

Întrucît ambele mîini îi erau ocupate, el își folosi limba ca să mănînce din pungă.

– Am mai primit o scrisoare, spuse el cu un ton firesc, în timp ce mesteca.

– Ai mai primit una?

– Îhî! Chiar în ziua în care am venit să te văd. Pe unde o luăm?

– Pe acolo, pe jos, unde se vede mult albastru și negru.

Ea făcu semn din cap spre un sector al stadionului, unde era atîta entuziasm în rîndul spectatorilor, încît îți dădea impresia unui animal sălbatic înnebunit.

El se dădu într-o parte ca ea să o poată lua înaintea, în jos, pe treptele abrupte de ciment.

– Ce spunea în scrisoare? întrebă ea peste umăr.

– Cam același lucru. O să vorbim despre asta mai tîrziu. După meci.

– Am crezut că, dacă n-ai sunat sau n-ai mai venit a doua zi...

– Că n-o să mă mai vezi?

– Da, răspunse ea candid.

– Erai bucuroasă sau tristă în legătură cu

asta?

– Nu sînt sigură.

Sentimentele ei fuseseră ambigue cînd a trecut mai întîi o zi, apoi alta, fără ca el să mai ia legătura cu ea. Pe de o parte, fusese foarte ușurată. Pe de altă parte, nu putea suporta gîndul să nu-l mai vadă niciodată.

Apoi, mai fusese dezamăgirea lui David, căreia trebuise să-i facă față, cînd acesta constatasese că idolul lui nu a mai continuat întîlnirea inițială cu vreun telefon.

– Cum ți se pare aici? întrebă el, împingînd-o într-un șir de scaune.

– Bine.

Marnie le făcu semne cu mîna părinților coechipierilor lui David, care aproape toți se opriseră din urale, pentru a se uita din curiozitate la Law și la ea. Ea nu mai participase însoțită la nici un eveniment sportiv al școlii. Existaseră niște încercări binevoitoare de peșitorie cu antrenorul de fotbal, care era singur, în primăvara trecută. Dar Marnie refuzase.

În acest sezon, avusese o prietenă care făcea galerie din tribună, astfel încît Marnie fusese scutită de neplăcerea de a fi forțată să se așeze în compania antrenorului.

Nu le spusese niciodată celor care se ocupaseră de peșitorie că antrenorul o sunase el

însuși în două rînduri ca să-i ceară o întîlnire. De fiecare dată, găsise niște scuze atît de slabe, încît se pare că omul se descurajase și renunțase.

Acum, se simțea vizibilă ca un licurici într-un vas de sticlă, cînd Law se așeză aproape de ea, pe peluză. Erau în atenția tuturor celor care ședeau acolo, pînă la o distanță de zece rînduri.

– Ai primit vreun răspuns la comanda pentru cartea de telefon? întrebă Law.

– Încă nu. Mai țin încă degetele încrucișate ca să am noroc.

Ea ridică mîna, cu degetul mijlociu peste arătător. El o prinse de încheietura mîinii și își ridică ochelarii de soare, ca să o examineze.

– Cum merge arsura?

– Pielea nici n-a făcut bășici. Cred că untul a acționat bine.

– E-n regulă. El îi ținu mîna încă o secundă sau două, înainte de a-i da drumul. Arăți ca mascota echipei, comentă el, aruncîndu-și în gură un pumn de floricele. Ar trebui să fii acolo jos, să conduci galeria.

Ea purta un șort negru și o bluză din jersé, cu dungi albastre și negre, iar pe piept, în stînga, era brodat „*mama lui David*”.

– Toate mamele sînt îmbrăcate cu bluza echipei.

– Totuși, nici una nu arată ca tine.

Ea nu-i putea vedea ochii prin ochelari, dar știa că se plimbau pe ea. O făceau să se simtă neplăcut de încălzită. Întoarse capul spre teren.

– Uite-l pe David.

– Ce număr este? Ah, uite-l.

David și coechipierii săi alergau ușor spre tușă după ce făcuseră o încălzire rapidă înainte de meci, pe teren. Când îi zări stînd alături pe peluză, Marnie văzu lumini aprinzîndu-se în ochii lui albaștri, chiar de la acea distanță. Zîmbetul lui se lărgi și le făcu semne entuziasmate cu mîna. Law îi răspunse și îi făcu semnul cu degetul mare în sus.

– Echipa lui o să cîștige, remarcă el.

– De unde știi?

– Băiatul ăsta e un cîștigător. Stă scris pe el.

La sfîrșitul primei reprize, Marnie se temea că previziunea lui Law se va dovedi greșită. *Tornadoes* erau conduși cu unu la zero. Fusesse o repriză de ratări pentru ambele echipe, fiecare fiind aproape să marcheze de multe ori, încercările fiind însă anihilate de portarii buni. Atmosfera pe stadion devenise isterică. Emoțiile erau puternice.

Cînd coapsele lor goale s-au atins întîmplător una de alta, Marnie s-a tras mai departe de Law. Fiecare fir de păr de pe piciorul lui părea să o curenteze.

– Scuză-mă, spuse ea fără suflu.

– N-ai de ce să te scuzi.

Inconștient, ea își trecea mîna în sus și în jos peste coapsă, unde se atinsese de el. Observînd asta, el adăugă: -

– Relaxează-te. N-am nimic care se poate lua printr-un contact întîmplător.

Ea nu-și mai frecă piciorul și se încruntă la el, tulburată.

– Îți place asta?

– Ce? Contactul întîmplător?

– Să pui femeile în situații stîngenitoare.

– De fapt, situațiile stîngenitoare nu constituie pentru mine un excitant. Îmi place să mențin o activitate sexuală cît se poate de necomplicată și mă concentrez doar asupra a ceea ce este fundamental.

Vrînd să-i șteargă zîmbetul plin de umor, ea reveni la subiectul serios care îi adusese împreună.

– Despre ce vorbeai? A, scrisoarea.

Soarele trecuse dincolo de cealaltă tribună a stadionului, producînd o uriașă umbră asupra peluzei unde ședeau ei. Law își scoșese ochelarii de soare. Ea urmări cum ochii lui deveniră sumbri.

– Din nou aceleași lucruri.

– Mai multe amenințări? întrebă ea, preocu-

pată de siguranța lui David.

– Nu chiar. Mi se amintea ce zi bună ar avea mass-media, dacă ar afla povestea lui David. De parcă ar trebui să mi se amintească, spuse el în șoaptă.

– Asta n-ar fi o distracție nici pentru David.

– Știu, zise el defenisiv. Nu sînt ticălosul egoist drept care mă iei. Dar acum trebuie să mă gîndesc logic și pragmatic, nu afectiv. Singurul mod de a-l prinde pe tip este să începem să gîndim ca el. În regulă?

Ea aprobă din cap. Pe moment, el părea îmbunat.

– Eu sînt o țintă mare, în care merită să arunci noroi. Oricine scrie scrisorile alea, este destul de inteligent să-și dea seama de lucrul ăsta și să-l folosească drept pîrghie. Nu e un nebun. A fost un plan bine gîndit, pentru a-mi distruge cariera.

– Pot să-mi închipui că o asemenea dezvăluire ar putea să-ți facă viața neplăcută, dar nu văd cum s-ar putea ca dezvăluirea unei taine din tinerețe să-ți distrugă cariera? NASA și-a recă-pătat o parte din credibilitatea pe care și-a pierdut-o după accidentul lui *Challenger*, în mare parte datorită ție.

El ridică din umeri.

– Dar administratorii continuă să fie nervoși, ca pisicile. Nu vor ca vreun lucru să nu meargă bine.

Cu siguranță că nu vor nici un scandal. Iar dacă o fotografie a unui fiu nelegitim, pe care nu l-am recunoscut niciodată, ar apărea pe copertele tabloidelor, ce șanse crezi că aș mai avea să mai capăt altă misiune? ·

– Și mai vrei una?

Expresia lui arăta de parcă aceasta fusese întrebarea cea mai prostească pe care o auzise vreodată.

– Bineînțeles că vreau. Există un număr limitat de misiuni, cu un număr limitat de persoane în echipaj pentru fiecare. Eu vreau să zbor de oricât de multe ori e posibil, pînă nu sînt prea bătrîn sau pînă nu apare o mică problemă la o electrocardiogramă de rutină sau vreun pilot mai tînăr care să mă scoată la pensie. Ei, da, vreau să mă mai duc iar.

– Îți place, nu-i așa, Law?

– Cu adevărat, face parte din ființa mea.

– Nu cred că am înțeles pînă acum cît de vulnerabil ești. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că o dezvăluire publică a acestui lucru ți-ar putea afecta cariera.

– Cei de la centru nu m-ar concedia. Dar o presă proastă m-ar face carne tocată în biroul astronautilor. Aș fi pus în situația să-i antrenez eu pe alți tipi care să facă ceea ce mor eu să fac. Își strînse buzele. Cine mă amenință, știe cît de

importantă este pentru mine explorarea spațiului.

– Nu sînt eu aia, spuse ea cu sinceritate, punîndu-și reflex mîna la piept. Pentru David și pentru mine ar fi mult mai bine dacă lucrurile ar rămîne cum sînt. Dacă ar ști că ești tatăl lui, asta n-ar face decît să-i complice viața.

Lucrul acesta îl făcu să explodeze.

– De ce?

– Pentru că tu ești tu, de asta! Ce ai face cu un fiu adolescent?

– M-aș duce la mai multe meciuri de fotbal.

– Și la mai puține petreceri.

– Văd că te-ai interesat de viața mea.

Ea tăcu. N-ar fi bine ca el să știe că primul lucru pe care-l căuta în ziare în fiecare dimineață era o menționare a lui, în orice context. Destul de des, fotografia lui apărea în paginile cu evenimente mondene.

– Uite că fluieră, spuse`ea, atrăgîndu-i atenția din nou spre teren.

Tornadoes au marcat un gol, la mai puțin de două minute după începerea reprizei, egalînd scorul. Dar tensiunea creștea, pe măsură ce treceau minutele reprizei a doua, pînă ce mai rămăsese doar un minut. Se părea că meciul va avea prelungiri. Toată lumea de pe stadion era în picioare și răgușiseră din cauza urlitelor de încurajare adresate jucătorilor, ale căror stare de

spirit și energie începeau să scadă.

– Uite, stai aici în picioare, unde o să vezi mai bine, îi spuse Law lui Marnie.

Mîinile lui îi cuprinseseră talia și o ridicară pe banca din fața lor.

– E mai bine?

– Mult.

Pentru prima oară de la începutul meciului, ea avea o vedere clară asupra întregului teren.

– Ah, nu!

Marnie, împreună cu toată lumea de pe peluză, scoase un geamăt cînd o încercare a celor de la *Tornadoes* de a băga un gol eșuă cu cîtiva centimetri.

– Ia-i mingea, David! Ia-o de la... așa! urlă ea, punîndu-și mîinile pîlnie la gură. Sărea în sus și în jos, bătînd cu picioarele în bancă. Pentru a o asigura să nu cadă, Law își puse mîinile de o parte și de alta a taliei ei.

– Hei, fii atentă să nu cazi.

Apoi, el înjură cînd un adversar îi luă mingea lui David care manevrase cu îndemînare spre poartă.

– Ia-o înapoi, David! Stai lîngă el, stai...

– Du-te, David, du-te! urlă Marnie, cînd acesta fură mingea exact din picioarele celui alt jucător, fără să-l atingă.

– Douăzeci de secunde, urlă ea. Cin-

cisprezece, David! Ajutați-l, băieți! Blocați-l pe copilul ăla! Dumnezeu, toată după-amiaza el le-a făcut asta și i-a ajutat iar ei... Țsta-i fault, arbitru! urlă ea, întinzînd un deget acuzator. Unde-ți sînt ochelarii? Zece secunde. Ah, la naiba, David, fă ceva! Cinci sec...

Ultimele ei cuvinte fură acoperite de zgomotul care se înălță, cînd David trase un șut pe lîngă portar, înscriind golul victoriei. Izbucni nebunia, pe teren, pe laturi și în tribune. Spectatorii deveniră parcă niște sălbatici.

Mai tare decît toți ovaționau Marnie și Law. Prinsă de nebunia momentului, ea se învîrți și îi căzu în brațe. Ridicînd-o, el o strînse tare și făcu spirale aiurite cu ea, printre șiruri.

– Nu-mi vine să cred, nu-mi vine să cred! îngîna ea, rîzînd și plîngînd în același timp. Zîmbi în jos, spre fața lui Law. El zîmbi în sus, spre ea.

Apoi, zîmbetele lor se dizolvă și rămaseră să se uite unul la celălalt cu spirit critic. Ochii lor se întîlniră cu o emoție diferită, dar la fel de puternică.

Simultan își dădură seama că una din mîinile lui îi sprijinea fundul, iar cealaltă era pe spatele ei. Brațele ei erau înfășurate în jurul gîtului lui. Genunchii ei îl prinseseră în dreptul șoldurilor și sîinii ei erau la același nivel cu gura lui.

Treptat, el o lăsă jos, pînă cînd pozițiile lor se

inversară și ea se uita în sus la el, cu ochi măriți, uimiți. Ea își luă încet brațele de pe gâtul lui, dar mâinile i se odihneau pe partea lată superioară a pieptului lui.

Impactul asupra simțurilor ei era atât de amețitor, încât, pentru câteva momente, nu putu decât să se uite fix în sus la el. El părea la fel de surprins ca și ea, dar își recăpătă primul sîngele rece.

– Copilul tău e al naibii de bun trăgător.

– Mulțumesc, răspunse ea răgușit.

Brusc, dîndu-și seama că încă îl mai atingea, își lăsă mâinile în lături. Law îi dădu drumul, dar ea mai simțea căldura mîinii lui imprimată pe spate.

– Vrei să ne alăturăm mulțimii aceleia?

Timpul trecuse. Pe teren, jucătorii erau angajați într-un ritual al victoriei. Fiecare dintre ei avea o cutie de băutură, pe care o scutura tare, înainte de a o deschide, apoi îndrepta țîșnitura spre coechipieri.

– N-aș vrea s-o scap, spuse ea rîzînd.

Împreună, alergară în jos, pe treptele tribunei, săriră peste balustradă și intrară pe teren. David veni în întîmpinarea lor. Cu exuberanță, o ridică pe Marnie într-o uriașă îmbrățișare, așa transpirat cum era, și o învîrti, cum făcuse Law doar cu câteva minute mai devreme.

– Ai fost minunat, David, minunat.

Ea îl bătu cu pumnii în spate și îl sărută, iar el era prea emoționat ca să se rușineze.

– Frumoasă fază, zise Law, mai ponderat, bătându-l pe David între omoplați. Apoi, amîndoi își strînseră mîinile.

– Îți mulțumesc c-ai venit, colonele Kincaid.

– Tipul care bagă golul cîștigător capătă dreptul să-mi spună Law.

David zîmbi stînjedit.

– Law, mergem cu toții la pizza. Echipa întreagă. Toată lumea este invitată. Poți veni?

– Mi-ar plăcea.

David execută un salt înapoi pe mîini și scoase un urlet de sălbatic.

– Bine, ne întîlnim tot aici. Noi trebuie să primim trofeul.

Fiind căpitanul echipei, el și antrenorul trebuiau să primească trofeul de la oficialități, în centrul terenului. Stînd aproape de Marnie, Law își strecură brațul în jurul umerilor ei și o strînse ușor de ceafă, cînd David făcu un pas înainte ca să-și țină discursul de primire a cupei.

– Aș vrea să mulțumesc comitetului școlii și al facultății, care ne-au sprijinit în cursul sezonului. Elevi, ați fost grozavi!

Un uriaș murmur veni din tribune. El așteptă să se liniștească.

– Vreau să-i mulțumesc antrenorului. Nu puteam reuși fără el.

Alte urale de aprobare veniră de la părinți și de la jucători.

– Primesc acest trofeu în numele tuturor membrilor echipei. Ura, *Tornadoes!* strigă el.

Law se aplecă și își puse gura lângă urechea lui Marnie.

– E și un bun orator.

– Mulțumesc.

Din fericire, sărbătorirea victoriei care se desfășura în jurul lor îl făcu pe Law să nu-i observe lacrimile. Cu greutatea brațului lui pe umeri, suprapusă dragostei din inima ei pentru el și pentru fiul lui, aproape că se prăbușea.

În timp ce se îndreptau spre parcare, toți trei se angajară într-o dezbatere înfierbîntată asupra modului de transport pînă la pizzerie. Marnie fu învinsă cu doi contra unu.

– Exact ca scorul meciului, spuse ea cedînd.

– Nu fi un perdant îndurerat.

Law era deosebit de încîntat de rezultatul votului și nu încerca să ascundă lucrul acesta.

Ea și David fură conduși la un vehicul sport cu dublă tracțiune.

– Cîte seturi de mașini ai? strigă David de pe locul din spate al unui Land Rover decapotabil,

cînd se instalară și porniră.

- Doar pe asta și Porsche-ul.

- Îmi pare rău că toți băieții au năvălit pe tine, acolo. Și-au pierdut capul, cu adevărat. Nu știu să se poarte cu cineva celebru.

El o făcea pe supăratul, ceea ce stîrni zîmbetele adulților.

- Nimeni nu putea să creadă că ai venit doar ca să mă vezi jucînd pe mine.

- Nu m-a deranjat să semnez cîteva autografe.

- De obicei, se adună în jurul mamei.

- Nu-i adevărat! protestă Marnie.

- Zău? întrebă Law.

- Ar trebui să auzi cum vorbesc despre ea, continuă David. Cu toții sînt îndrăgostiți de ea sau, mai degrabă, o doresc.

- David Hibbs, vrei să fii bun să te abții...

- Doar știi că așa e, mamă.

El se adresă chipului lui Law din oglinda retrovizoare:

- Știi, ea e mai tînără decît majoritatea mamelor prietenilor mei. Și arată cu mult mai bine. Nu e arogantă și nici aiurită, e cu adevărat simpatică.

- Adevărat? comentă sec Law.

- Da, nu spun prostii! zise David încruntîndu-se. Mă bucur că ei o plac, dar un tip a început să

strige în gura mare și să spună că i-ar plăcea să... știi... să o dezbrace și să o ducă în pat. A trebuit să-l pocnesc.

– David! Marnie se răsuci în scaun și se uită la el, cu gura căscată. Nu mi-ai spus niciodată una ca asta.

– Nu te îngrijora. E o lepră, nu e unul dintre prietenii mei apropiați.

Apoi, adresându-se imaginii din oglindă a lui Law, zise:

– De regulă, prietenii mei se poartă cum trebuie în ceea ce o privește. Dar mă tachinează cu faptul că e necăsătorită. Chicoti. Ba odată, unul dintre cei mai mari m-a întrebat dacă ar fi în regulă să o invite la o plimbare. Cred că glumea doar. Privi spre Marnie.

– Nu te-a invitat cu adevărat, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu.

El ridică din umeri și i se adresă din nou lui Law, în oglindă.

– Li se pare că e în regulă dacă flirtează cu ea, întrucât nu e mama mea adevărată. De fapt, e mătușa mea. Mama mea adevărată a murit, când aveam patru ani.

– Dar tatăl tău?

Marnie se răsuci din nou în scaunul ei, de data asta ca să se uite la Law. Ea îi aruncă o privire

severă.

Totuși, David răspunse la întrebare cu aplomb. Era o întrebare la care trebuia să răspundă de cîte ori făcea o nouă cunoștință.

– N-am știut niciodată cine e tatăl meu, dar mama a spus că nu contează, pentru că sînt o individualitate și că e mai important încotro mergi decît de unde vii.

El arătă printre umerii lor:

– Acolo, Law. Pe dreapta.

Larma din restaurant era asurzitoare.

Patronul istovit păli, cînd gălăgioșii de la *Tornadoes* năvăliră înăuntru, cerînd mese. Se luau comenzi, se aducea apă gazoasă cît se putea de repede. Echipa ședea la o masă lungă, în mijlocul sălii, în timp ce părinții și admiratorii printre care și cîteva grupuri de fete ce chicoteau, erau așezați la mesele din jur.

Law și Marnie ocupară o masă mai izolată. Le oferea o ușoară separare de ceilalți.

– Bănuiesc că ar trebui să fiu onorat.

Marnie își șterse gura cu șervetul de hîrtie și împinse farfuria goală într-o parte.

– De ce, pentru că ai fost invitat la sărbătorirea victoriei?

– Pentru asta, dar și pentru că am fost așezat cu fata cea mai populară.

– David exagerează.

– Nu cred. Eu am fost ținta multor priviri invidioase, toată seara. Ce-i între tine și antrenor?

– Nimic. Are o prietenă.

– Totuși, nu cred că ea e prima lui alegere.

Marnie îi aruncă lui Law o privire dezaprobatore. El nu se intimidă, ci se aplecă peste masă și o studie în lumina pîlpîitoare a lumînării.

– E liniștitor faptul că tînăra generație are gusturi bune.

– Mulțumesc. Dar asta nu te absolvă de faptul că l-ai zgîndărit pe David pe drum. Dacă vrei informații, întreabă-mă pe mine.

– Foarte bine. Cîți au fost?

– Cîți, ce anume?

– Bărbați.

– Nu e treaba ta.

– Nici un soț?

– Nu.

– Cum se poate?

– De ce te interesează? Eu n-aș îndrăzni să te întreb cîte femei au fost în viața ta, de cînd te-am întîlnit la Galveston.

– Prea multe ca să le număr.

– Desigur.

– Dar ăsta nu e cazul tău, nu-i așa? Pot pune

pariu că numărul bărbaților care au ajuns în patul tău poate fi socotit pe degetele de la o mână.

Asta îi răni mîndria.

– De ce spui asta?

– Pentru că David, fiind prin preajmă, constituia un obstacol în calea relațiilor amoroase. Am dreptate?

– Fii sigur, colonele Kincaid, fiul tău a fost crescut într-un climat de moralitate.

– Încă n-am acceptat ideea că e fiul meu.

– A, zise ea, luată prin surprindere. Am presupus că, dacă ai venit la meci, dacă ai făcut efortul să-l vezi din nou pe David, erai convins.

– Înainte de a continua...

– A continua? întrebă ea în panică. Ce anume să continuăm?

– Nici măcar nu știi ce. Mai întâi, trebuie să fiu sigur că eu sînt tatăl. Poți înțelege asta, nu-i așa?

– Nu ai nimic pe ce să te bazezi, decît cuvîntul meu și remarcabila lui asemănare cu tine.

– Înțeleg că există un test al sîngelui, spuse Law încet. Nu poate dovedi paternitatea, dar este decisiv în eliminarea unor posibilități.

– Am auzit despre așa ceva.

– Aș vrea ca David și cu mine să-l facem. Vreau să elimin îndoielile.

– Simți că e necesar?

– Da, Marnie, da. Pentru propria mea liniște sufletească.

Marnie oftă și zise:

– Nu te pot opri, nu-i așa?

– Ai să mă ajuți?

Ea se gîndi un moment, înainte de a răspunde.

– David și-a făcut un control medical, înainte de începerea sezonului de fotbal. I-au luat sînge atunci. Datele trebuie să fie în fișa lui.

– Am să mă ocup eu de asta. Cu cine să iau legătura?

Ea scrisese numele clinicii unde David fusese recent și îi dădu lui Law bucățica de hîrtie, exact cînd David veni la ei.

El se lăsă în genunchi lîngă masa lor și începu să bată în ea, ca într-o tobă.

– Sînt gata să plec cînd vreți voi. I-am ras pe toți la jocurile pe video. M-au trimis la plimbare, pentru că toți îmi datorează bani.

Law rîse cu indulgență și o ajută pe Marnie să se ridice. Ea încercă să contribuie la plată; Law refuză însă fără drept de apel. Plecară în urale pentru căpitanul echipei, care salvase soarta lui *Tornadoes*, și în ovații la adresa oaspetelui lui celebru.

– În cîteva minute, erau pe șosea.

- Hei, Law, ai trecut de ieșirea spre stadion, îi atrase atenția David, de pe scaunul din spate.
- Dar nu și de cea spre casa mea.

6

- Casa ta? Întrebă Marnie.
 - M-am gândit că v-ar plăcea să înotați și să vă răcoriți.
 - Vorbești serios, Law? Ai o piscină? Mamă, are piscină!
 - Se face târziu.
 - Mîine n-am școală. Te rog!
- Întrucît Law conducea mașina, ea nu putea face alegerea, dar nu era entuziasmată de ideea

de a se duce la el acasă. Nu voia ca David să devină prea prieten cu celebritatea care a valsat prin viața lui și, foarte probabil, va ieși tot valsînd din ea, atunci cînd noutatea de a avea un fiu se va fi învechit.

Iar dacă simțul de responsabilitate al lui Law l-ar face să se simtă obligat să-l ceară pe David, cum ar putea atunci casa ei veche, ce avea nevoie cu disperare de instalații noi, să intre în competiție cu un cămin superb, modern, cu o piscină în curtea din spate și un acvariu pe peretele din sufragerie?

Acvariul era exact unul dintre cele o mie de lucruri pe care David le eticheta „simpatice”, în timp ce trecea dintr-o cameră în alta. Labradorul auriu o mîrîi pe Marnie, dar se atașă imediat de David și merse alături de el, dînd din coadă și lingîndu-i genunchii.

– E o casă grozavă, în totalitate! exclamă el cînd ieși afară pe terasă, să admire partea cu piscina.

– Sări! îi spuse Law. Dar fără haine, te rog.

David se dezbracă rapid, rămînînd în slip și plonjă fără nici o ezitare.

– E în formă bună, observă Law.

– A luat lecții timp de zece veri, spuse Marnie.

– Excelează oare în orice încearcă?

– Da. Îl privi pe Law cu coada ochiului. Și nu a

căpătat dorința asta de perfecționism de la maică-sa.

El se uitară cum David înotă de cîteva ori de-a lungul piscinei, înainte de a se opri să se odihnească. Venus stătea la același nivel cu el, alergînd în sus și în jos pe margine, lătrînd excitată. Cînd el scoase capul să respire, ea îl linse pe față.

– Cîinele mă iubește.

Rîzînd, el se feri de manifestarea afectivă a cîinelui.

– Azi n-a făcut mișcare. De ce nu te-ai duce cu ea la o plimbare? sugeră Law. Pînă la Ferrari-ul ăla roșu, două intersecții mai departe, spre sud. E parcat de obicei afară, la ora asta de seară.

David ieși din piscină și primi un prosop și lesa lui Venus de la Law, care i le întindea pe amîndouă.

– Haide, fetițo. Mă întorc într-un minut, oameni buni.

Băiatul și noua lui însoțitoare devotată trecură prin poarta gardului de dincolo de bazin. Aceasta se închise în urma lor.

– Cred că Venus ar fugi cu el în noaptea asta, dacă el i-ar cere-o, observă Law. Necredincioasă! Femeie ușoară!

– El și-a dorit întotdeauna un cîine.

– De ce n-a avut unul niciodată?

Sprîncenele lui se adunară într-o încruntare deasupra nasului.

– Din cauza mamei. Animalele de casă o enervau. Și n-am avut încă timp să caut unul, de cînd ea s-a dus la spital.

Law se gîndi un moment, apoi arătă spre o cabină, pe latura îndepărtată a piscinei.

– Camera de dezbrăcare a fetelor e acolo. O să găsești costume de baie în dulap, dar nu sînt sigur că am ceva destul de mic care să ți se potrivească.

– N-am nevoie de costum de baie.

El făcu un pas mai aproape. Vocea îi deveni mai adîncă. Zîmbetul îi deveni mai sugestiv.

– E o idee și mai bună.

– N-am vrut să spun asta.

– Ai mai făcut baie goală. Îmi amintesc.

– Îți amintești greșit, dacă te referi la seara în care tu și Sharon ați înotat goi în golf.

– A, adevărat. Tu n-ai vrut să-ți scoți costumul. Amîndoi am încercat să te facem să vii cu noi, dar n-ai vrut.

– Puteai să fii acuzat de coruperea unei minore.

– Nu mi-ai dat nici o șansă să te corup. Tu ai început să plîngi și ai fugit acasă. De ce?

Ea clătină din cap prosteste, uluită de felul în care luna arginta creștetul capului lui. Arăta exact

așa cum arătase în noaptea aceea, pe plaja din Galveston, cînd Sharon o numise lașă și o amenințase că o strangulează dacă le spune părinților ce făcea ea.

Law, ceva mai tolerant, o ademenise:

– Haide, scoate-l. N-o să te doară. N-o să te lovească vreun trăsnet.

Ea dorise cu disperare să-l urmeze în apa caldă, sărată, dar era prea conștientă de trupul ei de copil și prea speriată să nu fie prinsă.

– De ce nu ai făcut baie cu mine goală în noaptea aceea? Te temei de mine?

– Nu! exclamă ea în șoaptă.

– De ce-ai plîns, Marnie? Erai rușinată?

– Am plîns pentru că eram furioasă.

– Furioasă? Pe mine?

– Pe tine. Pe Sharon. Vă uram pentru că puteați trata asta atît de simplu, pe cînd eu nu puteam. Mai mult eram furioasă pe mine însămi. Voiam atît de mult să mă alătur vouă, dar nu aveam curajul.

Pupilele ochilor lui se contractară puțin.

– Acum ai șansa să-ți iei revanșa.

– Dar și acum îmi lipsește curajul.

– Mie nu.

Își scoase pantofii sport și ciorapii. Bluza fu trecută peste cap dintr-o singură mișcare fluidă. Îi atinse picioarele goale, cînd ajunse jos pe podea.

– Law!

– Mm?

El își descheie șortul.

Ochii lui Marnie se plimbau flămânzi peste pieptul lui. Dar nu mai era bărbatul tânăr, de douăzeci și doi de ani, pe care și-l amintea. Triunghiul de puf blond din mijlocul lui, se îndesise și se înmulțise acoperindu-l peste tot. Culoarea devenise de un maroniu auriu. Făcea vârtejuri și spirale peste mușchii duri, curbați, și în jurul sfîrcurilor, dînd dreptate unui întreprinzător care propusese recent să scoată pe piață un afiș cu Law Kincaid musculosul.

Ideea lui era să-l arate pe Law cu pieptul gol, cu un așa-zis costum de cosmonaut, deschis în față pînă la buric. L-ar fi fotografiat pe Law în fața unei rachete, un simbol nu prea subtil. El promisese că s-ar vinde milioane de exemplare. Nu va fi nevoie de dolari din impozite ca să finanțeze viitoarele acțiuni NASA. Casele de bani se vor umple cu bancnote din portvizitele femeilor.

Cei de la NASA fuseseră, bineînțeles, îngroziți. Ei nu au onorat ideea asta aiurită cu un comentariu oficial. Mass-media s-au distrat cu știrea cîteva zile, după care a murit de moarte naturală.

Dar acum, Marnie, cu gura uscată, cu palmele umede și cu genunchii moi, se gîndi că ideea tipului era meritorie.

Law lăasă să-i cadă șortul și îl împinse cu piciorul, apoi băgă degetele în elasticul din talie al chiloților. Instinctiv, Marnie întinse mîna să i-o oprească pe a lui. Cînd îi atinse pielea caldă, și-o trase repede înapoi.

– Nu se poate să mă găsească David înotînd goală în piscina ta, Law, spuse ea. E un joc ridicol, copilăresc. Oprește-te.

– Atunci, nu-mi mai strica nici tu dispoziția și du-te și pune-ți un costum de baie.

Ochii albaștri îi provocau pe cei cenușii. Cenușiul poate ar fi rezistat mai mult, dacă albastrul n-ar fi ridicat întrebător sprîncenele și nu și-ar fi pus din nou degetele în elasticul chiloților. Albastrul a cîștigat.

Marnie se întoarce și se îndreptă bătoasă spre ușa cabinei, închizînd-o bine în urma ei. După ce a încercat trei costume, zece minute mai tîrziu, ea ieși purtînd un costum întreg, negru. Materialul era destul de elastic ca să se așeze pe trupul ei micuț, deși era cu o măsură prea mare.

Ea merse la trambulină, se clătină să-i vadă elasticitatea, apoi execută o săritură frumoasă. Cînd ieși la suprafață, el aplaudă plutind pe spate

spre marginea bazinului, dînd din picioare ca să se mențină deasupra apei.

– Foarte bine.

– Mulțumesc.

Ea înotă spre scară și ajunsese la jumătatea acesteia cînd mîna lui o apucă de gleznă. Trăgînd-o, o aduse înapoi în apă și o împinse cu spatele spre peretele de faianță. Cînd picioarele lui le atinseră pe ale ei, ea inspiră brusc.

– Law, ești...

– Îhî. Îmi place să înot gol. Mă simt bine.

– Și ăsta-i crezul după care te conduci, nu-i așa? Dacă te simți bine, fă-o!

– Și crezul tău este că, dacă te simți bine, trebuie să fie un păcat.

El absorbi o picătură de apă de pe lobul urechii ei și îi atinse gîtul cu buzele.

– Măcar o dată, domnișoară, de ce nu te-ai relaxa să te lași dusă de val? Încearcă-ți șansa. Fă ceva îndrăzneț, ceva...

Ea îi împinse amîndoi umerii, ceea ce îl făcu să se îndepărteze, cu un plescăit uriaș.

– De aia faci lucrul ăsta, nu-i așa? Întrebă ea cu furie. Pentru că e excitant, provocator, îndrăzneț. Să vezi un adolescent surprinzînd-o pe mama lui cu un bărbat gol, într-o piscină îți dă probabil un fior pe care încă nu l-ai expe-

rimentat.

Ea întinse mîna după balustrada scării și din nou ajunsese aproape sus, cînd el o trase înapoi în apă, dar nu atît de blînd ca înainte.

De data asta, mîinile lui alunecară sub brațele ei. Podurile palmelor lui se apăsară lateral pe sînii ei, făcîndu-i să se umfle deasupra costumului. El observă. Și mai observă ridicarea atrăgătoare a sfîrcurilor, sub materialul ud lipit de ele. El o ținu destul de aproape ca să se asigure că îl simțea, dur și pregătît, lîngă mijlocul ei.

– Singurul motiv pentru care fac lucrul ăsta, spuse el printre dinții încleștați, este că am pus azi, o dată, mîinile pe tine. De atunci, nu m-am gîndit la altceva decît cum să le pun din nou.

El își aplecă ochii spre buzele ei. Erau ude de apa din bazin și de acțiunea nervoasă, reflexă, a limbii ei. Rujul i se ștersese. Marnie nu putea și cît de sexy o vedea el.

– Dacă aș fi avut acum șaptesprezece ani tot atîta minte cîtă am acum, adăugă el cu un geamăt, ți-aș fi smuls costumul de baie și te-aș fi tras după mine, în valuri, în noaptea aceea pe plajă. Poate că dacă te-aș fi ajutat să-ți depășești inhibițiile, dacă ți-aș fi făcut cunoștință cu un trup de bărbat, ai fi devenit o femeie senzuală, în locul unei puritane, uscate și încordate, cum ești!

Marnie își privea fața în oglinda mesei ei de toaletă. Marcase recent a treizecea aniversare, dar fața îi era încă netedă și fără riduri, ca a unei adolescente. Singurii ochii, îi dovedeau maturitatea. Din ziua în care se născuse, ei priviseră lumea cu gravitate.

Sau, așa părea.

Din cauza asta, Law se gîndea că e o puritană. Totdeauna le dădea această impresie oamenilor. În copilărie și în adolescență, fusese ridiculizată pentru că era atît de corectă, de plicticoasă, atît de *serioasă*.

Oare credea cineva cu adevărat că îi plăcea să aibă o conștiință super-activă? Nu-i plăcea. Era plicticos. Nu s-a bucurat de petreceri, toată viața. Dar cineva trebuise să facă asta. Și întrucît Sharon era zvăpăiata familiei, îi revenise lui Marnie sarcina de a fi Cerberul ei.

Ofînd, ea stinse lampa, se îndreptă spre patul ei solitar și își scoase capotul. Mîinile ei trecură ușor peste cămașa de noapte. Trupul ei era îngust și subțire. Cuvîntul „voluptuos“ nu i s-ar potrivi pentru a o caracteriza. Sharon, care se maturizase devreme, făcea bărbații să se întoarcă

după ea încă de cînd avea doisprezece ani, spre marea consternare a părinților lor.

În momentele ei mai bune, care fuseseră puține și cam rare, Sharon îi promitea surorii mai mici, desperate, că dacă va avea răbdare, pînă la urmă va avea și ea decolteu și șolduri rotunde, feminine.

Cu un zîmbet, Marnie se strecură în așternut. Acele curbe mult dorite nu se dezvoltaseră niciodată. Ea nu le mai aștepta, de mulți ani.

Știa că era atrăgătoare, într-o oarecare măsură. Deși ochii ei nu erau jucăuși și nu străluceau flirtînd, erau mari, înconjuțați cu gene dese, negre. Forma gurii ei părea să fie foarte frumoasă pentru unii bărbați.

Sculptorul pentru care pozase – oare colonelul Kincaid n-ar fi șocat dacă ar ști că, în studenție, la universitate, pozase goală pentru un sculptor? – găsise că gura ei era deosebit de sexy.

Asta îl excitase prima oară în acea după-amiază, cînd își lăsase lucrul, traversase atelierul și, cu lutul ud încă lipit de degete, le trecuse peste gura ei. Spre ciuda și rușinea ei, sfîrcurile i se încordaseră.

Încurajat, artistul dusese mîngîierea mai departe. El îi sărutase buzele și îi mîngîiasse sînii mici, ascuțiți. Ea îi răspunsese. Sculptorul avea un

orgoliu pronunțat și ar fi fost zdrobit dacă ar fi știut că nu atingerea lui în sine îi provocase reacția senzuală. Fusese de vină mai curînd amintirea lui Law, rîzînd la ea pe plajă, în timp ce dinții lui albi, drepți, mestecau vîrfurile unui cornet *Sno* înainte de a se topi la soare. Cumpăraseră cornețele cu înghețată *Sno*, în cinstea castelului lor de nisip, care le luase o jumătate de zi ca să-l construiască.

– Hei, fată, cornetul ăla ți-a vopsit buzele.

Simțise degetele lui aspre, pline de nisip, cînd le trecuse peste buzele ei pătate de sirop; iar tînăra Marnie Hibbs simțise pentru prima oară în viața ei o dorință sexuală.

Nici nu știuse cum să numească acea senzație delicioasă, caldă, ce înflorea în partea de jos a trupului ei. Abia mai tîrziu înțeleșese ce i se întîmplase în după-amiaza aceea.

Artistul trezise în mod accidental acea amintire. Marnie a închis ochii și și-a spus în sine ea că Law Kincaid era cel care o săruta, o mîngîia, așezînd-o jos pe o saltea grosolană, într-un atelier de la mansardă și luîndu-i virginitatea.

În cele din urmă, totuși, deschisese ochii. Nu era Law cel care era culcat lîngă ea, ci un bărbat pe care abia de-l cunoștea, un bărbat cu lut pe degete și un rînjet fericit pe față. Ea nu se mai

întorsese niciodată în atelierul lui, deși fiecare ban pe care-l câștiga ar fi contat. Adesea, se întrebase pe cine găsise artistul ca să-i pozeze și să-și poată termina lucrarea.

Ea nu avea resursele naturale de-a vrăji un bărbat, mai ales un afemeiat ca Law Kincaid. Dar el ar fi fost surprins să afle de tulburarea plină de dorință care se ascundea sub fațada ei puritană.

Acuzația lui că era o puritană o duruse, nu pentru că era adevărată, ci tocmai pentru că era atît de neadevărată. Dacă David nu s-ar fi întors atunci, dacă Law n-ar fi ieșit din bazin și nu și-ar fi pus repede șortul aruncat jos, i-ar fi dovedit, probabil, cît de senzuală era.

– Ba nu, n-aș fi făcut-o, recunosc eu ea în întuneric, neștiind dacă să se felicite că era puternică sau să se certe singură că era atît de lașă.

Întrucît îl respinsese, probabil că nu va mai auzi nimic despre el. Ăsta ar fi lucrul cel mai bun pentru toți cei implicați. Ideea de a avea un fiu îl atrăsese probabil doar pentru că se gîndise că era o afacere, să aibă totodată și o femeie disponibilă. N-are decît să se ocupe singur de problema scrisorilor anonime. Ea nu mai voia să aibă de-a face cu el.

Totuși, înainte de a adormi, latura slabă a lui Marnie Hibbs își imaginează ce i-ar plăcea să fie împreună cu el.

7

Cînd a vorbit din nou cu el, a fost în legătură cu un fapt la care se aștepta cel mai puțin.

– Ce-ai spus? întrebă ea în receptorul telefonului.

– Poți să mergi sau nu?

– Nu.

– De ce nu?

– În primul rînd, e ora două după-amiază. Și ai

spus că dineul e la...

– Opt. Ți trebuie șase ore ca să te pregătești?

– Nu am cu ce să mă îmbrac pentru o treabă ca asta, Law. Oricum, de ce mă inviți pe mine? Precis ai un carnetel negru, plin cu numele unor femei ce te-ar putea însoți.

– Te sun pe tine pentru că, din cauza ta, nu mai am pe nimeni.

– Din cauza mea?

– Sînt cam bulversat de cînd l-am întîlnit pe David. Am uitat de afurisitul ăsta de dineu, pînă cînd cineva de aici de la birou mi-a amintit, acum cîteva minute.

– Îmi pare foarte rău. Poți să lipsești, sau poți lua pe altcineva, sau poți că te duci singur, dar într-adevăr nu este treaba mea că ai rămas fără însoțitoare.

– Este totuși necesar să mă duc, iar tipii de aici or să mă tachineze tot timpul, dacă apar singur.

– Nu e potrivit pentru imaginea ta?

– Desigur. După cum ar fi surprinzătoare și apariția bruscă a unui fiu, despre care n-am știut că-l am, adăugă el cu o voce mai liniștită.

O suna din biroul lui de la centrul spațial.

– Am făcut testul sîngelui și se potrivește cu al lui David. Trebuie să vorbim, Marnie. Te rog, vino

cu mine, diseară.

Mușcându-și buza, ea se uită la proiectul al cărui termen de predare era la sfârșitul săptămânii. Își prinse imaginea în oglindă. Totul va necesita o radicală revizuire, înainte de a putea să participe la un dineu oficial.

Ea îi înșiră toate scuzele astea lui Law, apoi adăugă, trist:

– Și trebuie să mă duc să o vizitez și pe mama, în după-amiaza asta.

– Ești o femeie expeditivă. O să vin să te iau la opt și cincisprezece.

– Parcă ziceai că începe la opt?

– Doar nu te aștepți ca eu să ajung la timp, nu-i așa?

– Ce părere ai? Întrebă Marnie cu îngrijorare.

– Arăți senzațional! exclamă David din spatele ei. Analizau imaginea ei în oglinda ușii dulapului.

Ea se întoarse în stînga, apoi în dreapta.

– Oare rochia nu-i prea închisă?

– Prea închisă? Mai degrabă e prea deschisă.

– David, țipă ea îngrijorată, ai spus mai înainte că nu e prea decoltată.

El rîse.

– Nu e. Glumeam doar.

Între coafor, unde fusese coafată și i se făcuseră unghiile, și o vizită fără nimic deosebit la mama ei, se dusesse, împotriva principiilor ei sănătoase, la un magazin de îmbrăcăminte de lux. Respinsese în grabă câteva rochii de seară socotindu-le nepotrivite dintr-un motiv sau altul.

Începuse să-și piardă nădejdea, când o zărise pe asta. Partea de sus era din satin, de un albastru electric, fără bretele și strînsă pe corp. În jos avea o fustă scurtă, largă, de satin negru.

– Dragă, dacă nu pleci de aici cu rochia asta, mă faci să plîng, îi spusese proprietara magazinului.

– Nu crezi că e prea... prea... elegantă pentru mine?

– E perfectă! Zău așa.

Cînd vînzătoarea fu chemată să marcheze o vînzare pentru o altă clientă, Marnie cercetă discret eticheta cu prețul rochiei și aproape că își exclamă cu glas tare nefericirea. Uitîndu-se pentru ultima oară în oglinda triplă, se întoarse în cabina de îmbrăcat și începu să se dezbrace.

Vînzătoarea reveni.

– *Master Card* sau *Visa*?

– Nici una din ele.

– De ce nu, draga mea? Arată uimitor pe dumneata.

– Nu-mi pot permite. Nu-mi pot permite s-o trec în cartea de credit, răspunse ea, dîndu-i femeii rochia și îmbrăcîndu-se din nou cu hainele ei de stradă.

Vînzătoarea luă de după ureche un pix și tăie prețul, scriind altceva pe el.

– Uite, așa e mai acceptabil?

Marnie se uită la modificare.

– E jumătate de preț!

– Tocmai am trecut-o la mărfuri cu prețuri reduse.

– Dar nu pot să...

– Ascultă, draga mea, prețul mărfii ăsteia a fost fixat oricum cu sută la sută mai mult. Chiar și la acest preț, tot mai am un profit. Aproape toată lumea și-a cumpărat deja rochiile de seară pîntru primăvară. În plus, nu am multe cliențe care au măsura asta. A fost o prostie că am cumpărat o măsură atît de mică. Sînt bucuroasă s-o vînd, la orice preț.

Așa încît Marnie cumpără rochia și acum o prezenta fiului ei, înainte de sosirea celui ce avea s-o însoțească. Era la fel de nervoasă ca o fată în seara balului de promovare de la școală.

– Aș fi dorit să am mai mult, știi tu, aici sus,

zise ea cu regret, în timp ce mâinile ei trecură peste piept.

– Zău, mamă, azi nu mai e mare lucru pentru un tip dacă o fată are sau nu sînii mari.

Ea întîlni privirea lui David în oglindă.

– Acum încearcă să repeți asta cu o față serioasă.

El zîmbea, cînd se auzi soneria la ușă.

– Zău, mamă, arăți grozav! strigă el peste umăr, cînd se repezi la ușă și alergă pe scară.

Ea se bucura de admirația sinceră a lui David, dar ce va gîndi oare Law despre puritana încordată din seara asta – el, care e obișnuit să însoțească femei mult mai tinere, cu forme mai rotunde?

El arăta absolut perfect. Purta un frac militar. Epoleții îi subliniau umerii lați. Jacheta scurtă, albă, îi strîngea talia îngustă.

El fluieră, cînd ea coborî scara.

– Nu-i așa că arată grozav? întrebă David.

– Nu-i rău, zise Law lungind cuvintele, cu o voce care îi înmuiea genunchii și făcu să-i palpite decolteul gol.

– O să ne întoarcem... pe la cît, Law?

– Să nu stai treaz, îi spuse Law lui David, făcîndu-i cu ochiul.

– N-am să las nici lumina aprinsă la poartă,

zise el.

– Ba s-o lași! îl instrui Marnie cu severitate. Lasă aprinse toate luminile de afară și încuie ușile. Să nu răspunzi la sonerie decît...

– Mamă! spuse el, dîndu-și ochii peste cap. Nu mai sînt copil, știi.

– Știu.

Ea își puse mîna pe brațul lui și îl strînse cu afecțiune.

– Noapte bună.

– Noapte bună, David.

Law o însoți pe Marnie afară, pe alee.

– Hei, Law!

– Ce-i?

Se opri și se întoarse. David îi făcu semn să vină înapoi. Avură un schimb de cuvinte în șoaptă, înainte ca David să reentre în casă și să încuie ușa, așa cum i se spusese.

Law zîmbea în timp ce o ajuta pe Marnie să intre în automobilul jos, Porsche.

– Despre ce-ați vorbit? întrebă ea, cînd el se strecură la volan.

– Ca-ntre bărbați.

– Vreau să știu și eu.

– Nu, nu vrei! spuse el chicotind.

– Ba da.

– Ești sigură?

– Da.

El opri la semafor, în capătul străzii lor, și se uită la ea peste consolă.

– Mi-a zis că, dacă vreau să te duc în pat, am aprobarea lui. Mi-a promis să nu mă pocnească.

– Hai, încearcă.

Law voia s-o convingă să mănânce o scoică crudă.

– Sînt respingătoare. Nu, mulțumesc.

El duse la buze scoica și înghiți imediat conținutul alunecos.

Ea se cutremură. El rîse.

– Sînt bune, să știi. Se zice că sporesc virilitatea.

– Atunci nu prezintă interes pentru mine. Eu n-am nevoie de virilitate.

– Am observat asta, spuse el, ochii lui privind decolteul adînc al rochiei.

Roșind, ea încercă să-i distragă privirea fixă.

– Mai bine fii atent. Suzette o să fie geloasă.

– Cine?

Marnie făcu semn din cap în direcția blondei voluptuoase, supărate. Ea purta o rochie mini, de

piele roșie, și decora brațul unui director de la NASA, recent divorțat.

– A, ea! remarcă Law indiferent, întorcînd înapoi capul spre Marnie. E doar una din grup.

– Am stat de vorbă cu ea, mai devreme. Mi-a spus că ai abandonat-o, săptămîna trecută.

– Adevărat.

– Bărbat fără inimă, ce ești!

– A fost din vina ta.

– De ce oare recente probleme cu femei sînt numai din vina mea? întrebă ea.

– Am avut o întîlnire cu ea, în ziua în care l-am cunoscut pe David. Nu am avut chef să mai ies în seara aia.

– Înțeleg.

– Nu-i nevoie să zîmbești în legătură cu asta, mormăi el, observînd că buzele ei se curbaseră în sus.

De fapt, de cînd o luase de acasă, el își împărțise atenția între gura ei și decolteu în așa fel încît o făcea să-i tresară stomacul.

– Nouă, oamenilor simpli, ne face o plăcere deosebită să-i vedem căzînd pe cei puternici, îl tachină ea.

– Cum de ai cunoscut-o pe Suzette?

– Ne-am cunoscut cînd tu și colegii tăi vorbeai despre A-3.

– Vrei să spui, A-4?

– Da, despre A-4. Suzette a zis... ce o fi aia A-4?

– Un avion cu reacție al marinei de antrenament. Uneori, eu iau unul din astea și ies la plimbare.

– Iei un avion militar și te duci la plimbare?

Să ai un asemenea curaj era de neconceput pentru ea.

– Trebuie să-mi mențin îndemânarea de pilot de încercare, să fiu în formă, spuse el defensiv.

Ea îl studie cu o expresie gânditoare.

– De ce îți place atât de mult să zbori?

Ei aleseseră în mod tacit acest loc mai retras, pe terasa care dădea spre un canal săpat de mîna omului, ca să ciugulească gustările din farfuriile lor. Canalul era mărginit de azalee înflorite, făcînd ca malul să arate ca o uriașă omidă roșie. O glicină se întindea de-a lungul balustradei terasei, florile ei vineții atîrnînd spre apă.

Noaptea era înmiresmată. În timp ce majoritatea oaspeților se învîrteau prin camerele casei spectaculoase a gazdelor, rîzînd și sporovăind unii cu alții peste muzica unui ansamblu de cinci persoane, Marnie și Law ședeau pe o bancă afară.

– Îmi place ceea ce simt acolo, sus. Cu cît pot să mă înalț mai sus și mai repede, cu atît îmi place mai mult.

– Mamei tale îi mai este încă frică pentru tine?

El înclină capul într-o parte.

– De unde știi?

– Te-ai referit la asta, la Galveston. Îmi amintesc și ziua. Ploua într-o după-amiază, așa că am jucat Monopoly. Sharon n-a mai fost interesată de joc și s-a dus să se culce puțin.

– Mama și tatăl tău se odihneau și ei, spuse el. Noi eram singuri pe terasa aceea, care dădea spre plajă.

Marnie era bucuroasă că el își amintea.

– Mi-ai vorbit despre planurile tale de a te înscrie la programul pentru astronauți, după ce o să-ți faci stagiul în marina obișnuită. Atunci mi-ai zis că mama ta era speriată la gîndul că ai să zbori cu reactoarele de luptă și cu avioanele de testare.

– Ei, mai este și acum speriată. În timp ce am fost cu naveta în spațiu, în misiune tata mi-a spus că a vrut să o țină sub sedative, dar ea a stat lipită de televizor și de radio.

– Pot să înțeleg asta, spuse Marnie cu blîndețe.

Și ea făcuse aproape același lucru. În săptă-

mîna aceea, nu a lucrat mai nimic și a dormit pe apucate. Bolnavă de îngrijorare, se învîrtise prin camerele casei, refăcînd în minte momentul exploziei lui *Challenger*. Își aminti cum plînsese de ușurare, cînd Law a aterizat cu naveta la baza *Edwards* a Forțelor Aeriene, punînd capăt misiunii reușite.

– Mama mea e aproape tot atît de speriată de spațiu pe cît e de îngrijorată că nu mă voi căsători niciodată și nu voi avea...

El se opri și se uită peste apă.

– Că nu vei avea copii?

Ochii lui se întoarseră spre Marnie.

– Testele de sînge nu au dovedit că eu sînt tatăl lui David. Dar au dovedit că aș putea fi.

Cu o voce și mai blîndă, el adăugă:

– Cred că sînt.

– Ești. Sharon era virgină.

– Ești sigură?

Fruntea lui era încruntată de concentrare și de nevoia de a fi sigur.

– Ah, da, răspunse Marnie, rîzînd trist. Ea îmi încredința totul. Dacă ar fi avut un iubit înaintea ta, aș fi știut despre asta. Ea gîndea că e bine ca primul ei iubit să fie un bărbat mai în vîrstă și cu multă experiență anterioară.

– Nu-mi aduc prea bine aminte de ea,

mărturisi el. Ea e doar ceva vag în memoria mea. Un trup frumos. Păr blond, lung. Ușor de dus în pat.

El studie fața lui Marnie în lumina pîlpîitoare reflectată de apă.

– Îmi amintesc mai mult despre tine, decît despre Sharon.

– Îmi vine foarte greu să cred asta, Law.

– E adevărat. Am stat de vorbă mult, nu-i așa?

– Tu vorbeai, iar eu ascultam.

El dădu din cap și rîse.

– Cred că eram foarte plin de mine.

– Iar eu te ascultam cu gura căscată. Eram doar o copilă slăbuță care se temea de voi și care era trimisă la plimbare, de cîte ori tu și cu Sharon voiati să rămîneți singuri, îți amintești?

Zîmbetul lui apăru timid și i se întipări pe față. Ochii lui se îndreptară spre partea de sus a sînilor ei, care făceau mici semilune deasupra decolteului.

– Și iat-o pe domnișoara de atunci, venind la petrecere.

Roșind, ea făcu semn spre camerele luminate.

– Toată lumea e chemată înăuntru, la masă.

Ridicîndu-i mîna stîngă, ea îi consultă ceasul.

– Era și timpul. Zece treizeci! Asta nu e oră de masă. E oră de culcare.

El își răsuci mîna astfel ca palma lui să alunece pe lîngă a ei și îi prinse degetele cu căldură. Își strecură celălalt braț în jurul taliei ei.

– Asta se poate aranja.

Ea inspiră, făcînd ca decolteul să-i tremure.

– Fii serios, Law.

– Sînt al naibii de serios. Bărbații își amintesc întotdeauna de cele pe care le-au scăpat, să știi. Mor să aflu de ce e atît de bună acea domnișoară Bună-ca-doi-pantofi.

Marnie nu voia să se gîndească la nimic altceva decît la Law, în timp ce acesta o ținea atît de aproape. Dar rațiunea nu o lăsa să se bucure de îmbrățișarea lui. Minteaa i se oprise la rezultatele testelor de sînge și la confirmarea lui Law, cu voce blîndă, că David era al lui.

– O să le spui părinților tăi că au un nepot?

Ea îi simți încordarea bruscă a mușchilor. Și, cu toate că zîmbetul lui era tot la locul lui, nu mai arăta natural.

– Nu știu.

– Acum, cînd ai aflat că David e fiul tău, ce ai de gînd să faci, Law?

El își retrase brațele și se ridică, oferindu-i o mînă, ca să o ajute.

– Ai dreptate, ne cheamă pe toți înăuntru, la masă. Să nu-i lăsăm să ne aștepte.

În timp ce o conducea prin uşile terasei, se aplecă spre ea şi îi şopti:

– Pot să-ţi spun un singur lucru, Marnie, ştii să dezumfli ceea ce promisese să fie o bună excitare.

8

El sună la ușa ei a doua zi la ora unsprezece. Ea fu surprinsă, văzîndu-l. Cu o seară înainte, atitudinea lui față de ea fusese încordată și precaută, din momentul în care se alăturară petrecerii, după discuția lor de pe terasă.

Cînd a condus-o la ușa din față, îi spusese un „noapte bună” sec și îi dăduse un sărut de formă care arăta că era bucurios că se sfîrșise seara. Tocmai de aceea, vizita era cu totul neașteptată.

– Ești ocupată? Întrebă el prin ușa de plasă.

– Lucrez.

Ea mirosea a vopsea acrilică și arăta ca dracu. Coafura nu rezistase peste noapte. Părul ei era din nou liber, cu bucle scurte care îi înconjurau în dezordine capul mic. Rochia de seară fusese pusă într-o husă de îmbrăcăminte și atârnată în dulap. În dimineața aceea, îmbrăcase un șort și o cămașă care erau departe de a fi elegante. Ambele fuseseră aruncate vara trecută în dulapul cu haine de lucru și erau pătate cu vopsea. Era în picioarele goale.

– Pot să intru?

Ea ezită doar o secundă, apoi descurie ușa cu plasă și o deschise.

– De ce nu ești la serviciu? Întrebă ea, în timp ce mergeau prin hol spre spatele casei.

El se lăsă într-unul din fotoliile de răchită și își scoase ochelarii de soare.

– Am fost, dar un simulator la care lucram a avut o defecțiune. Așa că nu mai făceam nimic; stăteam doar acolo și spuneam bancuri porcoase, așteptând ca tehnicienii să găsească defecțiunea, iar ei au anunțat, în cele din urmă, că o să dureze pînă mîine, nu se știe exact cînd. Așa că mi-am luat liber restul zilei. Ce-i asta?

El arătă cu ochelarii spre pictura la care lucra.

– Coperta catalogului unui magazin de bijuterii. Îți place?

Ea o ținu în sus, ca să o examineze. Era pictura unei flori uriașe de lotus, pe un fundal negru. Iar centrul petalelor lăptoase era o ascunzătoare cu pietre prețioase.

– E ceva aparte.

– Ce diplomatic! spuse ea sec. Mă bucur că agenția de publicitate a aprobat deja schița mea, altfel aș fi fost îngrijorată.

El zîmbi distrat, de parcă nu asculta ce i se spunea.

– Te preocupă ceva, Law?

– Masa de prînz.

– Masa de prînz?

– Dă-mi voie să te iau la masa de prînz, spuse el brusc.

– Nu! Sînt îngrozitoare.

– Arăți bine.

– Las-o baltă! N-am să ies în oraș așa cum arăt acum.

– Bine, atunci o să mîncăm aici. Ce ai?

Înainte ca ea să mai poată spune un cuvînt, el dispăru pe ușa dinspre bucătărie. Cînd ea ajunse acolo, el era aplecat și făcea inventarul frigiderului.

Ea traversă camera și închise brutal ușa

frigiderului.

– N-ai venit aici ca să mănânci.

El se sprijini de frigider și se uită în sus la tavan.

– Ai dreptate. Nu pentru asta am venit.

– Atunci, pentru ce ești aici?

– Mă tot gîndesc la ce m-ai întrebat aseară. Ce am de gînd să fac în legătură cu David?

Marnie simți acea mică strîngere de inimă pe care o simțea de fiecare dată cînd se gîndea ce va întreprinde Law în privința lui David.

Încet, aproape temător, ea întrebă:

– Te-ai decis în vreun fel?

– Nu, răspunse el, ridicîndu-și privirea. Încă nu. Înainte de a face ceva ce vîizează viitorul trebuie să cunosc trecutul.

Ea clătină din cap, uluită.

– Nu înțeleg.

– Îmi place ceea ce văd acum. După toate aparențele, e un copil excepțional, tot ce ar spera un tată de la fiul său. Aș vrea să știu cum a ajuns așa. Doamne, am pierdut atît de mult. Sînt șaisprezece ani de viață, despre care eu nu știu nimic decît că nu a putut avea un cîine pentru că animalele de casă o enervau pe bunica lui și că a luat lecții de înot.

Fața lui era albă și plină de întrebări.

– Spune-mi cum a fost. Dă-mi informații.

Ea se uită spre locul ei de lucru, care o ademenea, dar se gîndi că va putea sta după miezul nopții dacă va fi necesar, ca să termine lucrarea la termen.

– Vino cu mine.

Ea îl-duse din bucătărie în camera de zi, unde ținea albume de fotografii pline de instantanee cu David.

Emoțiile ei erau amestecate. Oricît îi era de dificil, ea îl admira pe Law pentru că îl interesa persoana lui David. Ar fi putut să se înfurie cînd a aflat de existența lui David. Chiar după ce recunoscuse că era posibil ca el să-i fie tată, ar fi putut să se descotorosească de el, ca de o întîmplare biologică, așa cum ar fi făcut majoritatea bărbaților care au întîlniri cu fete pe care le cheamă Suzette.

Dar Law Kincaid era un bărbat de un calibru mai mare decît majoritatea. El obținuse o numire din partea Congresului la Academia Navală. Viața lui era plină de realizări și onoruri. El avusese ambiția să-și mențină lista de succese.

Caracterul lui puternic o făcea să-l iubească și mai mult, dar în același timp îl transforma în dușmanul ei. Indiferent de scrisorile anonime amenințătoare, el nu era un bărbat care să-i

întoarcă voios spatele unui fiu adolescent. Doar Marnie, în egoismul ei, se gîndise că ar fi posibil ca el să facă asta.

Pînă cînd el îi va dezvălui, dacă o va face, planurile sale de viitor, ea își tatona orbește drumul prin hățișurile acestei situații. Pentru moment, cooperarea cu el era cea mai bună strategie.

Ea se așeză pe podea, cu picioarele încrucișate, și trase în poală un album mare de fotografii. Law se lăsă jos, alături de ea. Ea deschise coperta albumului și netezi cu mîna certificatul lipit pe prima pagină.

– Amprentele oficiale ale picioarelor lui, curînd după naștere.

Ochii lui Law se luminară.

– Atît de micuțe!

– Nu sînt numărul unsprezece, cît are acum la pantofi, spuse ea rîzînd. Aici arată atît de dulci, dar de cîte ori golesc coșul lui cu haine murdare, ciorapii lui de sport nu miros chiar atît de dulci. Mă amuză acum, cînd mă gîndesc că odată îi ronțaiam degețelele.

Pe pagina următoare, erau fotografiile din ziua în care familia Hibbs l-a adus pe David acasă, de la spital. Law studie o fotografie a lui Sharon țînîndu-l pe fiul ei.

- Nu pare teribil de bucuroasă că are un copil.
- Abia născuse, observă Marnie, scuzînd-o.

Nu se simțea prea bine.

El îndepărtă învelișul dulce al vorbelor ei.

- Ea nu l-a vrut, nu-i așa?

- Vezi, ea...

- Marnie!

- Nu, nu l-a vrut, recunosc eu cu o respirație adîncă.

- Dacă tu i-ai înlăturat planurile de avort, de ce nu l-a dat să fie înfiat?

- Asta a fost cea de a doua sugestie a ei, dar părinții mei s-au opus.

- De ce?

- Cred că tata voia să o învețe lecția morală că omul trebuie să fie răspunzător pentru greșelile lui.

- Culegi ce ai semănat. N-am știut că mai există cineva care să adere la acest principiu.

- Tatăl meu. El voia ca Sharon să învețe lucrul ăsta pe calea cea dură.

- Cred că tu și ei ați suferit tot atît, dacă nu și mai mult decît ea.

- Tata și-a încheiat cariera, de îndată ce s-a aflat că fiica lui, necăsătorită, era însărcinată. Oricîtă influență avusese asupra sufletelor, celor din congregația lui, acum și-o pierduse cu totul.

– Asta l-a făcut să aibă ceva împotriva lui David?

– Bineînțeles că nu. Nu David era cel care greșise, el era doar rezultatul greșelii. Mama și tata l-au iubit pe David și erau foarte atașați de el. Băiatul n-ar fi atât de echilibrat, dacă ei nu l-ar fi iubit.

– Cum și-a câștigat existența tatăl tău după asta? Întrebă el, întorcînd paginile albumului și studiind fiecare fotografie a lui David.

– S-a dus să lucreze la un editor de cărți religioase.

– Și a murit de un atac de inimă.

– Îhî. Mama a trecut greu peste asta. Mai ales că moartea lui a fost atât de aproape de accidentul lui Sharon.

– Ce s-a întîmplat atunci, Marnie?

– Ți-am spus. Un accident. Mai precis, cu o mașină.

El puse un deget sub bărbia ei și îi întoarse fața spre a lui. Ședeau foarte aproape, umerii lor se atingeau. Genunchiul ei se sprijinea de coapsa lui. Ea deveni brusc conștientă de lucrul ăsta, deși nu-și amintea cum ajunsese acolo.

– Fii mai precisă.

– N-are importanță, acum David nu-și mai amintește, zise ea evaziv.

– Aștept.

Ea închise ochii și șopti:

– Era beată. Mașina ei a depășit linia de centru și a lovit o altă mașină care venea din sens opus. Erau două persoane în ea. Toți trei au murit în impact.

El înjură deschis, din furie și regret. Intuitiv, Marnie își dădu seama ce gîndea el și, consolator, îi puse mîna pe coapsă.

– N-a fost vina ta, Law. Tu nici măcar n-ai știut vreodată că a rămas însărcinată. Nu începe să te învinovățești că ai părăsit o fată la necaz. Sharon s-a băgat singură în necaz și, dacă n-ar fi fost cu tine, ar fi fost cu altcineva. Ea a fost o rebelă, din momentul cînd a înțeles că tata era predicator și deci îi cerea o comportare exemplară. Ura treaba asta și, ca represalii, își flutura faptele urîte. Ea era sursa neînțelegerilor în familia noastră. Comportarea ei îi făcea pe părinții noștri foarte nefericiți. Și deși le-a frînt inima, mă îndoiesc că au fost surprinși cînd a rămas însărcinată.

– De ce nu m-au contactat ei pe mine sau pe părinții mei?

– Sharon le-a spus că nu știe cine este tatăl. Ea se lăudase că a făcut dragoste cu mulți bărbați. Eu n-am considerat că e cazul să te numesc pe tine. Erau deja prea multe vieți

afectate. De ce trebuia să fie ruınată și viața ta? După nașterea lui David, continuă ea, Sharon a refuzat să se întoarcă la liceu, spunând că era plictisitor și că terminase cu toate astea. Tata a insistat spunându-i că, dacă nu se întorcea la școală, va trebui să-și ia o slujbă; dar ea nu avea nici o calificare și nu era interesată să lucreze, așa că era mereu concediată.

– Cu bărbaiii cum era?

– Îi atrăgea, în mod natural. Faptul că născuse nu făcuse decât să-i împlinească trupul.

Marnie își studie mîinile, strîngîndu-le pumn și desfăcîndu-le.

– Din nefericire, continuă ea, erau numai bărbaii nepotrivii pentru o femeie. Părinții mei sufereau, vîzînd cum își risipește viața, dar eforturile lor de a o controla erau ineficiente. Uneori, pleca și nu se mai întorcea zile-n șir.

– Nu-i păsa deloc de David, nu-i așa?

– Nu, spuse Marnie, dînd tristă din cap. Ei nu-i păsa de nimic, doar să creeze haos.

– Ce știe el despre mine?

– Nimic, răspunse ea alarmată.

– Vreau să spun, despre tatăl lui în general. E un băiat deștept. Precis a întreat.

– Aproape îndată ce a putut vorbi. Exact cum ți-a spus seara trecută, i-am explicat că tatăl lui nu

s-a putut căsători cu mama lui. Că a fost imposibil.

– Nu te-a sîcîit măcar să-i dai un nume?

– I-am spus că și asta era imposibil.

– Și nu a vrut să știe de ce?

– Noi am menționat niște cauze vagi și am subliniat că va fi atît de iubit încît nu va simți lipsa unui tată.

– Și a înghițit asta?

– Probabil că nu, dar n-a avut încotro.

– N-a avut posibilitatea să aleagă, nu-i așa?

Buzele lui Law formară o linie subțire, amară. Băiatul n-a avut un tată. Și nu prea a avut nici mamă. Cine avea grijă de el, cînd Sharon era plecată după distracții?

– Noi, părinții mei și cu mine împărțeam privilegiul ăsta.

El o privi lung, fix, înainte de a continua să întoarcă paginile albumului.

– Mda! zise el după cîteva minute. Tu ai avut grijă de el, nu-i așa?

– Ți-am explicat că noi...

– Nu-i scuza, spuse el cu asprime. Uită-te la fotografiile astea. Tu cu David în parc la picnic. Tu și David la călușei, cu zmeul, la joacă, la Observatorul astronomic. Asta-i prima bicicletă?

– Era în dimineața de Crăciun, cred că avea

cinci ani, spuse ea zîmbind, uitîndu-se la fotografia. Arătau o versiune mai mică a lui David, îmbrăcat într-o pijama *Smore*, împingînd o bicicletă lucitoare printr-o mare de hîrtii de împachetat.

– Am vrut să las roțițele ajutătoare, pînă cînd învață să meargă, dar el a insistat să le scot. Voia să învețe să meargă pe bicicletă fără ele.

Law făcu niște calcule rapide.

– Acela a fost Crăciunul pe care l-am făcut în Filipine. Niște colegi și cu mine eram indispuși că nu eram acasă de Crăciun. Ne-am dus în cel mai apropiat oraș și ne-am făcut turtă. Iar în timp ce eu umblam împleticit pe sub smochini căutînd un loc unde să vomit vodca aia ieftină, fiul meu de cinci ani, aflat la jumătate de lume distanță, învața să meargă pe bicicletă, fără roțițele ajutătoare.

El își frecă vîrfurile degetelor peste una dintre fotografii.

– Pușlama, mic dar ambițios.

– Și încăpățînat. Și nerăbdător, spuse Marnie. Întotdeauna vrea să facă lucrurile bine de prima dată și devine extrem de supărat dacă nu reușește. Dar nu se lasă. Reușise să stăpînească bicicleta încă pe la mijlocul după-amiezei.

– Ce spui? Zău? întrebă Law, zîbind cu mîndrie.

Era o fotografie de aproape a lui David zîmbind spre aparat, în care se vedea că îi lipseau doi dinți, și alta cu un David sobru, îmbrăcat corect, cu părul pieptănat cu o cărare dreaptă la mijloc și o *Biblie* sub braț.

– E în ziua în care a fost botezat, îi spuse Marnie tatălui lui.

– A mers la școala duminicală?

– Încă se mai duce. E președintele grupului de tineret de la biserica noastră.

Ea mai întoarse o pagină.

– Asta a fost echipa lui din Liga mică, *Pirații*.

– Pe ce post joacă?

– Oricare, la mijloc, dar baseball-ul este sportul care-i place cel mai puțin. Spune că nu-i destul de fizic.

– Și mie îmi place cel mai puțin.

– Iar astea sînt fotografiile claselor lui, în ordine cronologică. Aici n-am știut că e ziua în care sînt fotografiat decît după aceea, spuse ea cu asprime, în timp ce arăta spre o fotografie. Uitase să aducă acasă biletul. Îmi venea să-l omor că-și pusese tocmai bluza asta veche, de bumbac, cînd i-au făcut fotografia.

– Hopa, una a căzut afară. Law se aplecă și ridică fotografia desprinsă. Trebuie să fie din pagina cu botezul. David e îmbrăcat elegant. Dar

ăsta arată ca un judecător, nu ca un preot.

– E chiar un judecător. Asta-i în ziua...

Law se uită la ea curios, cînd ea se opri brusc.

– Ziua în care... ce anume?

– Nimic.

– Ce?

El îi prinse mîinile amîndouă pe albumul deschis, ca să nu-l distrugă în mod deliberat.

– Ce anume s-a întîmplat în ziua aceea?

Îi era imposibil să se uite direct în ochii lui.

– E ziua în care tribunalul mi l-a dat mie sub tutelă legală.

Liniștea ce a urmat nu era întreruptă decît de zgomotul respirației lor. În cele din urmă, Law zise:

– O spui de parcă ar fi fost o adevărată faptă vitejească.

– A durat cîțiva ani! Am cerut asta imediat după moartea lui Sharon.

– Dar aveai doar optsprezece ani atunci, nu-i așa?

Ea clătină aprobator din cap. El expiră și mormăi o serie de cuvinte obscene.

– Tu l-ai crescut pe fiul meu, nu-i așa? Aproape singură. Tu ai făcut ceea ce curva de soră-ta...

– Law, nu!

– Eu nu sînt atît de bun ca tine, Marnie. Era o curvă și eu am știut asta, în momentul în care am pus ochii pe ea. Eu am făcut ceea ce orice bărbat tînăr ar fi făcut, cu o fată coaptă, frumoasă, care i se oferea. Ea și-a căutat-o și a căpătat-o. Dar tu ești cea care a plătit pentru ceea ce am făcut noi.

– Eu n-am *plătit*, strigă ea protestînd. L-am iubit pe David, din ziua în care am știut că Sharon l-a conceput.

– Părinții tăi erau prea prinși de propria lor nefericire sau prea ocupați, învinovățindu-se de comportarea lui Sharon, așa că au abdicat de la răspunderea de a avea grijă de David și ți-au dat-o ție.

– N-a fost ceva făcut în mod conștient. Pur și simplu așa au evoluat lucrurile. Și nu am avut grijă de David din obligație, ci voiam cu adevărat să-i fiu mamă.

– Și ai făcut asta chiar de la început, nu-i așa?

– Casa era în permanentă agitație. Erau atît de multe neînțelegeri între Sharon și părinții mei, atît de multe...

– Cine se trezea cînd plîngea el în mijlocul nopții?

– Eu, spuse ea încet.

– Tu îl schimbai, tu îi dădeai biberonul?

– Da. .

– Doamne, erai tu însăși o copilă!

– El nu știa asta.

Ea zîmbea radioasă, dar ochii îi străluceau de lacrimi.

– El nu știa mai multe despre cum e cînd ești sugar, decît știam eu cum trebuie să fie o mamă. Ne-am tolerat unul pe celălalt și am învățat împreună.

– I-ai băgat în gură porcăria aia pe care trebuie s-o mănînce bebelușii?

– Ce nu-i plăcea, scuipa.

– I-ai pansat genunchii juliți?

– Cu genunchii nu era așa grav, la el iadul era la coate.

– Și cum era cu școala ta?

– Am urrnat-o. Am absolvit și colegiul. Mi-a trebuit doar ceva mai mult timp, atîta doar.

– Pentru că nu puteai să te duci decît la orele cînd erai mai liberă, pentru că nu voiai să-l lași pe David prea mult timp cu mama ta peste zi, spuse el ghicind corect.

– Da, dar...

– Și cînd ai absolvit, nici n-ai încercat să obții un post bine plătit la o firmă de publicitate, cum ai fi putut. Ai preferat să lucrezi acasă, ca să fii aici, pentru David, e adevărat?

– Au mai fost și alte considerente.

– Mă îndoiesc.

Law închise ochii și se aplecă în față, pînă cînd fruntea lui se sprijini de a ei.

– Tu ai făcut toate sacrificiile părintești. *Tu* ești mama lui, Marnie. Tu.

– Singurul mod în care David ar fi putut să fie în mai mare măsură al meu ar fi fost dacă eu m-aș fi aflat pe cearceaful acela de plajă cu tine, în locul lui Sharon.

El se retrase repede. Marnie era la fel de uluită de propriile ei cuvinte, dar nu se mișcă. Nici măcar nu clipi, ci îi întoarse doar privirea, cu ochi cenușii, serioși. În timp ce el o privea, o lacrimă i se prelinse pe obraz.

El i-o șterse, apoi își frecă degetul ud pe buzele ei.

– Dacă ar fi să o pot face din nou, tu ai fi acolo. Tu ești de două ori mai femeie decît era ea.

Degetele lui îi cuprinseseră capul și îi trase fața spre el. El sărută locul umed lăsat de lacrimă pe obraz, apoi colțul gurii.

– Am vrut să fac asta aseară atît de mult, încît mă dureau măruntaiele, șopti el aspru.

Sărută celălalt colț al gurii ei.

– Vrei să știi de ce am venit azi aici? De asta. De fiecare dată cînd zîmbeai cuiva cu care îți făceam cunoștință aseară, de fiecare dată cînd

sorbeai din vin, de fiecare dată cînd mîncai ceva, eu doream să-ți gust frumoasa gură sexy. Iar acea sărutare castă, obligatorie, de noapte bună, la ușa ta din față, n-a făcut decît să-mi stîrnească dorința.

Buzele lui rămăseseră pe ale ei în timpul acestui discurs excitant. Acum își plimbă ușor limba pe marginea buzelor ei. Marnie scoase un sunet involuntar de dorință. Law îi apăsă mai tare gura și îi despărți buzele. Limba lui alunecoasă și agilă se uni repede cu a ei. Ea îi permise, ba chiar participă, dornică.

– La naiba, gemu el cînd, în cele din urmă, se retrase. Ar fi trebuit să te sărut cum se cuvine, mai demult.

Marnie primi din nou cu plăcere buzele lui și căldura dulce, umedă, a sărutului lui. Răspunzînd ritmului rapid, flămînd, pe care-l impunea el și propriilor ei impulsuri senzuale, ea își strecură brațele în jurul taliei lui și îl ținu strîns. El se ridică în genunchi și o trase spre el, astfel că stăteau în genunchi, față-n față.

Buzele lui lăsară o dîră de sărutări rapide, fierbinți, în jos pe gîtul ei și apoi, dînd la o parte gulerul bluzei, depuse un sărut la baza gîtului.

Ea își dădu capul pe spate și îi rosti gîfîit numele.

– Atinge-mă, Marnie.

Luîndu-i mîna, el i-o băgă sub cămașă și i-o apăsă pe pieptul lui cald, păros.

El începu nerăbdător să-i descheie nasturii de la bluză dar, cînd fură descheiați, fu surprins că ea nu purta sutien. Modestă, ea vru să-și strîngă bluza, dar el îi împinse deoparte mîinile și se uită la ea, plin de dorință.

O asaltară neliniștile. Toate fură risipite în momentul în care el își lăsă capul blond și îi sărută curba unui sîn, șoptindu-i răgușit numele, așa cum îl auzise adesea în visele ei.

Ea îl mîngîie fără să se mai gîndească, mîna ei trecînd ușor peste coastele lui. Degetul ei mare făcu un contact întîmplător, dar electrizant, cu sfîrcul lui încordat. El înjură printre dinți și îi mușcă ușor sînul.

– Nu pot crede că asta se întîmplă cu adevărat.

Ea nu-și dădu seama că-și exprimase gîndurile cu glas tare, pînă cînd Law nu răspunse, trăgînd-o mai aproape și mormăind în carnea ei.

– Da! Te simt, te gust.

Trupul lui era cea mai frumoasă operă de artă pe care o cunoscuse Marnie vreodată. Ea voia să-l savureze, să-și permită să-l aprecieze, dar buzele lui depuneau sărutări pe sînii ei și îi

impuneau un ritm erotic care nu permitea joaca.

Limba lui îi mîngîia sfîrcul din nou și din nou. Mîna ei liberă se arcui pe ceafa lui, cînd gura i se închise pe centrul acela ridicat și trase de el cu poftă.

– Law.

Numele lui îi scăpă de pe buze cu un geamăt lung, răgușit.

– Știu, știu. Și mie mi-e greu.

El îi împinse mîna în jos, pe pantaloni. Era dur și plin. Marnie îngheță. Law nu remarcă. Întinse mîna la nasturele șortului ei și, cînd acesta fu descheiat, el trase în jos fermoarul.

Simțind metalul rece pe piele, Marnie ieși brusc din transă și înțelese la ce ducea asta.

– Nu, Law, spuse ea brusc, împingîndu-l mai departe. Ea se luptă să se ridice, se împiedică de un album de fotografii și își întrerupse căderea sprijinindu-se de brațul unui fotoliu capitonat.

Law, complet pierdut, nu reuși să se ridice în picioare, ci se prăbuși înapoi pe fotoliul de care se împiedicase ea. El se uită în sus la ea fără să înțeleagă, în timp ce ea se lupta cu nasturii bluzei care nu voiau deloc să se lase încheiați.

– Asta e o nebunie, spuse ea cu o voce nesigură. Să ne tîrîm pe covorul din camera de zi ca...

Renunțase la nasturi. Degetele ei nu puteau acționa cum trebuie, când el ședea acolo uitându-se fix la pieptul ei expus. Singura ei alternativă era să plece din cameră cu cât mai multă demnitate posibilă.

Aproape că reuși să treacă de fotoliu. Dar brațul lui țîșni și degetele lui îi cuprinseseră încheietura mîinii și o trase înapoi, între genunchii lui larg desfăcuți.

– Law, nu putem.

– Pe naiba, nu putem, gēmu el și îi desfăcu bluza și își apăsă gura deschisă pe abdomenul ei descoperit.

Marnie aproape că leșina de erotismul puternic al îmbrățișării lui. Ea se prinse de capul lui, în încercarea de a-și recăpăta echilibrul, dar când degetele ei se împletiră în părul lui, totul se transformă într-o mîngîiere.

Gura lui era caldă și umedă și minunată. Și activă. El o apucă ușor de talie și își mișcă buzele pe pielea fragilă, sensibilă, de pe pîntecele ei, croindu-și drum în jos. Limba lui flirtă cu buricul ei și mîinile se mișcară în spatele ei, să-i țină fundul cu palmele.

Firele din barba lui o zgîriau. Respirația lui era umedă. Dinții lui erau ascuțiți, limba moale. Senzațiile delicioase veneau în succesiune rapidă.

Erau noi, incitante prin contrast și fiecare mai plăcută decît cea dinaintea ei.

Bărbia lui împinse mai jos elasticul chiloților. El îi sărută pielea mai pală de sub linia de bronzaj, dar cînd ea simți buzele lui făcînd contact cu norul de păr negru, trase brusc aer în piept.

– Law, ce faci?

– Ce simți?

Ce simțea ea era prea minunat pentru a fi descris și prea scandalos pentru a fi permis. Slăbită de dorință, nefericită de prea multă dragoste, Marnie se forță să-l împingă din nou deoparte. De data asta se îndepărtă bine, ca să nu o mai poată ajunge.

9

Ea aştepta lângă uşa din faţă, cînd el ieşi din camera de zi. Îşi pusese hainele la loc, dar nu-şi recăpătase încă liniştea.

– Cred că ar fi mai bine să pleci, spuse ea cu răceală.

– Cred că ar fi mai bine să te maturizezi.

Ea îşi reţinu furia. Confruntările nu i-au fost niciodată plăcute sau uşoare.

– Nu e un motiv să mă insulti, doar pentru că nu vreau să fiu manevrată de un bărbat, pe podeaua camerei de zi.

– Ce te deranjează mai mult? Manevra? Sau bărbatul? Întrebă el, punându-și degetele mari în găicile curelei și luînd o atitudine arogantă.

Ea căscă gura la el.

– Ce vrei să subînțelegi, Law?

– Nimic, spuse el ridicînd nonșalant din umeri.

O să ținem legătura.

El o porni să treacă pe lîngă ea, dar ea îl apucă de braț.

– Cred că subînțelegi ceva. Și este ceva cu totul neîntemeiat.

– Neîntemeiat?

Ochii lui, atît de fluizi și înfierbîntați de pasiune doar cu cîteva minute înainte, erau acum tăioși și disprețuitori.

– De ce îngheți, de fiecare dată cînd te atinge un bărbat?

– Nu îngheț.

– Mie, cu siguranță, nu-mi poți dovedi asta! strigă el. De ce nu te-ai căsătorit niciodată?

– Asta nu-i treaba ta.

– Ba este, al naibii de mult. Ai avut tutela asupra fiului meu, așa că am tot dreptul să știu tot ce trebuie știut despre tine, chiar și secretele tale

cele mai personale.

– Nimeni nu m-a cerut niciodată de nevastă.

– Nu mă îndoiesc de asta. Ești în stare să faci să înghețe un bărbat, chiar și dacă s-ar gândi numai la vorba sex. Dacă l-ai iubi pe David atît de mult cum pretinzi...

– Îl iubesc.

– Atunci, de ce nu te măriți, măcar de dragul lui, ca să aibă un bărbat în apropiere? N-o faci pentru că numai gîndul de a face dragoste cu un bărbat îți provoacă atîta silă, încît nici bunăstarea lui David n-ar putea s-o învingă. Ochii lui albaștri se îngustară. Nu sînt sigur că ai creat un climat foarte sănătos pentru fiul meu, domnișoară Hibbs.

– Ah! Și bănuiesc că acel palat al plăcerii pe care-l numești casă ar fi un mediu mult mai sănătos, unde fetișcane ca Suzette vin și pleacă după placul lor. Cît de sănătos ar fi pentru un băiat adolescent să știe că tatăl lui are destule costume de baie ca să se potrivească oricărei măsuri și forme de femeie?

– Cel puțin stilul meu de viață este normal.

– Grețos de normal, colonele Kincaid. La fel cum este normal pentru tine că insinuezi că e ceva rău cu mine pentru că m-am opus unei distracții de prînz pe podeaua din camera de zi,

ceea ce nu era decît ceva excitant, cu care să-ți umpli o după-amiază în care aveai timp liber. Ea făcu o pauză și inspiră adînc. Pentru informarea ta, află că eu sînt ocupată. Așa încît, întrucît cred că doar plictiseala te-a îndemnat să vii aici și să-ți expui insinuările tale desfrîinate, despre sexualitatea mea, cară-te din casa asta cu plictiseala ta cu tot.

El plecă, dar nu înainte de a arunca o amenințare subtilă peste umărul care se retrăgea.

– Încă n-am pus capăt afacerii ăsteia. Nici pe departe.

– E cu adevărat frumos, bunico. Mulțumesc.

David acceptă cu plăcere lanțul de chei oferit de doamna Hibbs, pe care aceasta îl făcuse pentru el în cîteva săptămîni, în timpul orelor de lucru manual, de dimineață. Casa spital avea activități zilnice. Marnie era bucuroasă să vadă că mama ei se simțise destul de bine ca să participe la unele dintre aceste activități, chiar dacă ajutoarele fuseseră cele care făcuseră cea mai mare parte a lucrului la lanțul pentru chei.

– Știu că vine ziua ta de naștere. Poate că o

să-l folosești.

Vorbele ei erau lente dar inteligibile.

– Desigur. E grozav, spuse David.

Discul de plastic avea pictat pe el numele lui. Îl luă în palmă și se jucă cu el.

– Încă o dată, mulțumesc.

– O să fii atent cînd o să începi să conduci, nu-i așa? Întrebă îngrijorată doamna Hibbs. Mă tot gîndesc la Sharon.

Marnie puse o mînă liniștitoare pe umărul mamei ei.

– David e foarte conștient, mamă.

– O să am grijă, bunico. Mama ar fi îngrozită dacă n-aș avea. Iar eu cunosc consecințele alcoolului și ale conducerii sub influența acestuia.

Doamna Hibbs părea liniștită. Ea se relaxă în fotoliul de lîngă patul ei, care îi fusese adus de acasă. Acesta dădea oarecare personalitate și un aspect de cămin camerei de spital.

– Ești obosită, mamă? Întrebă Marnie.

Doamna Hibbs era întotdeauna bucuroasă să-l vadă pe David dar însăși prezența lui în camera mică o obosea. Energia lui tinerească părea că absoarbe tot oxigenul.

– Puțin. Dar nu plecați încă.

– Ce-ar fi să aștepți afară, David, în timp ce o

ajut pe bunica să se întăleze în pat pentru la noapte? Apoi, poți veni să-ți iei rămas bun.

– Bine. E foarte bine, spuse repede David.

Nu se opunea cînd era vorba să-i facă vizite bunicii, dar Marnie știa că nu-i prea făcea plăcere să vină la spital. Nu se putea împăca cu infirmitatea și bătrînețea și găsea realitatea asta tristă și dezolantă.

Marnie își petrecu următoarele cincisprezece minute pregătind-o pentru noapte pe mama ei. O infirmieră veni să-i dea medicamentele de seară. În cîteva minute, somniferul își făcu efectul și doamna Hibbs adormi.

Marnie deschise noptiera mamei sale, ca să înlocuiască niște articole de toaletă. În momentul acela, văzu cutia cu articole de corespondență, pixul și carnețelul de timbre poștale. Un moment, se uită fix la ele, curioasă să știe cu cine ar putea corespunda mama ei. Ea nu-i ceruse lui Marnie să-i aducă rechizitele. Nici nu-i ceruse ajutor la scrierea scrisorilor.

Apoi, o izbi revelația îngrozitoare.

Doamna Hibbs sforăia încet, pieptul ei ridicîndu-se și lăsîndu-se cu regularitate. Dar chiar și în timpul odihnei, fața ei nu arăta liniștită. Între sprîncenele ei era o dungă de nemulțumire, iar buzele îi erau lăsate în jos la colțuri. Era agonia

unei femei foarte nefericite.

Marnie părăsi camera și se duse direct la biroul infirmierelor.

– Scuzați-mă, îi spuse ea femeii care era de serviciu, mama mea a trimis scrisori în ultimă vreme?

Infirmiera zîmbi.

– Sîntem atît de mîndre de ea! E foarte greu pentru ea să scrie, știți asta. Uneori, are nevoie de zile întregi ca să compună o scrisoare, dar a trimis cîte o scrisoare pe săptămîină, de cîteva săptămîni deja.

Apoi, observînd îngrijorarea de pe fața lui Marnie, întrebă:

– S-a întîmplat ceva rău?

– Ați observat cumva cui îi erau adresate scrisorile?

– Nu. Îmi pare rău. Dar, nu era, la drept vorbind, treaba mea.

– Bineînțeles că nu. Nu. Mulțumesc.

Se întoarse și se îndepărtă, gînditoare, pe coridor.

– Hei, mamă, unde-ai fost? Întrebă David cînd dădu colțul și aproape că o lovi. M-am dus să-i spun noapte bună bunicii. Ce s-a întîmplat?

Marnie clătină vag din cap.

– Nimic. Eu... nimic. Hai să mergem.

Ajunși acasă, ea încercă să lucreze la catalogul magazinului de bijuterii, dar nu se putea concentra. Conștiința ei era prea preocupată. Nu putea fi sigură, dar i se părea foarte posibil faptul că tocmai mama ei îi trimisese scrisorile lui Law. Oricît de mult se temea să-l vadă, ea știa că el ar trebui să fie înștiințat imediat. Și trebuia să i se spună personal.

Lăsînd jos pensula și punîndu-le din nou capacul tuburilor de vopsea, urcă sus, se spală și se duse în dormitorul lui David. El ședea sprijinit de tăblia patului, cu o carte de istorie deschisă pe genunchi și cu căștile de la Walkman la urechi. Își scoase căștile cînd o văzu pe Marnie stînd în ușă.

– Ce-i?

– Am de făcut o cursă.

El se uită la ceasul de pe noptieră.

– E aproape zece seara.

– Știu. Nu voi întîrzia mult.

– Unde te duci? La magazin? Nu pot să mă duc eu? Am să conduc eu mașina.

– Nu. Nu mă duc la magazin.

– Atunci, unde? Ce se întîmplă, mamă? S-a întîmplat ceva cu bunica?

– Nu, nu-i nimic în legătură cu bunica. Înveți pentru examen?

– Da, dar...

– Dacă nu mă întorc pînă cînd ești gata să te culci, ai grijă să fie încuiate ușile.

– În regulă. El se încruntă. Aș dori să-mi spui ce se întîmplă.

– Nimic care să te îngrijoreze pe tine.

Îi trimise o sărutare prin aer, înainte ca el să mai poată pune alte întrebări la care ea să fie nevoită să răspundă cu minciuni.

Pe drumul cu mașina pînă la casa lui Law, repetă în gînd ce anume avea să-i spună. Voia să fie ceva simplu și la obiect. După cele întîmplate mai devreme în ziua aceea, avea să fie jenant să se afle singură cu el.

Dar era îndoielnic că va fi singură cu el. În momentul în care intră pe strada lui, observă șirul de mașini parcate pe lîngă ambele trotuare. Muzica gălăgioasă se revărsa din casă. Era clar că era gazda unei petreceri.

Primul ei impuls fu să se întoarcă acasă. Vestea putea să mai aștepte. Dar, înainte de a da cu spatele mașina pe alee, ca să întoarcă, se răzgîndi.

Petrecuse o după-amiază mizerabilă, încercînd să-și dea seama dacă era bucuroasă că opriase actul lor de dragoste sau dacă regreta că o făcuse. Nu putuse să lucreze. Fusesse

neliniștită și nervoasă. Ziua era departe de a fi fost plăcută. Era agasant pentru ea faptul că Law putuse să treacă atât de repede peste scena lor furioasă și să fie în stare să dea o petrecere.

Astfel că, după ce parcă mașina, merse pe cărarea mărginită de petunii, spre gardul cu poartă despre care știa că ducea spre curtea din spate. Erau câțiva oaspeți care se zbenguiau în piscină și alții care stăteau la soare. Terasa era plină de lume. Era o mulțime selectă.

În timp ce trecea printre ei, fu ochită de doi cowboy care mîngîiau fiecare cîte o Suzette, ținînd-o cu o mînă în timp ce cu cealaltă ridicau la gură o cutie cu bere.

Fu ignorată de un grup de tipi gen oameni de afaceri care beau whisky și se lamentau de scăderea prețului la petrolul brut texan. Prinse sfîrșitul unei povești grosolane despre un comis-voiajor și o femeie luptătoare de catch în noroi.

Cînd păși pe ceva moale, se uită în jos și văzu că era un sutien ud, de la un costum de baie. N-o interesa să știe de unde venea sau unde se afla partea de jos a costumului.

– Doamnă?

Se întoarce și văzu un bărbat șezînd în poziție yoga, în mijlocul unui strat de brebenei. Părul lui

drept, alb, era ținut cu o bandă de cap cu paiete, iar ochii lui erau lucitori. Probabil că era deja drogat de la țigara pe care o fuma.

– Îmi acoperi priveliștea, îi spuse el cu solemnitate.

– Ah, scuzați-mă.

Ea se mișcă mai departe, făcându-și cu greu drum spre casă, pentru că nu-l vedea pe Law nicăieri pe afară.

În bucătărie nu era loc decît în picioare. Un grup de femei cu aspect respectabil analizau ingredientele unui sos gros, rozaliu, și se plîngeau de orele lungi pe care le consumau ducîndu-i cu mașina pe copii la toate activitățile lor. Ea le recunoscuse; erau soțiile unor cosmonauți. Le cunoscuse pe majoritatea dintre ele în seara în care participase cu Law la dîneu.

Un huligan mătăhălos, cu tunsoare de indian Mohawk și cu un cercel cu zvastică, teroriza peștișorii din acvariu cu o cutie goală de bere, în timp ce îngîna melodia înspăimîntătoare din filmul *Colți*.

În jurul mesei, un grup de bărbați gălăgioși discutau despre zbor. Marnie îi recunoscuse printre ei pe soții femeilor care își transferaseră atenția de la sosul rozaliu la unghiile cu manichiură

frânzuzească ale uneia dintre ele. În seara asta, bărbaților de la NASA li se alăturaseră câțiva militari mai tineri. Toți ascultau cu atenție la unul dintre astronauti.

– ... venind jos așa, spunea el, făcând un gest de alunecare cu mâinile. A făcut o încercare de aterizare, dar turnul l-a îndepărtat.

– A făcut mai mult decât atât.

Vocea era a lui Law, care încălecase un scaun, ținându-și mâinile pe spătar. Era acolo și o femeie, care încălecase și ea scaunul, în spatele lui Law, și îi masa umerii și îi spăla urechea cu limba.

Marnie ar fi avut chef să traverseze camera și să-i plesnească foarte tare pe amândoi; această dorință o uimi, pentru că, pînă atunci, nu crezuse să aibă tendințe de violență. Singura dată cînd îl bătuse pe David, plînsese ea mai mult decât el.

– Afurisitul de laș se temea de puțin fum, spunea Law glumeț.

– Puțin fum? Ar fi ieșit nori de fum negru, adăugă primul vorbitor.

Law ridică din umeri și luă o înghițitură de bere din cutia de pe masa din fața lui.

– Oricum, continuă el, fiul ăsta de cățea, nebun, vine din nou, ignoră ordinul de a se ejecta

și pune jos avionul. A zis după aia că, probabil, difuzoarele se defectaseră. A aterizat pe un loc cît un bănuț. Un bănuț!

El dădu din cap, admirativ.

– N-am văzut așa ceva de cînd zbor. Și ce credeți că i-au făcut ăia mari? Credeți că i-au citit articolul referitor la insubordonare, pentru că a încălcat ordinele? La naiba, nu! Aici nu e *Apollo*. I-au dat o afurisită de medalie!

– Tu ai făcut lucruri și mai nebunești, spuse Law pe deasupra rîsetelor.

– Bineînțeles că a făcut!

Vorbise soția astronautului, care venise în spatele lui și îi împinsese șapca NASA peste ochi.

– Iar asta, înainte ca eu să-i spun că, dacă nu se oprește din nebuniile pe care le face în T-38-urile alea, o să mă opresc eu de a mai face nebunii cu el, în pat.

Aceasta provocă rîsete, mieunături, fluierături și diferite comentarii lăscive din partea tuturor celor care auziseră.

– Și venind vorba despre asta, dragule, spuse ea aplecîndu-se și sărutîndu-l pe obraz, hai să mergem acasă și să-i lăsăm pe tinerii neînsurați să petreacă. Două petreceri la rînd e prea mult pentru o femeie bătrînă ca mine.

Urmă o reaşezare generală în jurul mesei, când mai multe perechi fură de acord cu ea şi începură să se îndrepte spre uşă.

Una dintre soţii o zări pe Marnie şi zîmbi.

– Bună. Zîmbetul ei era deschis şi prietenos. N-am avut ocazia să te cunosc, seara trecută. Eu sînt Kris Campbell. El e soţul meu, Bob.

– Marnie Hibbs.

Printre umerii perechii, văzu reacţia bruscă a lui Law la auzul numelui ei. El întoarse repede capul spre ei.

– Mă bucur să vă cunosc.

– V-am auzit oare spunînd cuiva că sînteţi pictoriţă?

– Adevărat.

– Mi-ar plăcea să ne cunoaştem mai bine, dar tocmai plecăm. Poate altă dată.

– Şi mie, spuse Marnie, răspunzînd prieteniei femeii.

– Am fost atît de bucuroasă văzîndu-l pe Law cu cineva ca dumneata, seara trecută! De data asta, avea alături o femeie al cărei grad de inteligenţă era mai mare decît măsura sutienului. Asta mă face să cred că are şi minte, în fond, nu doar o...

– Haide, drăga mea, o întrerupse astronautul cu bunăvoinţă, împingîndu-şi soţia spre uşă. O să

ne mai vedem, Marnie.

După ce pleacă, Law o strigă.

– Marnie, vino înăuntru! Ce vrei să bei? Sînteți amabili, domnilor, să-i oferiți careva un scaun doamnei?

– Nu trebuie, vă mulțumesc amîndurora.

Obrajii îi ardeau de indignare, dar era hotărîtă să nu se dea bătută. El era în mod deliberat nesuferit, încercînd să vadă ce reacție putea stîrni din partea ei. Nu avea de gînd să-i dea satisfacția să o vadă intimidată sau furioasă.

– Trebuie să-ți vorbesc, Law.

Fata care ședea în spatele lui, se foi mai aproape și, în mod posesiv, își puse brațele în jurul lui. El îi adresă lui Marnie o ridicare din umeri, fals neputincioasă.

– După cum vezi, sînt cam legat acum. De ce nu te relaxezi și nu te distrezi și tu? Alătură-te petrecerii. Ești între prieteni. Pentru toată lumea, zise el cu glas tare, ea e Marnie. Marnie, acesta este... Își chinui memoria să-și amintească niște nume. Aceștia sînt cîțiva piloți, colegii de zbor de azi.

– Kincaid, aici de față, a zis că trebuie să zboare în forță sau să moară, o informă pe Marnie unul dintre ei. Law ședea la masă privind-o pofticios, amețit de băutură.

– A zis că ridicarea și zborul cu un reactor îți dau o senzație aproape la fel de grozavă ca și aceea cînd te culci cu o femeie.

– Voi, băieții zburători de la Forțele Aeriene, nu știți cînd să vă țineți gura, nu-i așa? Întrebă Law încruntîndu-se amenințător.

Pilotul celălalt nu-l ascultă. Înainte ca ea să-și dea seama ce avea să se întîmple, el îi încercui talia cu brațul lui puternic și o trase pe genunchii lui.

– Ne-ai promis că vor fi aici o mulțime de femei, Kincaid, dar n-ai zis că vor fi de clasă ca asta.

El își puse mîna deschisă pe stomacul lui Marnie și o trase cu spatele spre el în timp ce își băga nasul în ceafa ei.

– Mie îmi place femeile miciute ca asta. Cu cît e mai mică, cu atît e mai bine. De obicei, cînd sînt mici pe dinafară sînt mici și pe dinăuntru.

Law sări de pe scaunul lui, zvîrlind-o pe podea pe roșcata din spatele lui. Fixă asupra pilotului o privire ucigător de rece și îi spuse cu o voce la fel de înghețată:

– Petrecerea s-a terminat!

10

Rîsetele înghețară. La fel și atmosfera de petrecere. Chiar și Ray Charles fu oprit în mijlocul cîntecului, deși Marnie n-a înțeles niciodată cum de a găsit cineva atît de repede butonul sistemului audio.

Ochii lui Law erau ca niște lame care tăiau în brațele care o țineau. De îndată ce aviatorul îi dădu drumul, ea se ridică și se îndepărtă.

Treptat, tensiunea din bucătărie se răspîndi pe

terasă și se întinse ca un flux întunecat. Toată veseliea încetă. Oaspeții începură să iasă pe poartă, spre mașinile lor.

– Law!

Roșcata se ridicase singură de pe podea și se agățase din nou de el, în partea dreaptă.

Nerăbdător, el se scutură de ea.

– Petrecerea s-a terminat și pentru tine, iubito!

Îmbufnată, ea plecă. Dar încă înainte de a ieși pe ușă, se și agățase de pilotul beat care își insultase gazda într-un mod prostesc.

– De unde era să știu că tipa era cineva aparte pentru el? mormăi el către prietenii săi mai treji, care îl scoteau în grabă afară. Nimeni nu părea înclinat să fluture o pînză roșie în fața nervozității lui Law.

El îi aruncă lui Marnie o privire dură, apoi ieși și el pe terasă. Ea se uită în jur, prin bucătărie. Nu semăna cu odaia fără pată pe care o văzuse ultima dată când fusese acolo. Acum nu exista nici o suprafață liberă. Era plină de farfurii de carton și servetele folosite, de sticle și cutii goale. O cutie goală de bere căzuse pe fundul cu pietriș al acvariului.

Auzind un sunet ca o zgîrîietură, Marnie se duse la o ușă și o deschise. Venus ieși afară dintr-o debara. Ea se ghemui și se uită la Marnie cu suspiciune, apoi, dîndu-și seama că Marnie

era eliberatoarea ei, se tîrî spre ea și îi mirosi mîna.

• – Hei, fetițo!

Marnie îi mîngîie capul cățelei. În cîteva secunde, deveniră prietene. De ce n-ar fi camarade, se întrebă Marnie crispată. Erau la fel de geloase în privința lui Law. De fiecare dată cînd Marnie se gîndea la roșcata lascivă și la modul încîntat în care Law îi zîmbise de cîte ori se înghesuia în el, îi venea să urle.

El reintră în bucătărie și închise ușa de sticlă în urma lui.

– Toată lumea a plecat. Ești fericită acum?

– N-am avut intenția să sparg petrecerea. Dacă ai fi putut să te smulgi de lîngă roșcata aia pentru o clipă ca să-ți pot spune ce aveam de spus, petrecerea ar fi putut continua toată noaptea, din partea mea.

– Prea tîrziu, acum. Ai dat-o gata, ba era aproape să provocî și o bătaie.

– Bețivalul ăla cu gura spurcată e de vină, nu eu. Ar fi trebuit să nu-l bagi în seamă.

El își puse mîinile în șolduri și o privi amenințător.

– Scuză-mă, credeam că îți apăr onoarea. Data viitoare, cînd un nenorocit va mai face o remarcă murdară despre tine am să-mi țin gura și am să te las să te bucuri de ea.

Ea își lăsă fruntea în mână și își masă templele. În orice condiții, aceasta n-ar fi fost o întâlnire ușoară. Dar circumstanțele nu puteau fi mai rele și mai puțin propice pentru o discuție calmă despre un subiect serios.

Law puse pe podea un vas cu niște sos, oferindu-i-l lui Venus. Aceasta îl atacă, pofticioasă. Când Law se îndreptă, o fixă pe Marnie cu o privire ostilă.

– Ei, dă-i drumul. Ce era atât de arzător de important, încît a trebuit să mă vezi în seara asta?

Ea se uită iritată prin bucătărie.

– N-ai vrea să te ajut să cureți aici?

– Doar pentru ca să mă întrebi asta, mi-ai stricat petrecerea?

– Nu, replică ea tăios. Nu mai face glume.

– Atunci nu e mai lungi. Femeia de serviciu e bine plătită ca să curețe mîine mizeria asta. Deci, ce te preocupă?

– Scrisorile.

El făcu o mică mișcare din cap.

– Ce-i cu ele?

– Pot să le văd?

– Ce ți-a venit? Nu mă crezi? Crezi că le-am inventat?

– Pot să le văd, te rog? spuse ea mînioasă.

– Pentru ce?

– Cred că știi cine le-a trimis, de aceea.

– Ce naiba sînt țipetele astea? Unde-au plecat toți?

La sunetul vocii nepoftite, Marnie se întoarse. O pereche stătea în dreptul ușii, cu niște expresii uimite pe față... și în rest, n-aveau pe ei mai nimic.

Suzette ținea strîns un prosop sub care nu avea altceva decît chiloții unui costum de baie. Cel puțin, se rezolvase misterul jumătății care lipsea. Bărbatul avea un prosop înfășurat în jurul taliei.

Marnie se întoarse cu spatele la ei și se așeză în genunchi, lîngă Venus. Luă vasul cu sos și îl înlocui cu o felie de friptură de vacă de pe o tavă cu carne pentru sandvișuri.

– Ce se întîmplă, Law? întrebă bărbatul. Noi ne-am dus doar puțin într-unul dintre dormitoare și...

– E-n regulă. Petrecerea a murit subit. Toată lumea a plecat.

– Unde-i Mary Jo?

– S-a dus cu unul din jocheii ăia de pe F-16.

– Cum? Și tu ai lăsat-o să plece?

– Uite ce este! Eu nu sînt consilier pentru căsătorii, e-n regulă? spuse Law cu mai puțină răbdare. Dacă tu te-ai retras în dormitor cu Suzy Q, cred că Mary Jo s-a simțit liberă să plece cu alt bărbat. Acum, întindeți-o și voi, de acord? Am

și eu problemele mele.

Perechea murmură ceva despre felul în care unii oameni pot fi atât de brutali, în timp ce își căutau hainele afară, pe terasă.

Ignorându-i, Law își trecu o mână prin păr.

– Mi-e foame. Vrei niște fulgi de cereale?

Marnie negă din cap.

El preferă în locul mîncării rămase de la petrecere un bol de cereale cu lapte. Întrucît masa era atât de plină, rămase în picioare să mănînce, sprijinindu-se de marginea mesei de gătit.

– Cine mi-a trimis scrisorile? Întrebă el cu gura plină.

– Cred că mama mea.

El se opri imediat din mestecat, înghiți și rămase cu gura căscată.

– Mama ta?

Ea îi explică despre rechizitele pe care le descoperise în sertarul de la noptieră.

– Ea nu are nici un fel de rude cărora să le scrie. În plus, după atacul de cord, scrisul era ceva foarte dificil pentru ea. Făcu o pauză, apoi întinse mîinile. Dacă aş putea vedea scrisorile alea, poate aş fi în stare să stabilesc dacă le-a scris ea sau nu.

El puse jos bolul cu cereale și se îndreptă spre un dulap din perete. Scrisorile erau într-un sertar.

Erau în total șase, legate împreună cu un elastic. Îi dădu pachetul lui Marnie. Ea răsuci elasticul pe încheietura mâinii și se uită la scrisul de pe toate plicurile, apoi la conținutul a două dintre ele.

– Ei? zise el, după ce reluă mîncatul cerealelor.

– Nu arată ca scrisul ei obișnuit, dar arată ca scrisul ei după atac. Iar rechizitele sînt identice cu cele pe care le-am găsit. Sînt sigură că provin de la ea. Frazeologia e a ei.

Stoarsă de energie, Marnie se lăsă pe unul dintre scaunele de lîngă masă. După ce citi toate scrisorile, se uită, în sus la el. El bea suc de portocale direct din carafa din frigider.

– Nu știu ce să spun, Law. Nu se simțise în viața ei atît de stîngenită. Nu-mi vine să cred că mama mea ar putea face un lucru atît de lipsit de scrupule.

El se așeză în partea opusă a mesei, în fața ei.

– Parcă ziceai că nu știa că eu sînt tatăl lui David.

– Nu știa.

– Acum se pare că știe.

– Se pare, răspunse ea ca un ecou, cu mîhnire. Probabil că a știut lucrul ăsta de multă vreme. Poate că a bănuț tot timpul că tu erai; apoi, cînd David a crescut și a început să semene cu tine... Chipul tău a apărut atît de des în ziare, de la zborul cu naveta...

Situația era atât de dureroasă încît îi era aproape imposibil să- l privească în față. Dar în cele din urmă își adună curajul și îl privi.

– Îmi pare rău, Law, spuse ea cu vocea răgușită de emoție.

El se lăsă pe spătarul scaunului și o scărpină pe Venus după urechi. Aceasta își ținea bărbia pe coapsa lui, pierdută de parcă ar fi simțit că subiectul conversației era neplăcut. Ea o privea pe Marnie cu ochi maronii, triști.

– Nu e vina ta, Marnie, îi spuse Law. Nu te învinovățesc în nici un fel pe tine.

– Am să o confrunt imediat cu povestea asta.

– Nu. E bolnavă. Cum mi-ar putea face vreun rău? Nu e o șantajistă de meserie. Este o ușurare pentru mine să știu că nu sînt urmărit de un șantajist adevărat.

– Mă bucur că nu e nici un pericol pentru David.

El continuă să se joace, gînditor, cu urechile lui Venus.

– Știi, în mod bizar, probabil că a vrut să fie descoperită. Altfel, n-ar fi pus adresa ta pe plicuri.

– Dar de ce o fi făcut-o oare, la început? întrebă retoric Marnie. Devenise cinică după moartea lui Sharon și a tatei. Starea ei de spirit nu era deloc bună. Dar niciodată n-a fost vindicativă.

– Sînt sigur că e de părere că a venit

momentul să-mi primesc pedeapsa.

– E vorba de responsabilitatea despre care am discutat mai înainte, se gândi Marnie cu glas tare.

– Așa-i.

Rămaseră amîndoi tăcuți și gînditori cîteva momente. În cele din urmă, Law spuse:

– Este lucrul cel mai afurisit, Marnie, dar sînt bucuros că l-a făcut.

– De ce?

– Din cauza lui David.

Ei i se uscă gura.

– Ce-i cu el?

– Îmi repugnă gîndul că aș fi putut trăi tot restul vieții mele fără să-l cunosc.

El o studie cu gravitate și ea presimți aproape sigur că nu-i va face plăcere ceea ce avea să urmeze. Și avea dreptate.

– Cred că îi sînt dator lui și mie însumi, ca David și cu mine să petrecem cîtva timp împreună.

Ea își umezi buzele.

– Prin cîtva timp vrei să înțelegi că...

– Înțeleg că ar trebui să ne vedem cu oarecare regularitate, cît se poate de des. Să ne cunoaștem. Să petrecem un timp calitativ împreună. Poate chiar să stea aici din cînd în

cînd.

Cel mai rău coșmar al ei devenea realitate. Se desfășura în bucătăria aceea împutită, printre gunoarie și mîncare în curs de alterare. Din momentul în care Law Kincaid reintrase în viața ei, se temuse că ar putea ajunge, în cele din urmă, la acest moment.

– Timp calitativ? se maimuțări ea dulce. Probabil că ai prins într-o zi programul lui Phil Donahue și ai cules această mică expresie atrăgătoare, pentru că sînt sigură că habar n-ai ce-i aia timp calitativ între un părinte și copilul său.

– Stai pu...

– Care este ideea ta despre timpul calitativ, colonele? Întrebă ea, ridicîndu-se de pe scaun. O orgie? Să o împarți pe Suzette sau pe alta dintre cele din grupul care se învîrte în jurul tău? O petrecere sălbatică, în fiecare noapte, la care David să-și poată invita și el prietenii?

– Ceea ce s-a întîmplat aici în seara asta arată cam rău, Marnie, dar...

– Ai dreptate al naibi!, arată cam rău!

– Bine, am avut o petrecere, țipă și el. Și, conform moralei tale rigide, mi-a scăpat nițel din mîină.

– Morala e un alt cuvînt al cărui înțeles nu-l cunoști. Iar eu nu aș califica fumatul de droguri,

beția, fetele cu sînii goi și infidelitatea flagrantă în căsătorie drept o simplă scăpare din mînă.

– Fumat de droguri? Cine fuma droguri?

– Un fost hippie, cu părul alb.

– Nici nu cunosc un fost hippie cu părul alb.

– Atunci trebuie să fi fost invitat de altcineva sau pur și simplu a intrat înăuntru. Tot ce știu e că nu a fost o închipuire a imaginației mele.

– Eu nu știu nimic despre droguri.

– Bine, uită de asta. Restul este, oricum, destul de rău. Nu vreau ca David să fie în preajma unor neandertali care fac referiri dezgustătoare la adresa femeilor, așa ca prietenul tău...

– Pilotul ăla nu mi-e prieten. Nici nu l-am cunoscut pînă astăzi după-amiază, pentru Dumnezeu. Ne-am jucat de-a prinselea.

– Cu avioane de testare?

– Da, și ce-i cu asta?

– Acrobații aeriene? Chestii periculoase, nu-i așa?

El se foi jenat.

– Sînt pilot. Zbor.

– Îți asumi riscuri, Law, țipă ea. În vara în care te-am întîlnit, preocuparea ta era să înveți să stăpînești scîndura de surfing. Riscai atît de mult pe afurisita aia de scîndură, încît nu puteam suporta să privesc. Și încă mai riști, de fiecare

dată cînd înscenezi lupte cu un bombardier cu reacție, ca și pe șosea, de fiecare dată cînd conduci. Nu ești mai mult decît un nechibzuit bine antrenat.

– Naiba să te ia!

El se ridică de pe scaun atît de repede încît Venus fugi din calea lui și se ascunse lîngă perete.

– Nu sînt doar pilot, sînt și om de știință.

– Încă nu ai simțul că și tu ești un muritor. Treci peste orice limită a pericolului și te duci apoi să înfrunți altul.

– Ce au de-a face toate astea cu faptul că vreau să petrec un timp cu fiul meu?

– Nu vreau ca David să se îndrăgostească de tine și apoi să i se frîngă inima cînd tu zbori cu un reactor și te joci de-a cine-i mai sus, cu băieții tăi, și nu mai vii înapoi. Nu vreau să te piardă, cum...

– Cum, ce?

Ea inspiră tremurînd și schimbă în grabă ceea ce era să-i iasă din gură. *Cum te-am pierdut eu.*

– David e un tînăr sensibil, cu un viitor promițător. Pentru tine a fi tată nu este decît o nouă provocare.

➤ Greșești, spuse el bățos.

– S-ar putea să te simți bine cu el pînă ce noutatea trece, dar în curînd o să cauți o nouă

jucărie și un nou partener de joacă. Și unde va rămîne David?

Ea îndreptă un deget spre centrul pieptului lui.

– Iar dacă îți închipui că am să-l las pe fiul meu să stea sub acoperișul casei acesteia, după tot ce am văzut că se petrece aici în seara asta, schimbă-ți gândul, colonele Kincaid. Nu știi nici măcar să-ți hrănești ciinele cum trebuie, cu atât mai puțin un băiat în creștere. Iar bruta aia a omorît unul dintre cei mai frumoși peștișori.

Ea aproape că atinse ușa de sticlă când el o ajunse. Prinzîndu-i ambele brațe, el o trase aproape de el.

– Pe cine ai iubit și ai pierdut, Marnie?

– Ce? întrebă ea fără suflu.

– Pe cine ai iubit și ai pierdut?

– Nu știu despre ce vorbești.

– Ba da, știi. Cineva ți-a frînt inima. Un bărbat. Nu e ăsta motivul că ți-e atât de teamă să te lași copleșită de simțuri? Oare o dragoste pierdută te face timidă față de alte relații umane?

De teamă că el ar putea citi adevărul în ochii ei, ea își eliberă brațele și se îndepărtă de el.

– Ce știi tu despre relații umane?

– Recunosc că nu prea mult, zise el. Dar intenționez să învăț. Curînd. Și cu cineva la care te tot referi ca „fiul tău“, dar care, de fapt, este al

meu.

Odată cu această afirmație, fuseseră trasate liniile de luptă. Vorbele lui produsera o adevărată teroare în inima lui Marnie, dar ea nu-l lăsa să vadă asta. Ținând capul sus, ea îl părăsi, lăsându-l în mijlocul gunoaielor din bucătăria lui.

11

Prin oglinda retrovizoare a automobilului Porsche, el văzu mașina ei apropiindu-se. Ieși din mașină și o întâmpină pe alee când ea coborî dintr-a ei. În spatele unei perechi de ochelari de soare, fața ei serioasă arăta mică și palidă. Simți nevoia să o cuprindă cu brațele. Dar nu o făcu. De fiecare dată când o vedea, ea atingea lătura lui protegitoare. Trebuia să știe deja, mai ales după

ce avusese curajul să distrugă destrăbălarea din seara trecută, că îndrăzneala ei nu era în concordanță cu mărimea ei.

– Ce vrei, Law?

– Ce s-a întâmplat cu bună ziua? Tăcere de piatră. Te-am așteptat mai bine de o jumătate de oră să vii acasă. Asta nu merită nici un bună ziua?

– Ce vrei?

N-a reușit cu metoda prietenoasă. Poate că sinceritatea va acționa mai bine.

– Vreau să fim prieteni. Ai o pipă a păcii?

– Nu ești prea nostim.

El își mușcă buzele cu supărare, știind că, dacă își pierdea calmul, asta ar însemna eșecul scopului ce determina această vizită surpriză. O ceartă era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit.

Probabil că nu are glande, se gîndi el răutăcios. Asta ar explica de ce nici una din tacticile pe care le folosea cu atîta succes cu alte femei nu acționa asupra lui Marnie.

– Ai nevoie de ajutor să cari lucrurile astea înăuntru?

Portbagajul mașinii ei era încărcat cu pungi de alimente și produse pentru pictură.

Ea se gîndi mult pînă acceptă mormăind.

– Dacă tot ești aici, pot folosi o pereche de

mîini în plus. Se pare că la centru nu există ceasuri de pontaj, zise ea, cînd o luară pe cărarea laterală ce ducea în spatele casei.

– Se mai repară la simulatorul ăla. Le-am spus superiorilor mei că am niște probleme personale de care trebuie să mă ocup. Unde-i cheia?

El propti o pungă de alimente pe un genunchi, în timp ce deschise ușa. Ea i-o luă înaintea, intrînd.

– Pune-le acolo, pe masă. Am să le desfac mai tîrziu.

– O să le desfacem acum. Altfel, înghețata o să se topească, spuse el scoțîndu-și ochelarii ca să se uite într-una din pungi.

– E de alune elvețiene. Favorita mea.

– Și a lui David.

Cînd se surprinse zîmbind, se reținu și se întoarse cu spatele la el.

– Și a lui David, repetă ea.

Dispăru o clipă în locul ei de lucru din spate, unde lăsă obiectele de pictură cumpărate. Pînă să se întoarcă în bucătărie, el desfăcuse cîteva pungi și pusese conținutul lor pe masa de gătit.

– Law, am să fac asta mai tîrziu.

Azi era hotărît să n-o lase să-i intre sub piele. Calm, el ținu în sus o sticlă de plastic cu

apă de gură.

– Asta, unde s-o pun?

– Sus, spuse ea cu un oftat de predare. Pune aici tot ce trebuie dus sus, zise ea, indicînd un colț al mesei de gătit.

– Bine.

Lucrură în liniște. Tăcerea ei era ostilă.

El continua să descarce pungile, ea punea alimentele la loc, în diverse dulapuri. El se bucura să-i urmărească mișcările făcute cu grație și economie, cum o au numai femeile cînd sînt în bucătărie. Ea se îndoaia și se întindea, se apleca și se răsucea, deschizînd uși și închizînd sertare, împingîndu-le cu șoldul, într-un balet pe care îl găsea încîntător.

Marginea fusteii de doc îi ajungea la mijlocul genunchiului. Cînd se apleca sau se întindea în sus în vîrfurile picioarelor ca să ajungă la un raft, i se oferea priveliștea scurtă a coapsei netede, goale. Purta o cămașă prea mare, cu poalele legate în talie. Sub ea avea un maiou. Sub acesta nu credea să mai aibă ceva. Doar gîndul la bumbacul moale de pe sînii ei îi făcea sexul să se încălzească.

Făcu semn spre sticlele de apă gazoasă pe care ea le punea în frigider.

– Pot să capăt și eu una?

Știa că își forța norocul. Ea nu se încălzise nici măcar cu un grad. Era încă supărată pentru seara trecută, se gîndi el. Ea aruncă într-un pahar cuburile de gheață, înainte de a deschide sticla și a-i turna băutura. Cînd i-o împinse, spuma i se revărsă pe mînă. El și-o linse.

– Mulțumesc.

Strîngîndu-și brațele peste mijloc, ea stătu în fața lui.

– Acum, că alimentele sînt puse la locul lor, și că ai primit băutura, vrei te rog să-mi spui ce treabă ai, ca să pot să-mi văd și eu de a mea?

El sorbi din băutură. Uitîndu-se de aproape la ea, zise:

– L-am sunat azi-dimineață pe avocatul meu.

Ea nu spuse nimic, nu se mișcă, dar reacția ei era vizibilă și drastică. Ochiul ei, care deja erau mari și speriați, se lărgiră și mai mult. Toată culoarea pe care o mai avusese în obraz îi dispăruse. Își umezi buzele cu limba, apoi își mușcă scurt buza de jos.

El voia să o atingă, dar nu îndrăznea. Se temea că fie că va începe să zgîrie și să sfîșie, fie că se va dezintegra. Se părea că se puteau întîmpla chiar ambele posibilități deodată.

– Stai jos, Marnie. Să vorbim rațional despre

asta, sugeră el blînd. Te rog.

Ea aprobă din cap și se lăsă, ascultătoare, pe cel mai apropiat scaun de lîngă masă. Dacă ar fi fost un pat de cuie, Law se îndoaia că ea ar fi remarcat. El rămase în picioare și se duse spre ușă. Se uită pe fereastră la curtea din spate și observă, pentru prima dată, garajul. Avea montat pe el un coș de baschet, deasupra aleii.

Ea îi asigurase lui David toate avantajele care îi stătuseră la îndemînă, în raport cu posibilitățile ei. Se părea că norocul îi zîmbea întotdeauna cuiva sau se încrunta totdeauna la cineva. Marnie era din grupul celor din urmă. Ea avusese deja partea ei de durere sufletească și nu merita mai multă. Law dorea să existe un mod nedureros de a face lucrul ăsta. Din nefericire, o noapte de nesomn nu-i oferise nici o soluție.

– L-am întrebat pe avocatul meu ce ar trebui să fac ca să obțin o tutelă comună asupra lui David.

El auzi un mic sunet, dar, cînd se întoarse, ea își acoperi buzele cu mîna, strîngîndu-și-le.

– Mi-a spus că va fi greu, dacă te vei opune, dar nu va fi imposibil. Sper că nu vei face contestație.

Ochii ei nu mai erau speriați ci tulburați.

– Tu nu te gîndești niciodată decît la tine însuși,
Law?

El își lăsă privirea spre bombeul pantofilor.

– Cred că în privința asta ai nimerit. Totuși, e puțin o lovitură sub centură.

– Nu-mi pot permite să fiu bună. Dacă nu mă lupt cu tine, și nu mă lupt murdar, ai să-i ruinezi viața lui David.

El traversă bucătăria dintr-un salt și se așeză în fața ei.

– Cum aș putea să-i ruinez viața, din moment ce devin o parte din ea? Un băiat are nevoie de un tată.

– Pînă acum n-a avut nevoie.

– De unde știi? Poate că nu și-a mai dorit cu glas tare unul, pentru că era sensibil față de sentimentele tale.

El înțelese că marcase un punct, pentru că ea tăcu.

– Știu că tot ce ai văzut aseară mă face să-ți apar într-o lumină proastă, dar aș vrea să-ți explic.

Ea nu spuse nimic, dar își ridică ochii spre el. El se forță să nu remarce reproșul mut din ei.

– Eram furios în legătură cu cele întîmplate ieri,

aici.

Îi făcu plăcere să vadă că afirmația aceasta o descumpăni. Se foi jenată pe scaun și își prinse mâinile cu nervozitate.

– Eu n-am vrut să mă opresc, Marnie. N-am vrut să fiu oprit. Am vrut să continuăm pînă...

– Law, te rog!

– Pînă aș fi fost în tine, mișcîndu-mă tare și repede.

Ea se ridică în grabă de pe scaun și se îndreptă spre camera ei din spate. El o urmă. Cînd ajunsese acolo, ea era lipită de planșeta de desen, strîngînd marginile acesteia și clătinîndu-se încet, înainte și înapoi.

Auzindu-i pașii, ea se întoarse să-l înfrunte.

– Deci, vrei să spui că, de fapt, petrecerea aceea era din vina mea? Întrebă ea, apăsîndu-și o mînă pe piept. De fapt!

Vocea ei era batjocoritoare.

– Ascultă-mă, vrei? Îi ceru el, simțind că-și pierde controlul nervilor. Nivelul frustrării mele ajunsese pînă la cer. Am simțit nevoia să fac scandal. Am simțit nevoia să mă îmbăt puțin și, da, să fac dragoste, înainte de sfîrșitul serii. Dar după ce toți au ajuns acolo, am început să privesc în jur și să mă gîndesc cît de superficiali erau unii dintre ei. În mare parte, erau gură cască

sau jochei de reactoare care vor să pozeze în masculi grozavi. Și apoi mi-am dat seama că eu eram cel mai rău dintre ei. Starea mea de spirit petrecăreață se evaporase, înainte să ajungi tu acolo. Voiam să fiu singur, să mă gîndesc la prioritățile mele, dar, după cum ai văzut, nu prea aveam șansă să mi le realizez, așa că am decis să mă folosesc cît mai mult de petrecerea asta. Apoi ai apărut tu, la fel de îndrăzneată ca o conștiință încărcată. Cînd m-ai întreat ce știam despre relațiile umane, a fost ca și cînd aș fi primit un glonț între ochi. Mi-am dat seama că nu știu prea multe. Nu mi s-a cerut niciodată să știu. Făcu o pauză, pentru efect. Vreau să schimb lucrul ăsta.

– Vrei să-ți ascuți dinții pe David, să-l folosești ca pe un cobai pentru această nouă personalitate a ta? Își puse mîinile în șolduri. Tu crezi cu adevărat că eu sînt atît de proastă încît să mă las păcălită de povestea asta cu auto-perfecționarea? Tu adori să fii colonelul Kincaid, eroul de la NASA.

– Bine, recunosc. Așa e. Am muncit din greu pentru asta. Sînt mîndru de ceea ce am făcut acolo sus.

– Atunci, ce ai de gînd să spui cînd ȃamenii te vor întrea cine- i David? Cum ai să-l reco-

manzi?

Asta era o întrebare pe care și-o pusese și el însuși, de multe ori. Acum îi răspunse lui Marnie cît putu de onest.

– Încă nu știu. Multe vor depinde de David.

– David nu va avea niciodată șansa de a decide într-un fel sau altul. Ai ținut un discurs frumos, colonele, dar nu te-ai putea schimba niciodată. Dacă aș fi ghicit că o să-ți intre în cap să faci din David o parte activă din viața ta, te-aș fi mințit, cînd m-ai întreat dacă e fiul tău.

– Cine a fost cu adevărat egoist aici, Marnie? Cred că te temi că, dacă o să mă cunoască, o să mă placă pe mine mai mult decît pe tine.

– Asta nu-i adevărat. David mă iubește și știe cît de mult îl iubesc la rîndul meu.

– Atunci, orice relație se dezvoltă între el și mine, nu poate afecta lucrul ăsta.

O prinsese în cursă, dar era o victorie slabă și el nu simți nici o satisfacție. Probabil pentru că trăsăturile ei fragile păreau să se sfărîme. Departe de a fi învinsă, își îndreptă ținuta.

– Amenință cît vrei cu avocații. David e fiul meu, legal și moral, spuse ea lovindu-se în piept cu un pumnisor atît de mic, încît era de rîs. Am să mă lupt cu tine pînă la ultima suflare ca să-l

păstrez, Law.

– Am sperat că vei fi rațională. Ar fi trebuit să știi că nu va fi așa.

– Adevărat. Ar fi trebuit. De acum încolo, consideră-mă dușmanul tău. Chiar te așteptai să stai liniștită și să faci pe moarta când îmi ameninți singurul lucru important din viață?

El traversă camera și o înghesuie cu spatele în marginea planșetei de desen. Aplecându-se asupra ei, cu fața la câțiva centimetri deasupra feței ei, îi șopti:

– Cred că aici e problema reală. Viața ta nu are echilibru. David n-ar trebui să fie singurul lucru important în ea.

– N-am vrut să spun singurul. Mai e mama, de care trebuie să am grijă. Am munca mea...

– Dar tu însăși? Tu nu ai nevoie de puțină considerație? Dar distracția? Dar sexul?

– Astea sînt prioritățile tale, nu ale mele.

– Nu trebuie să fie priorități. Nu cred că ai avut vreuna, în ultima vreme.

– Ce te face să crezi asta? Că nu mă gudur pe lîngă tine, că nu mă frec de tine ca o pisică în călduri și nu-ți ling urechea?

– Încearcă. S-ar putea să-ți placă.

– Ești dezgustător.

– Nu-s dezgustător, Marnie, sînt un om

normal. Ah, tu ai echipamentul normal, spuse el, ochii lui alunecînd peste sînii ei. Totul există și totul funcționează. Le-am testat în zbor, ții minte?

Ea încercă să-l împingă și să treacă pe lîngă el. Dar o ținu din nou lipită de masă.

– Tu nu vrei să te deschizi și să lași ca trupul tău să zboare cu șocul tras. De ce? Pentru că vreun tip ți-a făcut ceva și te-ai acrit pe toți ceilalți?

– Oprește-te.

– Ce ți-a făcut, Marnie? Te-a schimbat cu altă fată, cu una care nu era așa închistată? Te-a abandonat în fața altarului? Sau n-a putut accepta devotamentul tău față de David? Ce-a făcut să îngheți de fiecare dată cînd te atinge un bărbat?

Văzînd că o lăsase mută de furie, el își folosi avantajul.

– Cred și gîndesc că orice tribunal din Texas ar fi de acord că a trăi cu un tată care se bucură de viață nițeluș cam mult ar fi mai bine pentru David decît să trăiască lîngă o fată bătrînă, care se teme cu totul să trăiască.

El o strînse tare lîngă el și îi sărută buzele cu furie, apoi ieși în fugă. Cînd ajunse la mașina lui, se sprijini de o latură a ei și înjură timp de șaiszeci

de secunde. Ce avea oare femeia asta că-i
zgîndărea ce era mai rău în el?

12

Marnie se simțea de parcă ar fi fost lovită cu măciuca. Se țină de stomac, aplecîndu-se ușor de la mijloc ca și cînd ar fi avut o durere groaznică.

Nu i-l putea lua pe David de lîngă ea. Nu putea.

Din punct de vedere legal, el nu ar avea pe ce să se bazeze. Era evident pentru oricine îl privea

pe David că acesta era un tânăr sănătos, liniștit. El nu a fost niciodată neglijat sau rău tratat fizic sau emoțional. David ar fi primul care ar depune mărturie în favoarea ei, deși gândul de a-l pune în situația de a face acest lucru, o îmbolnăvea.

Cu siguranță că Law va reveni la bunul simț și își va da seama că e mai recomandabil să lase lucrurile așa cum sînt. Doar nu-l va supune pe David unei situații dramatice, ca obiect al disputei pentru tutelă, nu-i așa? O fi el trufaș și plin de amor propriu, dar nu e un om crud.

Pe de altă parte, o confruntare în justiție n-ar fi necesară, dacă David ar afla cine era Law. S-ar putea să prefere să locuiască împreună cu tatăl lui. În acest caz, ea n-ar putea face mare lucru ca să-l împiedice. Nu-și va exercita niciodată cu forța dreptul la tutelă sacrificînd fericirea lui David.

Cea mai persistentă și odioasă întrebare care o măcina era dacă trebuia să-i spună lui David cine era Law.

Era atît de absorbită în gînduri, încît telefonul sună de mai multe ori pînă să-l audă. Abia după al cincilea apel, se duse să-l ridice.

– Alo? A, da, domnul Howard. Ce mai faceți?

– Bine. Dumneata?

– Bine.

– Domnișoară Hibbs, comitetul a fost foarte impresionat de propunerea dumitale.

– Mulțumesc. Mă bucur să aud asta.

Așteptă să-i cadă al doilea pantof.

– Totuși, am ales pe altcineva pentru cartea de telefon.

– Înțeleg.

În fața ochilor ei, parcă se trăsese o perdea neagră, blocându-i toată lumina, toată speranța.

– Nu pot să-ți explic cât de grea a fost luarea deciziei.

– Apreciez acest lucru.

– Poate altă dată...

– Mulțumesc, domnule Howard că m-ați sunat și m-ați anunțat. La revedere.

Ea închise, astfel încât respingerea proiectului ei, să devină mai ușoară pentru amândoi. Se așeză privind în gol câteva minute, apoi făcu ceva ce i se întâmpla rar. Izbucni în lacrimi.

– Mamă, unde ești?

Ochii ei erau încă roșii și umflați de atîta plîns, cînd David veni acasă. Sosise mai tîrziu ca de

obicei, pentru că se dusesse acasă la un prieten, după școală. Ea era la bucătărie, pregătind cina, când el intră pe ușă și își trânti cărțile și sacul de sport pe un scaun.

– Bună.

– Bună.

Ea se străduia să afișeze o voioșie în voce, dar, întrucît, nu o simțea, depășise măsura. Veselia suna fals.

– Cum a fost la școală?

– Am luat nouăzeci și opt de puncte la examenul ăla de istorie.

– Grozav! Dar te rog să folosești paharul, spuse ea, când el duse direct la gură cana mare cu apă rece din frigider, amintindu-i de obiceiul tatălui său de a bea direct din sticlă.

– Merita să încerc.

Zîmbetul lui dezarmant era o altă trăsătură moștenită. Zîmbetul dispăru însă, în momentul în care Marnie întoarse capul.

– Ce s-a întîmplat, mamă?

– Nimic.

– Ai plîns. E vorba de bunica?

– Nu. Am vorbit cu ea azi-dimineață și părea amețită de medicamente, dar în rest era bine.

Ea întoarse carnea în tigaie, cu o furculiță lungă.

– Pune masa, te rog. Avem friptură de pui în seara asta. E aproape gata. De îndată ce fac sosul...

– Mamă, nu te mai purta cu mine de parcă aş fi un copil prost, vrei?

Iritarea lui era justificată. El nu o mai văzuse plângînd, de cînd urmăriseră ştirile despre explozia lui *Challenger*. Nu a surprins- o faptul că el observase faţa ei plînsă şi se supăraseră pe bună dreptate.

Nu mai era un copilăş ale cărui nelinişti puteau fi înlăturate fără explicaţii. Cînd pe ea o preocupa ceva, îl preocupa şi pe el. Ea s-ar simţi frustrată, ba chiar ar intra în panică, dacă el ar refuza ca ea să-i împărtăşească preocupările.

Recunoscînd că era nedreaptă, făcu focul mai mic ca să nu se ardă friptura, şi-i spuse:

– M-a sunat domnul Howard. N-am primit comanda pentru cartea de telefon.

– La naiba!

– Asta am zis şi eu, făcu ea cu un zîmbet strîmb. Dar, asta e. Hotărîrea lor e definitivă şi n-are rost să jelim. O să trebuiască să mă străduiesc mai mult, data viitoare.

– N-au gust! exclamă el cu loialitate. Tu eşti cea mai bună.

– Mulţumesc, zise ea, întinzînd mîna să-l

mîngîie pe obraz. Sînt bucuroasă să ştiu că am sprijinul tău.

– O să se întîmple ceva îngrozitor? Asta înseamnă oare că o să fim săraci?

– Nu, dragul meu, spuse ea, rîzînd blînd. Nu vom fi mai săraci ca de obicei. Doar că plănuiisem să fac ceva cu adevărat special pentru aniversarea ta de şaisprezece ani şi acum n-am s-o mai pot face.

– E-n regulă. Nu te îngrijora pentru asta. Am crezut că e ceva cu adevărat groaznic.

Ea îi adresă un zîmbet iubitor.

– Eşti un copil grozav, ştii?

Alte lacrimi începură să-i întepe ochii, aşa că se întoarse din nou spre maşina de gătit.

– A fost Law pe aici azi?

Marnie se răsuci repede.

David şedea la masă, învîrtind o pereche de ochelari de aviator. Marnie nu-i observase.

Ar fi inutil să-l mintă. În plus, îl minţise pe David deseori, în ultima vreme, şi nu-i plăcea treaba asta.

– Da, el... a trecut pe-aici.

– Pentru ce?

– Pentru ce?

Ea ridică din umeri şi-i zîmbi slab.

– Să-mi spună bună ziua. M-a ajutat să duc

alimentele din mașină, a băut apă gazoasă și a plecat. N-a fost nicidecum o vizită lungă.

Ea se ocupa să spele salata la chiuvetă.

– Ce fel de sos vrei la salată, în seara asta?

– Ai o legătură cu el?

– Ce? .

De data asta, era gata să-și piardă echilibrul din cauza întrebării neașteptate. Nu-l insultă pe David cu un răspuns evaziv. Expresia lui era prea serioasă, ca să fie respins.

Închise robinetul, își șterse mâinile și luă de pe foc tigaia în care se prăjea carnea. Cina putea să mai aștepte. Lucrurile obișnuite, cum e mîncarea, fuseseră totdeauna pe planul al doilea, în raport cu problemele emoționale ale lui David.

– Bineînțeles că nu am o legătură cu Law, David.

– În ce mă privește, n-aș avea nimic împotrivă.

– Știu. Mi-a relatat ce i-ai spus seara trecută, înainte de a ne duce împreună la dineul acela. Sinceră să fiu, m-a șocat.

– Sînt destul de mare ca să înțeleg dorințele sexuale și toate celelalte. Tu și cu Law sînteți adulți, maturi, așa că puteți hotărî singuri.

– Apreciez vederile tale largi în această privință, dar problema nu se pune în cazul nostru;

Law și cu mine nu sîntem amănți.

– Atunci, sînteți prieteni?

– Nici măcar prieteni. La drept vorbind sîntem doar cunoștințe.

– Atunci, cum de trece pe aici în mijlocul zilei? De ce pleci tu să faci niște treburi misterioase noaptea, așa, dintr-odată? N-ai mai făcut așa ceva pînă acum. Și de fiecare dată cînd ești în preajma lui, amîndoi vă uitați unul la celălalt cam curios. Ești așa de... încordată, de parcă te-ai teme să nu spui ceva greșit.

– Probabil că mă simt mai stingherită în preajma lui, pentru că e o celebritate.

– N-ai fost niciodată stingherită în preajma cuiva.

– Dar el e prima celebritate pe care am întîlnit-o vreodată.

Vorbele sunau atît de goale, încît ea nu-l învinuia pe David pentru expresia lui sceptică.

– De unde-ai căpătat ventuza?

– Ce? întrebă ea, ridicînd automat mîna spre o urmă slabă de pe gîtul ei. A, e o înțepătură de insectă.

– E o ventuză, mamă, repetă el nerăbdător.

Marnie își lăsă privirea în jos, cu vinovăție.

– Ei bine, m-a sărutat. Dar n-a mers mai departe, David.

– Nu sînt supărat pentru asta. Ți-am spus că e în regulă. Vreau doar să fii corectă cu mine.

– Și uite că am fost.

El privi adînc în ochii ei și bătu cu degetele în masă o cadență rapidă. Ea știa că el nu era încă dispus să abandoneze subiectul.

– Ce mai e, David? Mai ai ceva pe suflet.

El se foi. Își drese glasul. Se scărpină în cap.

– Este Law... este... știi tu... tatăl meu?

Un val uriaș de uluire și teamă năvăli peste ea. Aproape s-o dărîme din picioare. Clătinîndu-se ușor, închise ochii și, fără să vadă, se prinse de spătarul unui scaun.

– El e, așa-i?

Cînd ea deschise ochii, David încă o mai privea pătrunzător. Ea ocoli scaunul de care se sprijinise și se așeză încet, cu grijă, de parcă dacă s-ar fi mișcat mai repede s-ar fi dezmembrat.

Îl privi pe băiat, aflat acum în preajma bărbăției, și pe care îl îngrijise încă de cînd ieșise din maternitate.

Episoade din viața lui îi fulgerară prin minte, ca niște fotografii dintr-un album. În cîteva secunde,

memoria ei răsfoi cronica vieții lor împreună, cu momentele în care au rîs și momentele în care au fost triști, cu momentele cînd s-au purtat prostește și altele cînd au cîntărit cu seriozitate problemele pe care le ridica viața, momentele cînd s-au îmbrățișat și foarte puținele momente cînd au fost supărați unul pe celălalt.

Îl consolase după ce a văzut desenele cu Bambi și îl certase cînd a chicotit în biserică, atunci cînd guma lui de mestecat a căzut, din greșeală, în cutia milelor. Își aminti panica arzătoare pe care o cunoscuse cînd el plecase pentru prima dată, în tabără, o săptămînă, cu Cercetașii, și uriașa mîndrie ce o cuprinsese cînd fusese numit cel mai bun elev, la terminarea cursului inferior de liceu.

Ar putea pretinde pe bună dreptate că a contribuit din plin la formarea personalității lui. Dar adevăratul merit în crearea lui ca om aparținea în măsură copleșitoare altcuiva, celui tip înalt, blond, athletic, bărbatului aceuia competitiv, suprealizat.

– Da, David, Law Kincaid este tatăl tău.

El scoase o expirație lungă, grea, indicînd cît fusese de încordat. Își permise un răgaz de cîteva momente, ca să rumege adevărul, înainte de a

vorbi din nou.

– Ești mama mea? Vreau să zic, ești mama mea adevărată?

– Nu, făcu ea clătinînd din cap. Eu am doar cu cincisprezece ani mai mult decît tine, ți-amin-tești?

– Una dintre fetele din clasa mea a rămas însărcinată anul trecut.

– Ei bine, eu nu. Law... Se opri să înghită și o făcu anevoie. Law a ales-o pe Sharon, nu pe mine. Ea era mai în vîrstă, mai matură. În ochii lui, eu eram încă un copil.

– Povestește-mi despre asta.

– Tu știi aproape totul. Sharon a rămas însărcinată cu tine într-o seară. L-am cunoscut pe Law pe plajă.

Ea rezumă evenimentele care se întîmplaseră la Galveston, în urmă cu aproape șaptesprezece ani.

Cînd termină, David întrebă:

– Ce l-a făcut să vrea să mă vadă, după atîta timp?

Observînd ostilitatea care începea să ia proporții în privirea lui, ea se întinse peste masă și îi strînse mîna, între mîinile ei.

– Law n-a știut niciodată despre tine. Niciodată, David. Trebuie să crezi asta. Nici mă-

car nu-și mai amintea de mama ta, pînă de curînd.

Rapid, îi povesti despre scrisori.

– Bunica i-a spus?

– Da.

– De ce?

– Abia ieri am aflat că ea îi trimisese scrisorile. N-am avut încă ocazia să vorbesc cu ea despre asta. Totul e ca o apă care curge pe sub pod, nu-i așa? Law a aflat de tine. Asta-i important.

– Dar tu, de ce nu i-ai spus niciodată?

Ea se retrase și inspiră adînc.

– Sînt atît de multe motive, David. El avea viața lui. Noi o aveam pe a noastră. Nu vedeam nici o cale mai simplă ca viețile noastre să se integreze. Ea îl privi de aproape. Mă învinovățești pe mine că nu am luat legătura cu el? Ai fi vrut să-l fi contactat?

– Păi, într-un fel, da.

Răspunsul lui sincer îi produse o oarecare jenă. El se foia neliniștit pe scaun. Pe Marnie o durea inima.

– Eu trebuie să-mi asum toată răspunderea pentru decizia care am luat-o, îi spuse ea. Bunica a ghicit doar că Law e tatăl tău, dar eu am fost singura, în afară de Sharon, care am

știut precis.

Ochii ei făceau apel la el, să o înțeleagă.

– El era necăsătorit. Avea un viitor strălucit. Eram intimidată de el. Dar mai mult decît orice îmi era teamă să nu te respingă, David.

– A făcut asta?

Deși i se schimbase vocea cu un an în urmă, acum glasul îi suna foarte încet și timid. Inima lui Marnie era cu totul alături de el.

– Îți poți da seama singur.

Buzele lui se ridicară la colțuri, înainte de a forma un zîmbet adevărat.

– Cred că mă place. Oricum, măcar puțin.

– Te place foarte mult.

El se ridică de pe scaun și începu să se învîrtească fără țel prin bucătărie, atingînd obiecte care îi erau familiare, de parcă le vedea pentru prima dată.

– Nu-mi vine să cred. Întotdeauna m-am întrebat cine era tatăl meu, dar... Law Kincaid, Doamne, șopti el, trecîndu-și mîna prin păr. Eu, eu... e prea fantastic ca să cred.

Îi zîmbi șmecherește.

– Așteaptă să vezi cînd or afla copiii, la școală. Zilele trecute, după meciul de fotbal, toată lumea zicea că semănăm. Tu crezi că noi doi semănăm, mamă?

Așteptă cu îngrijorare răspunsul ei și zîmbi larg, cînd ea zise:

– Parc-ai fi imaginea lui în oglindă.

– Pot să-l sun? Pot să-i spun că știu?

– Eu...

– Te rog! Oricum, mi-ai fi spus, nu-i așa? Sau el n-ar fi fost de acord?

– Presupun că da, pînă la urmă, dar...

– În cazul ăsta am să-l sun chiar acum și am să-l anunț că nu mai e nevoie să mi-o spună el. Am înțeles-o singur. E bine, mamă? În regulă?

Lucrurile îi scăpau prea repede din mînă. Nu putea prinde colacul de salvare. Îi scăpa și ea nu mai putea face nimic. Dar David se uita la ea cu o asemenea înșuflețire și emoție, încît nu avu curajul să-l refuze.

– Cred că e în regulă.

El sări și se repezi la telefon.

– Ce număr are?

– Nu știu. Trebuie să-l cauți în carte.

Zîmbetul lui pieri.

– Pun pariu că nu e trecut în carte.

El începu să răsfoiască de zor cartea de telefon.

– Este aici un Lawrence Joshua Kincaid.

– El este.

– Joshua e și cel de al doilea nume al meu.

Ea dădu din cap, de teamă că vocea ei se va sparge, dacă va încerca să vorbească. Atunci când venise momentul să i se dea un nume copilului, părinții ei aleseseră să-i spună David. Sharon era indiferentă. Marnie își amintise însă de numele întreg al lui Law și îi dădu noului născut măcar o părticică din identitatea tatălui său.

Law nu remarcase numele pe certificatul de naștere de la spital, când l-a văzut în album. Marnie nu i l-a subliniat, deoarece faptul că David purta numele lui ar fi putut să-i sporească șansele de a-și asuma autoritatea asupra viitorului fiului său.

– Bună,... Law, zise David la telefon, eu sînt David. Știi, David Hibbs? Urmă o pauză scurtă. Nu, e bine. F. aici lîngă mine. Ți-a zis bună, spuse el către Marnie.

– Spune-i că și eu îi zic, bună.

– Și ea îți spune bună. Te-am chemat pentru că ... vezi...

El se mișca neîndemînic de pe un picior pe celălalt și se bîlbîia, ambele lucruri fiind neobișnuite la el.

– Știu că ești ... că tu și cu mama mea... nu mama mea de acum, ci Sharon... că tu și...

El ascultă un moment, apoi pe față îi apăru un zîmbet luminos și inocent, ca primul răsărit de soare.

– Da, eu am înțeles. Bună, tată!

13

În mai puțin de o jumătate de oră, Law fu la ușa lor de la intrare.

În acest timp, Marine a aruncat la gunoi cina pe jumătate gătită. David s-a dus sus să facă duș și să se schimbe. Chiar și așa, el stătea în fața ușii, plimbându-se, așteptând zgomotul unei mașini care să se apropie, cu mult înainte ca Land Rover-ul sport al lui Law să tragă lângă trotuar.

– E aici! strigă el peste umăr, înainte de a ieși pe ușă.

De la fereastra camerei de zi, Marnie îl văzu pe Law ocolind în fugă mașina. Amândoi se grăbeau unul spre celălalt, se opriră o clipă ezitând, își dădură mâna cu solemnitate, apoi, câteva secunde mai târziu, se îmbrățișară strâns.

Pe Marnie o înțepau ochii înlăcrimați, dar se controlă. Era foarte bucuroasă pentru David că Law avusese tăria de caracter de a-l considera pe David drept o binecuvîntare și nu o simplă consecință a unei întâmplări din trecut. Dar, văzîndu-i apropiindu-se de casă ținîndu-se de umeri se simți dintr-odată bolnavă fizic de îngrijorare.

Totuși, cînd ei i se alăturară în camera de zi, ea avea o înfățișare cu totul calmă.

– Îți mulțumesc că mi-ai dat voie să vin atît de repede, spuse Law politico.

– Nu cred că David mi-ar fi permis să spun nu.

– Mă bucur că nu ai avut alte planuri, spuse băiatul.

Urmă o pauză stînjenitoare în conversație. În cele din urmă, Law și David se uitară unul la celălalt și începură să rîdă, spontan, bucuria lor fiind debordantă. Law bătu din palme o dată,

apoi și le frecă viguros.

– Deci, sîntem gata toți pentru cină?

– Poți să pui pariu, mor de foame, spuse David, îndreptîndu-se spre intrare.

– Marniel

Vocea lui Law era blîndă, interogativă, sensibilă, față de ceea ce știa că simte ea.

Ea îl iubea pentru că nu era un ticălos, dar totodată îl ura din același motiv. E mai ușor să ai de-a face cu un ticălos, decît cu un bărbat pe care l-ai iubit, dar care încearcă să-ți fure centrul de greutate al vieții tale.

– Eu mă retrag, în seara asta.

– Cum? De ce? David nu ți-a spus că invitația este pentru voi amîndoi? Credeam că am vorbit clar.

– Ai vorbit clar. Ai fost generos să mă incluzi și pe mine, dar cred că tu și cu David ar trebui să aveți seara asta doar pentru voi.

– Cred că toți trei avem nevoie de seara asta, pentru noi.

– Hei, ce se-ntîmplă? Întrebă David băgîndu-și capul pe ușa. Ce vă reține?

– Eu nu merg.

– De ce nu, mamă? De ce nu vrei să vii?

I se părea de neconceput să existe cineva care să nu vrea să iasă la cină cu Law.

- Sînt foarte obosită.
 - Din cauza chestiei cu cartea de telefon?
- întrebă David revenind în cameră.
- Ce-i cu chestia asta? voi să afle Law.
 - Nimic.
 - N-a primit comanda.

Ei au răspuns la unison, dar Law a auzit doar afirmația lui David. Se uită repede la Marnie, apoi la podea, apoi din nou la ea.

- Îmi pare rău, știu că te bazai pe asta.
- Nu mă bazam pe asta, spuse ea defensiv. Dar mi-ar fi plăcut să obțin comanda. Prestigiul, onoarea și toate celelalte. Dar, *c'est la vie*, spuse ea cu un zîmbet fals.
- Te-ai numărat printre cei trei finaliști, spuse David, încercînd să-i dea curaj. Asta-i cu adevărat un lucru bun.

Dar nu era cel mai bun. Și nimic în afară de primul loc, nu mai contează. Totuși, de dragul lui David, ea zîmbi.

- Am să-mi repet asta de o mie de ori, în timp ce voi o să fiți la cină. Vă doresc o seară plăcută.
- Ești sigură că nu vrei să vii, mamă?
- Sînt sigură. Fugi. Dacă Law a făcut o rezervare, nu trebuie să întîrzieți.
- Prinde-le, David, spuse Law, aruncîndu-i un

set de chei ale automobilului. Pornește motorul.

– Nici o grijă. David prinse cheile și alergă spre ușa de la intrare.

Law nu-și luase ochii de la Marnie. Ea se simțise jenată sub acea privire albastră, fierbinte, în timp ce el traversă camera.

– Ești supărată?

– Pentru contractul pe care nu l-am primit?
Nu.

– Aiurea, Marnie. Ești supărată. Nu păstra furia în tine. Dă-i drumul. Fă scandal. Țipă și dă din picioare. Fă o scenă. Fă gălăgie. Nu fi așa al naibii de amabilă când ai pierdut o comandă bună.

– La ce bun să fac gălăgie?

– La nimic, absolut, dar te-ar face să te simți mai bine.

– Nu. M-aș simți ridicolă.

– Cel puțin noi ceilalți muritori am ști că ești și tu o ființă umană, că ai sentimente.

El se mișcă un pas mai înainte și își trecu degetul mare peste obrazul ei.

– Dar eu știu că tu ai sentimente. Se văd în ochii tăi. Iar acum arăți așa cum aș fi arătat eu, dacă aș fi fost absorbit într-o gaură neagră în timp ce mă aflu în spațiu. N-am văzut niciodată ochi care să arate atât de întunecați. Sau asta este

din cauză că David a aflat despre mine?

Ea dădu din cap, dorind să poată ceda tentației de a-și lăsa obrazul în palma lui. Dacă ar fi întors puțin capul, ar fi putut s-o facă. Dar nu o făcu. Nu-și permitea nici măcar atîta intimitate cu el, în schimb își întoarse capul în partea cealaltă ca să fie mai departe de atingerea lui.

– Descoperirea pe care a făcut-o era inevitabilă, zise ea. Am știut asta din momentul în care ai venit aici. E prea deștept și pricepe ușor, zise ea inspirînd tremurat. Oricum, acum s-a făcut și nu mai trebuie să mă îngrozeșc de asta.

– Tu privești lucrul ăsta ca pe o tragedie? David nu-l privește așa.

– El este extaziat, zise ea cu un rîs amar. Care băiat n-ar fi emoționat să descopere că tatăl lui e un erou național?

– A, înțeleg. Nu e neapărat bucuros că eu sînt ăla. Putea fi orice bărbat faimos.

– Law, nu spune asta, gemu ea. Nu începe o ceartă cu mine. Sînt prea epuizată ca să mă lupt cu tine în seara asta.

– Cum a aflat?

– A ghicit. A observat ochelarii tăi de soare aici și m-a întrebat de ce treci pe aici în mijlocul zilei. Ea se uită în altă direcție. A tras concluzia că noi

avem o legătură.

– Și tu, ce i-ai spus?

– I-am spus că nu-i adevărat.

– Mă refeream la ce i-ai spus despre felul cum a fost conceput.

– Totul. A mai ajuns pentru un moment la concluzia greșită că eu aș fi mama lui adevărată.

El o atinse din nou, de data asta strecurându-și degetele în jurul cefei ei, încercuind-o.

– Tu ești mama lui. N-am să uit asta. Iar David cu siguranță că n-o să uite. Acum e emoționat din cauza mea. Dar asta nu-i micșorează dragostea pentru tine.

El se mișcă și mai aproape, pînă cînd ea putu să-i simtă respirația pe obraz.

– Țsta e un eveniment deosebit în familie. Hai să-l sărbătorim, în seara asta. Vino la cină cu noi.

Timp de cîteva secunde, ea fu amețită de ochii lui și de tonul convingător al vocii. Apoi clătină din cap.

– Nu, Law. Din toți acești aproape șaisprezece ani, cred că tu și David meritați să petreceți cîteva ore singuri, împreună.

– Ți-a spus cineva vreodată că ești încăpățînată?

– Aproape fiecare persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Zîmbind ironic, el își lăsă mîna în jos.

– Bine, dar n-o să întîrziem mult.

– Nu vă grăbiți.

Ea îl conduse la ușa. David îi făcu semne cu mîna de pe locul șoferului din Land Rover.

– Grăbește-te tată, mor de foame, strigă el cu ușurința unei practici de o viață.

Marnie închise ușa din față și se sprijini de ea. Durerea din gît, provocată de faptul că-și reținuse lacrimile, era aproape insuportabilă. Fu o profundă ușurare să le lase să curgă. Suspinele îi scuturau trupul micuț. Lacrimile îi șiroiau pe față. Își pipăi drumul înapoi în camera de zi și se prăbuși într-un fotoliu... cel pe care era aproape gata să facă dragoste cu Law.

Ea pierdu noțiunea timpului, stînd ghemuită pe fotoliu, plîngînd. Pînă la urmă, plînsul încetă. Se duse sus și își spălă fața cu apă rece. Țevile scîrțîiau, amintindu-i de sfatul pe care i-l dăduse instalatorul cînd îl chemase ultima oară. El îi recomandase să schimbe toată instalația.

Casa era veche și începea să se deterioreze. Ea o făcuse atrăgătoare pe cît îi permisesese

bugetul ei, dar nu suferea comparație cu aceea perfect decorată a lui Law. Nu avea piscină, nici acvariu zidit în perete, nici un câine prietenos care aștepta întoarcerea stăpînului.

Marnie ieși din baie și se duse prin hol în dormitorul lui David. Se opri în pragul ușii, timp îndelungat. În cele din urmă, intră, observînd hainele murdare de care se dezbrăcase înainte de a face duș.

Zăceau grămadă pe podea.

Începu să adune obiectele de îmbrăcăminte murdare și să le așeze pe patul lui. Spera să aibă timp să termine, înainte de întoarcerea lor.

– De ce crezi că a făcut asta? îl întrebă David pe tatăl lui, cîteva ore mai tîrziu, cînd se îndepărtară cu mașina de trotuar.

Law conducea, dar ochii lui erau pe oglinda retrovizoare în care o putea vedea pe Marnie, stînd în ușa deschisă, o siluetă micuță, arătînd de parcă era gata să fie înghițită de casă.

– Cred că din motivul pe care l-a spus, replică Law. A simțit că avem nevoie de un timp împreună.

Îl privi pe David peste consolă.

– Ideea de a locui cu mine un timp te-ar atrage?

– Da, sigur, răspunse David, aprobarea lui însofletită fiind evidentă în ochii strălucitori. Cred că o să fie strașnic.

Treptat însă, zîmbetul lui dispăru.

– Mă tot gîndesc la mama care a rămas singură. Sigur e doar pentru puțin timp. Nu vreau să crezi că ai rămas cu mine pe cap pentru totdeauna, adăugă el repede.

– Ești bine venit, David. Ți-o spun sincer.

Zîmbetul pe care i-l adresă David, îl atinse în inimă. Tipii de la centru ar hohoti de rîs dac-ar ști că, de cîteva ori în cursul serii, Law Kincard, cel sigur de el, a trebuit să se lupte cu lacrimile ca să nu riște să se dea în spectacol.

El și David petrecură cîteva ore la o cină plăcută. Cu cît îl cunoștea mai bine pe fiul său, cu atît mai mult îi plăcea și cu atît mai mîndru era că sămînța lui a produs un tînăr atît de deștept. Ar fi dorit să le spună tuturor:

– Hei, ăsta-i fiul meu!

David era prietenos, manierat și știa cum trebuia să se poarte. Pentru comportarea lui, Marnie merita un premiu. Reușise excepțional de bine, crescînd singură un copil. În zilele astea,

chiar dacă erau doi părinți, aveau rareori un asemenea succes, se gândi Law. Știa asta ascultînd unele relatări de groază ale colegilor săi despre copiii lor.

– Dacă nu ar fi arătat atît de tristă cînd am plecat! îi spuse David, făcîndu-l să-și îndrepte din nou atenția către el. Dar a fost ideea ei ca să fim doar noi doi.

Cînd ajunseră acasă, ea împachetase deja lucrurile. Aproape că se împidicaseră de valize în hol, cînd au intrat pe ușa din față, după cină.

– Pleacă cineva undeva? întrebă David, crezînd că face o glumă.

Cu toată seriozitatea, Marnie le spuse că, după părerea ei, ar fi bine ca David să se mute la Law, un timp. La început, ei fuseseră prea uluiți ca să spună ceva. Dar după ce analizară ideea să vadă dacă le convine, își dădură seama că le-ar surîde foarte tare și au căzut imediat de acord cu ea.

– Crezi că a fost sinceră cînd a zis că nu o deranjează să stau cu tine și că voia să plecăm împreună? întrebă David nesigur.

– Nu putem decît s-o credem pe cuvînt, David. A repetat de mai multe ori.

Law părea mai încrezător decît era de fapt.

Marnie arăta că era în pragul colapsului emoțional, când îl îmbrățișă pe David de rămas bun, deși își arborase o poză curajoasă.

– Ea știe că e doar ceva temporar, așa-i?

– Așa-i, răspunse Law.

– Știe că am să fiu acasă de ziua mea de naștere. I-am promis.

– O promisiune pe care o s-o respectăm amîndoi.

– Atunci, cred că e în regulă.

– Cred că da.

Marnie numai în regulă nu arăta cînd au plecat ei. Dar insistase ca David să plece imediat. Chiar în seara aceea. De parcă nu voia să mai aibă timp să se răzgîndească.

Law recunoscuse în sinea lui că el era încîntat de acest aranjament. La fel era și David. Atunci, de ce fiecare dintre ei avea senzația că, într-o oarecare măsură, o abandonează pe Marnie?

Venus înnebuni cînd îl văzu din nou pe David. Alergă în jurul propriei cozi, în cercuri mici, aiurite, pînă cînd își pierdu suflul și se calmă.

– Pot să mă duc să înot? întrebă David de îndată ce își lăsă valizele într-unul din dormitoarele de oaspeți.

– Oricînd vrei. Dar uite, astea sînt regulile

casei. Nu lași prosoape ude sau haine pe terasă.
Le atîrni în spălătorie.

- Exact ca și acasă.

- Și asigură-te că poarta e încuiată și să stingi lumina de la piscină, cînd intri în casă.

- Da, tată.

Trecu aproape o oră, pînă ce David intră în cămăruța mansardată pe care Law o folosea drept birou, cînd lucra acasă. Pereții erau acoperiți de fotografii înrămate ale sale ca pilot de rector la marină, luate la bordul unor portavioane și la baze aeriene din întreaga lume. Altele prezentau cariera lui de cosmonaut. Observînd o fotografie a lansării navetei spațiale *Victory*, David remarcă în legătură cu ea:

- Mama m-a trezit devreme, în dimineața aia, ca să urmăresc lansarea. Îmi era aproape frică, după ce-l văzusem pe *Challenger*. Am ovaționat cînd totul a mers bine.

- La fel am făcut și eu, spuse Law cu un zîmbet autocritic. O să-ți aduc mîine una dintre fotografiile astea, s-o pui în camera ta, și am să-i rog pe toți membrii echipajului s-o semneze.

- Mulțumesc. O să fie grozav.

- Venus a venit înăuntru odată cu tine?

- Da.

– N-am văzut-o. De obicei, încearcă se se urce în brațele mele la ora asta, seara.

– E... în patul meu.

Law ridică brațele în sus.

– Femeile!

David rîse, dar era un rîs aproape forțat.

– Cred că ai fost cu multe.

– Ce, femei?

David își drese glasul.

– Da.

Law încercă să-i prindă privirea, dar David nu voia să se uite direct la el.

– E ceva ce ai vrea să mă întrebi, David?

El ridică din umerii săi osoși.

– Mama și cu mine am avut discuții despre asta. Vreau să zic, despre sex.

– Și?

– Ei, nu mai sînt copil, știu totul despre asta.

– Hm.

– N-am mers încă pînă la capăt, dar bineînțeles că m-am sărutat franțuzește de cîțiva ani deja.

Law încercă să-și mențină o mutră nepăsătoare. Lăsîndu-se pe spate în fotoliul de piele crem, își împreună mîinile pe pîntecele plat și zise:

– Bineînțeles, e firesc.

– Și sînt unele fete care te lasă, știi, să le atingi... în anumite locuri.

– Mda!

– Mama nu-i proastă. Ea nu mi-a zis că știe că aș vrea, mă rog... să fac dragoste cu fete.

– Desigur.

– Ea a zis că ar fi nenatural dacă n-aș face-o. Isuse! gemu el. Vorbesc ca un nemernic.

– Majoritatea dintre noi sîntem așa cînd vorbim despre subiectul ăsta. Continuă și spune-mi tot ce te frămîntă.

– Mama zice că nu trebuie să mă gîndesc la o femeie doar ca la un trup, că trebuie să-i admir și inteligența, mintea, chestii din astea, știi, care o fac să fie o persoană anumită. Că trebuie să respect femeile și să nu le explora... exploa...

– Exploatezi?

– Da, exact. Știu ce înseamnă, dar nu pot să rostesc cuvîntul.

– Mama ta are dreptate, David.

David îl fixă cu o privire asemănătoare, identică cu a lui.

– Tu n-ai făcut așa. N-ai făcut-o cu mama mea.

Law fu primul care își coborî privirea, după acea fixare îndelungată. În mod obișnuit, lui nu-i

plăceau observațiile și ar fi reacționat la ea cu furie. El era propriul său critic, cel mai acerb, și rareori accepta critici de la altcineva. Și se întâmpla destul de rar să aibă conștiința încărcată. Dar, sub privirile scrutatoare ale fiului său, se simți jenat și al naibii de vinovat.

– Nu, n-am făcut așa. Și sper că tu te vei comporta cu mai multă răspundere în relațiile tale, decît am făcut-o eu cu Sharon.

– Nu ești supărat pe mine că ți-am spus asta, sau ești?

– Nu. Dimpotrivă, te respect că m-ai tras de urechi în privința asta. Mama ta nu a fost corectă cu mine, dar eu eram dator să mă asigur că ea nu va rămîne însărcinată.

– Eu nici nu mi-o amintesc, așa că probabil de aia nici nu sînt furios pe tine. Dacă ai fi rănit-o pe mama mea, pe Marnie vreau să zic, ar fi fost altă poveste. Zimbi ușor. În plus, dacă ai fi folosit un prezervativ, eu n-aș mai fi fost aici.

– Din acest motiv, și numai din acest motiv, sînt bucuros că nu l-am folosit.

David lăsă capul în jos și mormăi timid:

– Încă o dată, noapte bună.

– Va trebui să plecăm devreme ca să ajungi la școală la timp.

– Am să mă trezesc. Mama mi-a împachetat și

ceasul deșteptător.

El mai rămase lîngă ușă, urmărind cu degetul fibra lemnului.

– Mai e și altceva, David? Întrebă Law, observînd că nu avea chef să plece. O altă regulă a casei este că dacă pe cineva îl apasă un gînd, trebuie să-l rostească.

– Mă întrebam de ce în ultima vreme te tot învîrteai prin jurul mamei mele. Din cauza mea?

– Am stat mult de vorbă despre tine, răspunse Law evaziv.

– Așa! făcu el arătînd dezumflat. Am crezut că poate pentru că o găsești drăguță.

– O găsesc.

– Zău? fața lui David se luminează.

– Foarte drăguță.

– Bine, e bine, asta e foarte bine. Trebuie să mă duc la culcare acum. Noapte bună. E minunat să mă aflu aici, tată.

– E minunat să te am aici.

Cîteva minute după ce David părăsi camera, Law continuă să zîmbească. De fiecare dată cînd își amintea o frîntură din conversația lor, zîmbea din nou. Era surprins fața de sine însuși că se simțea atît de satisfăcut de pe urma discuției lor de la inimă la inimă.

Stinse lumina în mansardă și se duse în

dormitorul lui, se dezbracă și se băgă în pat. Punându-și mâinile sub cap, se uită la ventilatorul din tavan care se învîrtea încet, și se gîndi cît de nesatisfăcătoare fuseseră, în ultima vreme, unele aspecte ale vieții lui și anume, viața lui sexuală.

Dacă se gîndea bine, nu mai avusese o viață sexuală, de cînd o reîntîlnise pe Marnie Hibbs.

Cît trecuse oare, o săptămînă, două? Law Kincaid să nu facă dragoste două săptămîni? Scandalos! Nemaiauzit! Dacă s-ar afla la serviciu, s-ar vorbi la nesfîrșit despre asta.

Curios lucru, totuși, nu se simțea înclinat să facă ceva în acest sens. Mai curînd ar aștepta. Mai curînd ar aștepta-o pe ea. Dorința lui față de ea era atît de puternică, încît uneori devenea dureroasă, dar alteori era atît de dulce, încît îi provoca o adevărată plăcere.

Paletele ventilatorului care se învîrteau aruncau umbre mișcătoare pe pereți. Umbrele aveau exact nuanța cenușie a ochilor lui Marnie. De la ochii ei, gîndurile lui trecură la gură, la forma seducătoare a acesteia, la gustul ei dulce, la reacția ei involuntară și chiar silită, dar pasionată, la sărutările lui.

Se gîndi la sînii ei mici dar foarte sensibili la

atingerea lui. Și la gustul pielii ei. Și cât de adorabil era buricul ei. Și micul sunet sexy pe care-l scosese din gît, cînd buzele lui...

În timp ce adormi, fanteziile lui îl urmară în visele sale.

14

Marnie era atît de nervoasă încît aproape că făcu o pată cu punctul de pe i din numele lui David. Dar prinse picătura de glazură la timp și termină tortul punînd perfect punctul pe i. Voia ca totul să fie absolut perfect pentru cina dată în cinstea zilei lui de naștere.

– Putem face aniversarea la mine acasă, sugerase Law în urmă cu cîteva zile.

– Nu, vreau să fie acasă în noaptea aceea.

Apoi, dîndu-și seama că nu casa ei, ci locuința lui Law devenea tot mai mult „acasă” pentru David, zise:

– Aș vrea ca masa de aniversare să fie aici.

– Bine.

El căzuse de acord cu un zîmbet. În ultima vreme făcea tot posibilul să se poarte civilizat.

– Pot să fac ceva ca să te ajut?

– Nu, mulțumesc, spusese ea la fel de amabilă. Oricum, nu o să fie o petrecere bogată. Vom fi doar noi trei. Dar vreau să-i fac mîncărurile lui favorite și să fie o ocazie superspecială. A așteptat-o de atîta vreme!

Tocmai atunci, David cobora scara, cărînd pe umăr o cutie cu lucruri. Camera lui din casa lui Marnie se golea treptat, iar cea din casa lui Law continua să se umple. Marnie încerca să nu lase ca acest transfer de lucruri să o facă să intre în panică și își tot amintea mereu că adolescenților le place să fie înconjurați de lucrurile proprii. Îi făceau să se simtă independenți.

– Ești gata, tată?

– Dacă tu ești...

– În seara asta, mergem la mini-golf, o informase David.

– Distracție plăcută.

– Vrei să vii cu noi? îi propuse Law.

– Chiar, mamă, vrei să vii? Dar mai bine să te avertizez, tată, că se îmbufnează, dacă nu câștigă.

– Nu fac așa ceva! zise ea, atingându-l pe David în glumă. Mi-ar plăcea să vin, dar nu acum, mulțumesc. În seara asta am o problemă care necesită atenția mea.

– Bine. La revedere. Ne vedem mâine. Pot să conduc eu, tată?

– Sigur, zise Law, aruncându-i cheile.

– E atent cu mașina aia? întrebă Marnie uitându-se cu îngrijorare la Porsche.

– Foarte. Capătă multă practică de conducere. O să treacă cu brio partea asta a examenului pentru carnet.

– Încă cinci zile. Nu sînt sigură că sînt pregătită să-l las liber pe șosele.

– E un conducător foarte responsabil, Marnie.

– Știu. Pe mine mă îngrijorează ceilalți nebuni.

De atunci, trecuseră cinci zile. Azi era ziua cea mare. Voia să termine repede cu coptul tortului, ca să aibă după-amiaza liberă și să-l însoțească pe David la Departamentul Securității Publice, după școală, pentru testul de conducere.

David anticipase ziua aceasta, de cînd

devenise adolescent. Ea nu era prea mulțumită că va conduce singur, dar aștepta cu plăcere să împartă cu el acest ritual al trecerii la vîrsta adultă.

Ultimele două săptămîni fuseseră cele mai dificile din viața ei, în afara celor cîtorva mai îngrijorate în urmă cu șaptesprezece ani, cînd se temuse că Sharon va avorta copilul lui Law în ciuda interdicției tatălui ei.

De cînd plecase David, casa cea veche era tăcută în timpul zilei și fantomatică noaptea. Se trezea de fiecare dată cînd lemnul se așeza și scîrțîia.

Îi simțea lipsa îngrozitor. Absența lui era persistentă și dureroasă, ca o durere de dinți. Era cu atît mai rea cu cît nu știa cînd va lua sfîrșit. Pînă acum, David nu spusese nimic despre întoarcerea acasă. Teamă că nu va mai veni niciodată era gata să o ucidă.

Dar luase o hotărîre, în seara cînd el descoperise că Law era tatăl lui. David ar urî-o tot restul vieții lui, dacă ea l-ar ține fie și o zi în plus despărțit de Law. Aproape că înnebunise văzîndu-l plecînd cu Law și lăsînd-o singură. Adînc în sinea ei, știa că făcuse ce trebuia.

Ei se aranjaseră astfel încît Law îl ducea la școală în fiecare dimineață cu mașina, asta

necesiînd o abatere importantă din drumul spre *Centrul Spațial Johnson*. El nu se plînsese însă de dificultatea asta. După-amiezele, ea îl lua pe David de la școală. Petreceau o oră sau cam așa ceva, împreună, înainte ca Law să-l ia cu el, în drum spre casă.

Ea abia aștepta aceste ore cu David și nu-și permisesese nimic care să le împiedice, nici drumurile la spital ca să o viziteze pe mama ei, nici munca ei. Pierderea comenzii pentru cartea de telefon fusese un necaz financiar și profesional. Fusese de două ori dezamăgită, pentru că nu putea să realizeze surpriza pe care o plănuiise pentru ziua de naștere a lui David.

Totuși, la cîteva zile după ce o respinseseră, agenția domnului Howard o contactase pentru un alt proiect. Fusese flatată și emoționată. Lucrul progresa bine și clientul discuta deja cu ea despre alte comenzi.

Se înfiora, gîndindu-se la surpriza ce i-o va face lui David, întrucît, mulțumită comenzii pe care o primise, fusese în cele din urmă în stare să i-o facă. O să aibă „o spaimă” cum ar zice el. Era plăcut să știe că putea face ceva special pentru el.

Să fie în competiție cu Law, nu era ușor. Îl luase pe David de cîteva ori să zboare cu el și lui

David i-a plăcut. David fusese cu el și la Annapolis, unde Law ținuse discursul de deschidere la festivitatea de absolvire a cadeților.

În mod firesc, David avea scilipiri de bucurie în ochi și era totdeauna plin de entuziasm față de toate lucrurile minunate pe care le făcuse tatăl lui pentru el. Marnie era încântată, dar nu se putea opri să fie geloasă. În seara asta, ea va fi cea care va produce scilipiri în ochii lui David.

Pe la mijlocul după-amiezei, ea curăță prin casă, împodobi sufrageria și pregăti cina ca să fie gata de pus în cuptor. Făcuse duș și se îmbracă, felicitându-se pentru planificarea perfectă. Când sună telefonul, tocmai cobora.

– Bună, mamă.

– Bună. Tocmai plecam. Ai să fii în față sau la ușa sălii de gimnastică?

– Mă bucur că te-am prins. Tata e deja aici. Mă duce el. O să venim imediat cum termin.

Dezamăgirea lui Marnie era atât de zdrobitoare, încât nu putea vorbi.

– Mamă! Mai ești pe fir?

– De-desigur. Doar că...

– Ești ocupată. Știu. Tata zicea că te agiți ca să pregătești toate pentru diseară. Dacă mă duce el să-mi iau carnetul, o să fie un mare ajutor, nu-i așa?

– Așa-i, spuse ea cu disperare.

– Nu te strădui prea mult pentru cină, e doar ziua mea de naștere.

– O să mă străduiesc, dacă așa vreau; mulțumesc foarte mult.

Nu voia să-l lase să vadă cât era de dezamăgită. Asta nu va face decât să-i strice ziua.

– Fii atent, David. Succes. Să reușești. Eu am să te aștept cu o apă gazoasă, să te felicit când ai să ajungi aici.

– Bine, la revedere.

Închise telefonul, simțind cum o cuprinde deprimarea ca o pătură sufocantă. Se lăsă cuprinsă de ea doar o secundă, apoi, cu un act de voință, o aruncă de pe ea.

Azi era a șaisprezecea aniversare a lui David. Nici el și nici Law nu putuseră să știe cât de mult așteptase ea să meargă cu el să dea testul de conducere. Ei nu o excluseseră în mod deliberat. Fusese un gest de bunăvoință și nu unul malițios din partea lui Law că se oferise să-l ducă acolo.

Mai avea încă de făcut anumite lucruri de ultim moment, înainte de sosirea lor. Această dezamăgire nu avea să o împiedice să-i aranjeze lui David o aniversare frumoasă, pe care să nu o uite niciodată.

– Nă-i de mirare că ești într-o formă atât de grozavă, îi spuse Law lui David, în timp ce împingea farfuria mai încolo. Ai avut toată viața asemenea mîncăruri?

– Ți-am spus că gătește bine.

David îi zîmbi lui Marnie, înainte de a băga în gură ultima îmbucătură.

– Dar te-ai întrecut pe tine de data asta, cu friptura înăbușită, mamă.

Ea se bucură de laudele lui.

– Mă bucur că v-a plăcut. Sper doar că v-ați lăsat loc și pentru desert.

– Uite, colțul ăsta, aici.

El arată un spațiu între două coaste. Era un joc din copilărie, pe care-l mai jucau.

– Atunci, n-am să vă fac să mai așteptați. Vă servesc, de îndată ce strîng de pe masă.

Ea se ridică și începu să adune farfuriile pe o tavă.

– Te ajut, zise Law, împingîndu-și scaunul în spate.

– Nu e nevoie.

– Știu.

– Ei, e ziua mea, așa că eu am să stau aici să

văd cît de tare pot să rîgîi.

– David Hibbs, tu...

– Glumeam doar, mamă.

Ea se strîmbă la el și duse tava la bucătărie.

– Unde să pun astea? Întrebă Law ținînd în mîină două solnițe de cristal.

– Ultimul dulap în dreapta. Raftul doi.

– O masă superb aranjată. A fost o cină grozavă.

– Mulțumesc.

– Nu e nimic mai stimulator senzual decît o cină bună, completată cu flori, lumina lumînărilor și...

El veni în spatele ei și își alunecă o mîină în jurul ei. Îi înconjură sînul și mîngîie ușor cu degetul mare centrul delicat al acestuia.

– ... O femeie frumoasă.

Ea însipiră brusc și se răsuci în brațele lui.

– Law! Ce faci?

– Mă distrez mai bine decît în tot cursul zilei, șopti el cu un zîmbet șmecheresc, înainte de a-și așeza gura lui caldă, posesivă, pe a ei. Mîinile lui alunecară peste fundul ei și o trase spre el.

– Am fost drăguț. Ți-am dat spațiu. Ți-am dat timp. Nu te-am forțat. Dar, la naiba, am așteptat destul. Te doresc, Marnie.

El își înclină înainte șoldurile și îi urmări

pupilele care se dilatau.

– Și tu mă dorești, spuse el aspru, înainte de a o săruta, lung, lunguros, senzual.

– Law!

Trecuseră cîteva minute lungi, fără suflu, înainte ca ea să poată șopti numele lui.

– Hm? Doamne, ești minunată.

Ochii lui îi cercetau fața.

– Law!

Ea abia avu răgaz să-i rostească slab numele, înainte ca el să o trateze cu un alt sărut, în care fiecare devora fierbinte și tandru gura celuilalt.

În cele din urmă, el își înălță capul.

– Fiul nostru așteaptă, spuse el răgușit. O să revenim la asta, mai târziu.

El mai dădu cu degetul mare o ușoară lovitură rapidă sînului ei și simți umflătura dură a sfîrcului.

– Cu cît mai repede, cu atît mai bine. Între timp, cu ce pot să te ajut?

Putea începe prin a o sprijini, pentru că nu era sigură că va mai putea sta pe picioarele ei. Reuși totuși. Curînd, fură aprinse lumînările de pe tort și ea îl aduse în sufragerie, unde aștepta David.

– Doar n-o să faceți ceva caraghios, ca de pildă să cîntați „Mulți ani trăiască”, nu-i așa?

Marnie se uită la Low și îi zîmbi poznaș. Apoi, amîndoi se porniră să cînte tare. David se făcu mic pe scaun și își băgă degetele în urechi. Toți trei rîdeau, înainte de marele final.

– Spune-ți o dorință.

– Mamă!

David mormăi, dîndu-și ochii peste cap. Totuși, se conformă și stinse toate lumînările dintr-o suflare. Marnie tăie tortul de ciocolată, cu trei straturi, la care lucrase atît de mult, și le servi amîndurora niște porții monstruoase, pe care ei le făcură însă să dispară într-un timp record.

– Acum a venit momentul cadourilor.

Ea plecă din cameră și se întoarse cu o cutie frumos ambalată.

– Deschide-o pe asta, întîi.

– Întîi? Vrei să spui că nu e numai unul?

Ea îi adresă un zîmbet misterios și zise cu o voce cîntată:

– Nu-ți spun. Știi cum sînt eu cu surprizele de aniversare.

Abia putînd să-și ascundă emoția, ea stătu în spatele scaunului lui David, în timp ce acesta desfăcea un set nou de haine.

– Grozav, mamă, exclamă el, ținînd în fața lui pantalonii și cămașa. Sînt grozave...

– Ți place?

– Da, ești mare.

Erau atît de cufundați în discuția lor despre haine, care aveau etichete de ultimă modă, încît nu observaseră cînd Law se duse la fereastră și se uită afară.

Cînd reveni în cameră, el arată spre curtea din față.

– O să trebuiască să ieși afară, ca să deschizi cadoul meu.

– Afară?

– Du-te. Și tu, Marnie.

Law îi conduse la ușa din față. David făcuse doar cîțiva pași cînd zări mașina sport, nouă, strălucitoare, parcată pe alee. Se opri brusc. Cu ochii albaștri, măriți, cu gura căscată, se răsuci.

– De unde a apărut?

– A fost livrată. Exact la timp, slavă Domnului!

– Vrei să spui că asta... că asta... că asta e cadoul meu? O mașină Iroc? Iroc?

– La mulți ani!

Law scutură în fața nasului lui David un set de chei de mașină.

David se uită la chei, la Law, la Marnie. Apoi, execută un salt înapoi pe mîini, în iarbă, luă cheile de la Law și alergă spre mașina cea nouă.

– Așteaptă, spuse Law rîzînd, în timp ce alerga după el. Sînt cîteva lucruri pe care trebuie să ți le arăt, înainte să pleci cu ea.

Law și David intrară în mașină. Marnie se strecură înăuntru în casă, neobservată. Se temea că, în orice secundă, ar putea începe să urle, așa încît își băgă un pumn în gură ca să-și oprească țipătul.

Veselia mesei de aniversare părea că-și bate joc de ea. Repede, cu furie, ea stinse lumînările din mijloc. Hainele noi, pe care i le dăduse lui David, zăceau uitate între hîrțiile lucioase în care le învelise cu dragoste. Și ele păreau să rîdă de ea. Cu un gest furios cu mîna, le mătură de pe masă pe podea.

Scoase din buzunarul fustei altă cutie, frumos ambalată și încercă să o distrugă, trăgînd cu unghiile de panglică și de hîrtie.

– Mi-a zis să te anunț că s-a dus să-și arate mașina lui Jack, dar n-o să întîrzie mult, zise Law intrînd în casă ca vîntul. N-ai spus nimic...

El se opri scurt, cînd ea se întoarse, cu dispoziția unei cobre gata să lovească.

– Ce-ar fi trebuit să spun, Law? Ce? Că nu trebuia să accepte mașina? Că e prea scumpă și prea arătoasă pentru un elev de liceu care a obținut carnetul de conducere abia azi? Că ar fi

trebuit să te consulți mai întâi cu mine? Că nu se cădea să-i dai ceva atât de scump? Care dintre aceste lucruri ar fi trebuit să le spun și să sparg astfel balonul bucuriei lui David?

Cîteva momente, el nu spuse nimic. Apoi zise:

– Nu mi-a trecut prin minte să mă consult cu tine.

– Ar fi trebuit. Eu sînt mama lui.

– Și eu sînt tatăl lui.

– Tu ești Moș Crăciun! urlă ea.

Lacrimi curgeau pe obraji ei înroșiți, dar ea nici nu observase. Nici nu-și dădea seama că-și ținea brațele drept în jos și că trupul ei micuț era teapăn de furie.

– Ai intrat în viața lui David aducînd cadouri. Ești mai mare decît viața, magnific, un fel de zeu. Să fii părinte e ușor, cînd nu trebuie să schimbi scutece sau să păzești toată noaptea un copil pe care-l dor urechile. N-a trebuit niciodată să-l cerți, în timp ce ți se rupe inima pentru că trebuie s-o faci. Nu, ție ți-au scăpat toate astea!

– Tu ai vrut să-l crești pe David.

– Și aș face-o din nou. Eu îl iubesc. L-aș fi hrănit la pieptul meu, dacă aș fi avut lapte. Am făcut mii de sacrificii, ca să-i asigur o viață corespunzătoare. Ea ridică o mîină, ca să-i

oprească orice comentarii pe care le vedea venindu-i pe buze. Tot ce am făcut, am făcut cu plăcere. Nu vreau și nu aștept recunoștință. Știu că am dragostea lui. Vreau doar să înțelegi cât de suprată sînt pe tine că ai intrat acum în viața lui și încerci să-l îndepărtezi de mine.

– Nu fac asta, Marnie.

– Deja ai făcut-o. Locuiește cu tine, nu cu mine. Tu i-ai dat o mașină, care e visul unui tînăr, în timp ce eu i-am dat...

Se opri și se întoarse cu spatele la el, strîngînd cutiuța în mîini.

– Ce?

– Pleacă. Așteaptă-l afară pe David. Nu te mai vreau aici. Sînt furioasă pe tine, că mă subminezi.

– Ce-i în cutia aia? Alt cadou?

– Du-te, Law! El întinse mîna în jurul ei și îi trase cutia din mîini. Dă-mi-o înapoi.

Ea se întinse după cutie, dar el o ținu sus deasupra capului, unde ea nu putea ajunge. El deschise cutia. Un set de chei de contact îi căzură în mînă.

– O mașină!

Înjurînd sălbatic, el închise ochii și îi apăsă cu degetul mare și cel mijlociu.

Ea își șterse lacrimile de pe obraji și se uită la

el sfidătoare.

– O mașină folosită. Nu una nouă, strălucitoare, fantastică. Doar un mijloc de transport pe care să te poți baza. Ar fi făcut salturi de bucurie și pentru asta, dacă tu nu i-ai fi cumpărat minunea aia cu patru viteze!

Ea făcu un gest disprețuitor, spre alee.

– Marnie, eu...

– Nu! făcu ea dur, depărtându-se de atingerea lui, Nu vreau nici scuzele, nici mila ta. Nu vreau nimic de la tine. N-am vrut niciodată. Nu-i pot refuza lui David avantajele pe care i le poți oferi tu, dar eu personal n-am să primesc nimic de la tine.

– N-am avut intenția să mă amestec. Cu siguranță că n-am avut intenția să te rănesc.

– Ei bine, în ciuda bunelor tale intenții, asta e exact ceea ce ai făcut, Law. Acum, te rog, pleacă.

Simțea că-și pierde controlul. Ca să se liniștească, își încrucișă brațele în jurul taliei.

– Nu vreau să mai vii pe aici. David poate să aleagă să locuiască în permanență cu tine. Dacă alege asta, el și cu mine o să găsim timp să fim împreună, dar pe tine nu vreau să te mai văd.

Îndreptă un deget spre mijlocul pieptului lui.

– Să nu-i spui niciodată, niciodată, despre mașina pe care am cumpărat-o pentru el. L-ar face doar să se simtă îngrozitor și să aibă un sentiment de vinovăție.

Aplecându-se, ea ridică hainele cele noi și le împături din nou, cu grijă.

– Uite, s-ar putea să vrea să se îmbrace cu astea, înainte ca eu să-l văd din nou.

I le dădu lui Law.

Ea alergă sus și abia ajunsese la ușa dormitorului, că dădu drumul unui torent de lacrimi.

A doua zi dimineată, când intră în bucătărie să prepare cafeaua, fu surprinsă găsind-o curată ca un pahar. Și sufrageria fusese curățată de orice urmă a cinei de aniversare, deși aranjamentul floral, din mijlocul mesei mai era acolo. Se vede că Law și David făcuseră curat, înainte de a pleca.

Sorbind cafeaua, se întreabă cum să vîndă oare mașina pe care o cumpărase? Poate că negustorul o va lua înapoi și îi va restitui banii. În timp ce se gîndea că acest lucru era imposibil, sună telefonul.

– Domnișoară Hibbs?

– Da.

Cel ce o chema era unul dintre doctorii de la sanatoriu.

– Mama dumitale a suferit un atac puternic în urmă cu puțin timp. A fost transportată cu o ambulanță la spital.

15

Era pe înserat, când ea intră pe strada lui Law. Parcă mașina în fața casei lui și, un moment, rămase la volan, fiind prea obosită și prea necăjită ca să se miște.

În cele din urmă, își adună suficientă energie ca să deschidă portiera și să se îndrepte spre ușa de la intrare. Auzi soneria țîrînd și mîrîitul bănuitor al lui Venus, înainte ca Law să

deschidă ușa. Tot ce avea pe el era un costum de baie ud. Păru șocat s-o vadă.

– Bună, Law. David e aici?

– Nu.

– Ah!

Ea nu se gîndise la nimic altceva tot drumul pînă aici, decît să- l vadă pe David.

– Intră.

Îi cerea mai puțină energie să facă ceea ce îi spunea el, decît să se gîndească la o alternativă. Păși înăuntru și el închise ușa. Venus o privi de aproape, apoi veni spre ea și-și băgă botul între genunchii ei. Automat, ea întinse mîna și mîngîie capul animalului.

– Asta depășește tot ce am văzut pînă acum, comentă Law, trecîndu-și mîna prin părul ud. Deși labradorii sînt docili, în general, Venus aproape că mănîncă de vie orice femelă.

– Își dă seama că eu nu sînt un pericol pentru ea.

Apoi, fără să-l averizeze în vreun fel, spuse:

– Mama mea a murit în după-amiaza asta.

Zîmbetul lui Law dispăru. Își lăsă mîna pe lîngă trup. Ea îl văzú înghițind în sec. El își întoarse capul în altă direcție, apoi privi din nou spre ea.

– Îmi pare rău, Marnie. Ce s-a întîmplat?

– A mai avut un atac, azi dimineată. Cel mai puternic de pînă acum. Eu am ajuns la spital cîteva minute după ce a fost adusă acolo. Am stat cu ea la secția de terapie intensivă.

– Toată ziua? Singură? De ce nu ne-ai sunat?

– Nu era cazul. Nu și-a revenit deloc.

– Dar tu erai conștientă și nu ar fi trebuit să suporti asta singură...

Ea clătină din cap.

– Spitalul l-ar fi făcut pe David să se simtă prost. Nu putea să-și ia rămas bun de la mama, așa încît prezența lui acolo ar fi fost doar o obligație fără rost. A fost mai bine așa. A avut o moarte foarte liniștită. Cred că asta e ceea ce poate spera oricare dintre noi. Deși, spuse ea cu greutate, a murit nefericită.

– Marnie.

Law întinse brațele spre ea, cuprinzîndu-i umerii cu mîinile lui puternice. Ea rezistă, dar el refuză cu încăpățînire să-i dea drumul. În cele din urmă, Marnie se predă și se lăsă trasă spre el.

Își sprijinii obrazul de pieptul lui gol, umed. El își băgă degetele unei mîini în părul ei. Cealaltă se mișca alintătoare în sus și în jos, pe spatele ei.

– Îmi pare rău, Law. Atît de rău.

– Îți pare rău?

O lăsa să plîngă liniștit cîteva momente, apoi șopti:

– Spune-mi, ce ești?

Ea își trase nasul zgomotos. Era toată udă în față. Costumul lui de baie lăsase o pată mare, întunecată, de umezeală, pe fusta ei, dar ea nici un observă.

– Într-o zi, săptămîna asta, în timp ce o vizitam, am întrebat-o de ce ți-a trimis scrisorile alea.

– A încercat să nege?

– Nu. După cum ai ghicit tu, voia să fie prinsă. De asta a pus adresa mea la retur, pe plicuri. A zis că știa că ai să vii să ne cauți.

– De unde știa că eu sînt tatăl lui David?

– A bănuît tot timpul și a zis că ar fi trebuit să fie proastă ca să nu-și dea seama. Legătura ta cu Sharon se potrivea exact cu data nașterii lui David. Apoi, cu cît creștea David, cu atît mai mult semăna cu tine.

Marnie își înălță capul și se uită la el.

– Law, ea nu ți-a trimis scrisorile alea ca să-l ajute pe David. Nici nu se gîndea la el. Dar era plină de ură.

– Marnie, tu nu-mi datorezi scuze în numele ei.

– Cred că da. Cu cît am discutat mai mult, cu

atît mai vindicativă a devenit. M-a întregat de ce trebuie să ți se permită să duci o viață fericită, în timp ce întreaga ei familie a fost sfărîmată din cauza ta.

Își aplecă fruntea în față, sprijinind-o pe pieptul lui.

– Mama se pare că uitase revoltele și minciunile lui Sharon. N- am socotit de cuviință să mă cert cu ea. În plus, mă temeam s-o fac. Medicul mă avertizase că tensiunea ei era crescută.

– Sînt sigur că te-ai comportat în cel mai bun mod posibil. Și, dacă vrei să știi, viața mea a devenit mult mai fericită de cînd David a intrat în ea.

El își puse bărbia pe creștetul capului ei.

– I-ai spus că își petrece cu mine o parte din timp?

– Da, și a rîs răutăcios. Își închipuia că va fi ceva jenant pentru tine. O povară. Ea își înălță capul. Îmi pare rău, Law, pentru toate îngrijorările prin care ai trecut din cauza scrisorilor, zise ea.

– Nu e vorba de îngrijorare. Mai degrabă sîcîială. Și a fost ceva temporar. Nu te mai gîndi la asta, Marnie. S-a terminat cu toate. Putem fi cu toții bucuroși.

Era plăcut să fie în brațele lui, să-i simtă mâinile ușor sprijinite în talia ei. Pentru că era atât de plăcut, ea se forță să iasă din îmbrățișarea lui.

– Unde-i David? Se întoarce curînd? Trebuie să-i spun despre bunica lui.

– S-a dus să-și petreacă noaptea acasă la un prieten. Nu te îngrijora, spuse el, cînd îi observă preocuparea. I-am sunat pe părinții băiatului, înainte de a-mi da consimțămîntul. E vorba de familia Moore.

– A, Jack Moore. El și David sînt prieteni de veacuri. Simpatică familie!

– Am ajuns și eu la concluzia asta și l-am lăsat să se ducă acolo, dar să rămînă pînă dimineață. N-am vrut să circule sîmbătă noaptea cu mașina.

– De aco, d. Ei, bănuiesc că-l pot găsi la familia Moore. La revedere Law. Îți mulțumesc că m-ai lăsat să pîng pe...

În loc să rostească cuvîntul piept, ea încheie cu un zîmbet slab și se întoarce spre ușă.

– Hei, heil

El o apucă de braț și o trase înapoi.

– Pot să-ți sugerez ceva? Ea înclină capul, cuîtoasă. De ce să nu-l lași pe David să se bucure de petrecerea lui? Nu e nimic de făcut în

seara asta, nu-i așa?

– Nu. Toate aranjamentele au fost deja făcute.

– Atunci, mâine dimineață este destul de devreme, ca David să afle de vestea cea tristă. Au o petrecere cu ocazia sfârșitului anului școlar. Mi-a zis că au pepsi, pizza și *Playboy* cât vor.

– Păi...

Ea își trecu de câteva ori degetele prin păr.

– Cred că ai dreptate. De ce să-i stric seara? Sună-mă dimineață, când vine acasă, și am să mă întorc atunci, să-i spun.

Ea întinse mîna spre clanța ușii. Law îi prinse din nou umerii între mîini.

– Mai pot să-ți sugerez ceva?

Din nou, ea îi aruncă o privire întrebătoare.

– Rămîi aici în seara asta.

Ea rămase cu gura căscată.

– Poftim?

– Avînd în vedere starea ta emoțională, ai fi un pericol pe șosea. În afară de asta, nu cred că ai putere nici să te tîrăști pînă la mașina ta. Și, în afară de limitele tale fizice, nu cred că ar trebui să fii singură în noaptea asta.

– O să mă descurc.

– Dar de ce trebuie mereu să te descurci? Am mai multe dormitoare în care nu s-a dormit niciodată.

– Deși paturile au fost folosite, cu siguranță.

El se crispă.

– Nu uiți niciodată nimic? Țiți promit că, în seara asta, nu te va deranja nici o pereche pe jumătate îmbrăcată. Prietenii mei știu toți că am acum un adolescent care locuiește cu mine și că asemenea comportări sînt tabu.

– Ce anume le-ai spus?

– Că trebuie să-și găsească alt loc.

– Vreau să zic, despre David.

– Nu le-am spus nimic.

– Pentru că nu vrei scandal.

– Pentru că nu dătez nimănuî nici o explicație, pentru o erecție pe care am avut-o în urmă cu șaptesprezece ani! El își înfrînă temperamentul și continuă cu mai mult calm: Dacă m-aș apuca să explic ce-i cu el, ar însemna să trebuiașcă să explic și ce-i cu tine, doamna căreia îi zice mamă. Iar ca să explic ce-i cu tine, devine prea al naibii de complicat. Așa că am lăsat oamenii să-și tragă singuri concluziile lor.

– Și?

Ridică din umeri în mod elocvent.

– Nu știu. Nimeni n-a îndrăznit să-și exprime o părere cu privire la modul cum a apărut David. Dar toată lumea îi mănîncă din palmă. A fost cu

mine la centru, de mai multe ori. Sînt uimit cît de multe știe despre programul spațial.

– Asta l-a interesat toată viața.

– Un interes pe care i l-ai cultivat tu. Și îți mulțumesc pentru asta.

Îi cuprinse încheietura mîinii cu degetele lui puternice și o trase ușor.

– Acum, vrei să vii de bună voie?

– Nu vin deloc.

Buzele lui tresăriră, aruncînd un zîmbet răutăcios.

– Niciodată, măcar?

Ea se răsuci și întinse din nou mîna spre clanța ușii.

– Bine, bine, îmi pare rău. E o glumă proastă și momentul nu e deloc potrivit. Știi, în biroul astronauților, cînd nu sporovăim despre zboruri, sporovăim despre sex. Din cauza asta îmi scapă uneori vorbe de astea, cu dublu înțeles.

Îi strînse mai tare încheietura mîinii.

– Cel mai apropiat duș e în partea asta.

– Law, nu pot, protestă ea, în timp ce se împiedica mergînd după el, spre aripa unde se aflau dormitoarele.

– David nu m-ar ierta niciodată dacă te-aș lăsa singură în noaptea asta. El crede despre tine că tu ai așezat luna pe cer.

– Dar tu ești cel care a pășit pe ea.

El îi aruncă o privire de reproș.

– Mă confunzi cu Neil Armstrong. Eu n-am fost niciodată pe lună. Uite, aici e.

El o trase într-un dormitor somptuos, atât de imaculat, încît arăta într-adevăr de parcă nimeni nu fusese în el.

– Baia e acolo. Fă un duș. Am să-ți pregătesc ceva de mîncare.

– Nu mi-e foame.

– Nu-i nimic. Mie îmi este. Haide, Venus, s-o lăsăm pe doamna puțin singură.

El ieși iar Venus îl urmă. Marnie se răsuci ușor, privind în jur. Oftînd din greu, își dădu seama că, de fapt, era bucuroasă că Law a luat hotărîrea în locul ei. Era epuizată și ideea unui duș suna minunat.

Baia era la fel de frumos aranjată, ca și fiecare cameră din casă, și fusese considerată o prioritate în privința confortului și a plăcerii proprii. Jeturile fierbinți ale dușului, care țîșneau din tuburi strategic montate în toate cele patru colțuri, îi făcură un masaj, înlăturînd o parte din oboseala trupului ei.

Se uscă repede, își frecă părul cu un prosop pufos și se îmbracă din nou. Se duse în picioarele goale spre bucătărie, unde Law întreținea o

conversație cu Venus.

Zărind-o cu coada ochiului, el întoarce capul.

– Tocmai o întrebam pe Venus dacă ești o femeie care ar prefera maioneză sau muștar.

– Femeia asta preferă muștarul.

– Buun.

– Din ăla care arde.

El ridică din sprâncene.

– Cu atât mai bine.

El unse din plin cu muștar iute două felii de pâine franțuzească și puse deasupra felii de șuncă și brânză. Construi două sandvișuri uriașe, cu tot ce era nevoie pe ele.

El se așează călare pe un scaun și îi făcu semn să stea și ea pe unul. Își schimbase costumul de baie ud și-și pusese un șort și o bluză de bumbac de la Academia Navală. Îmbrăcămintea lui simplă o făcu pe Marnie să nu se simtă prost cu părul ei ud și cu picioarele goale.

– Întinde-o, Venus! O să capeți rămășițele.

Cu coada în jos, câinele se retrase într-un colț.

– David a răsfățat-o. O hrănește în timpul mesei.

Marnie se apucă să mănânce, dar nu-și dădu seama că arăta atât de flămîndă, decît cînd îl surprinse pe Law că zîmbește la ea.

– Când ai mâncat ultima oară?

– Ieri seară. E bun, spuse ea arătînd spre farfurie. Se vede că ești foarte priceput la bucătărie. Mi-ai curățat atunci bucătăria mai bine decît reușesc s-o fac eu.

– Cu ajutorul lui David. Ne-am gîndit că e cel mai mărunț lucru pe care-l puteam face, după toată munca grea pe care ai depus-o pentru cina aia de aniversare.

Ea bău mult din ceaiul cu gheață.

– Ce... ce ți-ai spus despre dispariția mea?

Acum îi era rușine de comportarea ei. Să facă scandal și apoi să se retragă sus, i se părea acum un gest copilăresc și irațional, deși în momentul acela nu se putuse controla.

– I-am spus că ai muncit atît de mult ca să pregătești petrecerea și că erai atît de obosită emoțional, încît ai plîns și ne-ai rugat să te scuzăm și să te lăsăm singură.

– Și el te-a crezut?

– Am făcut referiri voalate la o anumită dată a lunii. Această problemă capătă printre bărbați o aură misterioasă și e discutată în șoaptă, încît îi intimidează și nu mai pun întrebări.

– Cît de sexist ești!

– Dar cît de adevărat este!

Ea se încruntă.

– De obicei, nu fac crize de nervi nici în acea perioadă a lunii.

– Mi-am exercitat autoritatea părintească și nu i-am dat ocazia să cadă la bănuieli. Am început să-i dau sarcini. Înainte de a pleca, a vrut să urce să vadă ce faci, să-ți mulțumească pentru masă și pentru hainele cele noi și așa mai departe, dar eu i-am spus că am învățat, dintr-o vastă experiență, că dacă o femeie e într-o astfel de stare de spirit, e mai bine să o lași singură.

– Ai dreptate, într-un singur sens. Aseară, era într-adevăr mai bine să fiu lăsată singură.

El întinse mîna peste masă și o puse peste a ei.

– În ce privește mașina aia, Marnie...

– N-ar importanță, Law.

– Ah, n-am să las chestia asta să coacă pînă devine la fel de dureroasă ca un furuncul. Dacă aș fi știut, nu ți-aș fi stricat niciodată surpriza.

– N-am considerat necesar să-ți spun ce plănuiam.

– Nici eu n-am cumpărat mașina sport ca să-l atrag de partea mea. Îți jur! M-am gîndit că o să fii și tu bucuroasă pentru David. Zîmbi stingherit. Am vrut doar să fac ceva mai deosebit pentru el.

– Și eu am vrut la fel! exclamă ea cu since-

ritate, punîndu-și mîna la piept.

– Înțeleg, și-mi pare rău. A fost o judecată greșită din partea mea. Asta-i tot ce pot să spun în acest moment, doar că – el făcu o pauză și o privi implorator – tu l-ai avut toată viața. Tu ai fost împreună cu el la celelalte cincisprezece aniversări la care eu am lipsit. Poate că am întrecut măsura, dîndu-i mașina aia. Dar nu mă condamna, înainte de a te gîndi bine. Eu sînt novice în treaba asta. E normal să fac niște greșeli. Ai răbdare cu mine, vrei?

– Bine.

Ea se simțea foarte mică și foarte stînjenită, pentru comportarea ei din seara trecută, și mai era foarte somnoroasă. De fapt, nu-și putea ține capul sus. Cînd își îndreptă ochii amețiți spre Law, el se uită la ea de aproape.

– Mi-ai dat ceva? întrebă ea, într-un moment de limpezire.

– În ceai.

– Mi-ai pus un narcotic în ceai?

– Nu ți-am pus un narcotic. Ci doar un somnifer ușor, care nu-ți face nici un rău și o să-ți asigure un somn bun la noapte.

– Law!

Ea puse toată forța pe care și-o putu aduna în acest protest, dar sună totuși ca mieunatul unei

pisicuțe nou născute.

El înconjură masa și o ridică în brațe de pe scaun.

– E timpul pentru „noapte bună, copii“.

– N-am să ți-o iert niciodată, mormăi ea la pieptul lui. Nu-i de mirare că ai așa un mare succes la femei. Le droghezi, mai întâi.

– Doar pe cele care se ceartă cu mine.

El o puse jos, în fața ușii de la baie.

– Scoate-ți rochia.

– Nu-i nevoie.

– Este nevoie, dacă nu vrei să ți-o scot eu.

Era imposibil să poarte un război al voințelor, cînd ea de fapt nici nu-l vedea clar, așa că se duse spre baie.

Ca o somnambulă, își lăsă lucrurile grămadă, pe jos, în timp ce le scotea de pe ea. Halatul ușor de bumbac era croit pentru un bărbat de două ori cît ea, dar îl simțea răcoros și moale pe piele. Îl petrecu în față și legă lejer cordonul în talie.

Cînd se întoarse în dormitor, Law dăduse la o parte păturile și bătea pernele.

– Bună fată. Hai!

Ea se culcă, iar el o acoperi cu păturile. Ghemuindu-se în pernă, închise ochii.

– Nu vreau să mor ca o femeie singură,

nefericită, acrită, așa cum a murit mama mea, Law. Mă doare mai mult nefericirea ei, decât moartea ei.

– Știu.

El frecă șuvițe din părul ei între degete. Încă nu era uscat de tot și mirosea a șampon.

– Eu nu mai am nici un fel de familie.

– În afară de David.

– Iar pe el îl pierd.

– N-ai nici o șansă.

O lacrimă picură de sub pleoapele ei închise. El o șterse de pe obrazul ei, apoi o linse de pe degetul său mare.

– Vrei să ascuți o poveste, ca să adormi?

– Dacă are un sfârșit fericit.

– Tu vei fi judecătorul.

– Despre ce-i vorba?

– Este vorba despre un prinț – un tip care arăta al naibii de bine – care credea că are tot ceea ce putea să-i ofere viața. Se înălța sus, la propriu și la figurat. Un adevărat mascul înfumurat.

Apoi, într-o zi, găsi scrisoarea aia în cutia poștală, iar asta îl duse la o casă modestă, înconjurată de flori. Doamna care locuia acolo lucra la grădină, ca o țărancă. Avea noroi pe genunchi și picături de transpirație pe buza de

sus. Dar nu era o țărancă. De fapt, era o prințesă deghizată.

Ea nu știa că e o prințesă, dar toată lumea din jur știa, pentru că era bună și amabilă și frumoasă, cu păr negru strălucitor și ochi mari, cenușii, și o gură... Doamne, gura ei...

Se opri să-i contemple buzele pe care le trasă blînd cu vârful degetului.

Oricum, prințul, după ce s-a uitat o dată în ochii aceia mari, cenușii, și a sărutat acea gură dulce, dulce, s-a gîndit în sinea lui: Ah, prietene, te-a dat gata! Tipic pentru el, începu să se comporte ca un nemernic, aducîndu-i acuzații neîntemeiate și amenințări voalate și dînd petreceri, de fapt orgii, la care n-avea însă chef să participe:

Prințesa, drept represalii, îi aruncă o vrajă. Îl făcu să devină orb față de oricare altă femeie. Astfel că el, chiar dacă murea de excitație, nu vedea și nu dorea decît o singură femeie, pe prințesă.

Astfel încît prințul se duce la oracolul său și-l întreabă: „Ce naiba pot să fac în privința prințesei?” Iar oracolul îi răspunse: „Ca prinț, ești un adevărat prost. Găsește un mod ca să o aduci în patul tău.”

Law se aplecă să testeze reacția lui Marnie la

povestea lui neortodoxă. Dar ea nu avea nici o reacție. Adormise.

16

Marnie oftă adânc, înainte de a deschide ochii. Trupul ei era languros și simțea o lenevie grea dar plăcută. Îi pătrundea în fiecare celulă. Bătăile inimii erau puternice și lente. Aproape că putea să simtă mișcarea sîngelui prin vene. Nu-și amintea să mai fi fost atît de relaxată vreodată. Inactivitatea era delicioasă.

Căscînd, ea se întinse. Atunci, piciorul ei atinse

un altul. Ingheță. Apoi, încet, se întoarse pe partea cealaltă.

Law dormea altături de ea. Părul lui blond era zburlit, iar partea de jos a obrazului era umbrită de țepi de barbă. Pătura era trasă doar pînă la talie. Avea torsul gol.

Stînd foarte liniștită, abia îndrăznind să respire, Marnie îl studie. Minutele treceau. Conștiința ei îi spunea să părăsească patul cît mai era încă în siguranță. Cînd se vor întîlni din nou, față-n față, o vor putea face cu conștiința curată fără gîndul că au împărțit patul împreună. Dar ea era atît de obosită de acest „în siguranță”, încît nu se putu forța să se miște.

Un ventilator se învîrtea pe tavan deasupra capului. Bîzîitul monoton al motorului acestuia avea un efect hipnotizator. Era încă foarte devreme iar în dormitor era doar parțial lumină.

Așa încît își permise ca, în aceste cîteva minute prețioase, să facă exact ceea ce simțise că vrea, în loc să facă ceea ce îi dicta conștiința. Se forță să înlătore toate gîndurile neplăcute despre moartea mamei ei și despre viitorul ei nesigur în privința lui David, sau despre dragostea ei imposibilă pentru acest bărbat culcat lîngă ea.

Ce mult îl iubea! Și încă de cînd îi adresase zîmbetul acela ucigător și îi zisese că e o mucoasă.

– Bună dimineăta!

La început, i se păru că vocea lui era rodul imaginației ei. Dar apoi îi văzu buzele curbîndu-se într-un zîmbet familiar. Ochiul lui rămăsese închis.

– Ce cauți în pat cu mine, Law?

– Mă excit.

Ea înghiți atît de greu, încît se auzi.

– De cît timp ești aici?

– Toată noaptea.

– Toată noaptea? Ai dormit aici?

– Am dormit. M-am mai trezit, apoi iar am adormit. Ți-am ascultat respirația. M-am uitat la tine. Am vrut să fac dragoste cu tine.

El deschise ochii. Erau strălucitor de albaștri în camera întunecată. Zîmbi și ridică neajutorat din umeri.

– Mă excitam.

– De unde ai știut că sînt trează?

– Am simțit. Ai început să respiri altfel. Mai repede. Aproape de parcă ai fi fost excitată.

El întinse mîna și atinse buzele bosumflate.

– Ești? șopti el răgușit.

Ea se uită fix la el, cufundată în focul fierbinte,

albastru, al ochilor lui. Limba ei umezi reflex buzele pe care el le studia de aproape. El gemu încet.

– Ești, Marnie? Nu răspunde cum consideri că ar fi potrivit sau corect. Spune-mi adevărul. Ești excitată?

Ea dădu din cap, înainte de a răspunde cu glas tare. De îndată ce vorba șoptită fu rostită, Law se aplecă peste pernă și o sărută ușor. Mai întâi, făcu mișcări încolo și înapoi cu buzele lui pe ale ei. Apoi, limba lui îi gădila mijlocul buzei superioare. În mod reflex, trupul ei se înclină înainte.

Mîna lui se curbă pe ceafa ei și îi trase capul mai aproape. Sărutul lui fu moale, adînc și umed. Limba lui se cufundă în gura ei. Instinctiv, ea ridică mîinile și le puse pe pieptul lui. Părul aspru, creț, dădea degetelor ei o senzație delicioasă. Se jucă, apucînd curioasă smocuri de păr între degetele ei.

El îi sărută colțul buzelor, ca un refren, ca o binecuvîntare, apoi se dădu înapoi ca să o privească în ochi. Timidă, Marnie își retrase mîinile.

– Ești gata să te oprești, Marnie?

Ea clătină din cap în semn că nu. Law se uită la ea cu intensitate, în timp ce dădu ușor din

picioare, ca să înlăture păturile.

Ochii ei alunecară în jos și rămase uimită și mută.

– N-ai glumit, nu-i așa? întrebă el.

– Nu, n-ai glumit.

– Ce ai de gînd să faci, în legătură cu asta?

– Nu sînt sigură.

– Gîndește-te.

Îi luă mîna, îi depuse o sărutare în palmă, apoi o puse pe sexul lui. El scoase un geamăt ușor, masculin, de plăcere.

– Ai timp.

Ochii lui se întunecară cu o supremă satisfacție, cînd ea îi atinse vîrfurile catifelate cu degetul mare.

– Ah, Marnie!

Cîteva momente mai tîrziu, cu pieptul palpitînd, el gemu:

– Inhibată, pe naiba!

O întoarse pe spate și se aplecă peste ea, trăgînd de cordonul înnodat al halatului pe care-l purta. Cînd acesta se desfăcu, el dădu nerăbdător halatului la o parte.

Graba lui fu imediat controlată. Inspiră scurt, șocat. Ochii lui se mișcau pe goliciunea ei, flămînzi. Expresia lui vădea o anumită mirare cînd o privi.

– Ai crescut cu adevărat frumos, mucoaso!

Începînd de la umerii ei, mîna lui exploră în jos pe braț, urmărind fiecare vinișoară de pe mîinile ei înainte de a trece peste piept, oprindu-se să-i mîngîie sînul, apoi în jos, spre pîtece. Își împinse ușor podul palmei peste triunghiul de păr pufos, înainte de a-i mîngîia pe rînd coapsele fine.

Atingerea lui îi producea un milion de senzații delicioase. Ea nu putu să rămînă liniștită. Gîtul și spatele i se arcuiră, cînd degetele lui îi atinseră ușor pîtecele; își îndoi genunchii, cînd mîna lui alunecă peste șoldul ei. De data asta, se simțea datoare doar față de trupul ei și față de reacțiile erotice ale acestuia la mîngîierile lui Law.

– Ești atît de frumoasă! șopti el. Nu știu ce să sărut mai întîi.

Se hotărî asupra gurii, în timp ce degetele lui îi făceau sfîrcul să se ridice. Cu buzele încă umede de pasiunea sărutului lor, își apăsă gura pe sînul ei. Ea își băgă degetele în părul lui și îi șopti gîfîit numele.

– Asta înseamnă da sau nu?

– Da, gemu ea, da.

Vîrfurile limbii lui atinse chiar vîrfurile sînului, trecînd de mai multe ori peste acesta. Marnie scoase un

sunet ca un plîns.

– Mai vrei?

– Da.

El absorbi sfîrcul între buze și îl supse cu o blîndă ardoare. Fierbințeala limbii și mișcarea gurii lui care o trăgea, declanșă în ea o explozie erotică. Pînă atunci nu știuse ce impact putea avea asupra întregii ei ființe actul de a face dragoste. Deveni dornică să-l aibă în întregime.

El răspunse îndemnului ei și se instalează între coapsele ei. Căldura ei îl învălui. Scoase un murmur satisfăcut și se mișcă înainte.

Organul lui abia o atinse, abia zărise acel loc prețios, dar lucrul ăsta fu mai mult decît suficient. Toată dragostea și dorința pe care le simțea pentru el se concentrează acolo și se manifestară printr-un apogeu zdrobitor.

Trecu prin trupul ei ca un ciclon. Îl simți în pîntece și în sîni. Amețitor, acesta se învîrți prin nervii ei și ajunse pînă în vîrfurile degetelor. Efectele apogeeului continuă să strălucească și să fiarbă în ea, mult după ce trecuse criza propriu-zisă.

În sfîrșit, ea deschise ochii și se uită la Law, care era uluit de imensitatea senzației pe care o declanșase la un trup pe care nu-l considerase

niciodată voluptuos.

– Îmi pare rău.

El își dădu capul pe spate și rîse tare.

– Pentru ce? Pentru că ești femeia cea mai sexy care a fost creată vreodată? Doamne, ești uluitoare, șopti el, în timp ce depuse un sărut pe gura ei. Ești minunată și uluitoare.

– Mă faci să mă simt jenată.

Tot trupul ei era înroșit și febril, o căldură amplificată de modul carnal în care ochii, mîinile și buzele lui se mișcau peste ea, gustînd și pipăind textura pielii.

– Ai cele mai sensibile sfîrcuri.

Vocea lui era șoptită, plină de admirație și venerație.

– Sînt disproporționat de mari, mormăi ea, încercînd cu jumătate de inimă să-i înlăutre mîinile care le mîngîiau.

– De asta par totdeauna excitate?

– Nu-i adevărat!

– Ba, da, mucoaso.

Faptul că-i folosea numele ei de alint îi surprinse pe amîndoi.

– E a doua oară cînd îmi spui așa. Nici nu eram sigură că-ți amintești.

– Nu mi-am amintit, pînă ce n-am început să fac dragoste cu tine.

– De ce tocmai atunci?

– Cred că-mi amintesc: mă uitam pe plajă la tine, într-o zi, și mă gîndeam ce grozavă promiteai să fii peste cîțiva ani.

Degetele lui trecură ușor peste sfîrcurile ei.

– Îmi amintesc că am regretat că eu nu voi fi prin apropiere să te văd transformîndu-te în femeie. În mod egoist, mă bucur că fiul ăla de cățea, prost, ți-a frînt inima.

– Care pui de cățea prost?

– Ăla pe care l-ai iubit. Care te-a abandonat.

– A, făcu ea cu voce mică.

– Dacă n-ar fi fost el, tu n-ai fi fost azi disponibilă.

Își lăsă capul în jos și sărută un sfîrc rozaliu.

Continuă să o sărute în jos, pe trup, fără să țină seama de protestele ei nerostite, cînd gura lui se mișcă mai aproape de partea de sus a coapselor ei.

– Law, șopti ea cînd el le despărți.

O gîdilă cu nasul; cu afecțiune, apoi o sărută și o gustă. Limba îndemînatică se învîrtea și se adîncea și mîngîia și tachina, pînă ce ea ajunse din nou în pragul delirului.

Law se ridică deasupra ei, pregătit să o pătrundă.

– Marnie, a fost tare lungă așteptarea.

Deschide ochii și privește-mă.

Ea nu numai că deschise ochii, dar își petrecu brațele în jurul gâtului lui. Cu un geamăt lung, adânc, el o pătrunse. Un moment, rămase nemișcat, răsuflînd nesigur, în timp ce se uita la chipul ei.

– Nu vrei să...

– Încă nu, spuse el liniștit lîngă colțul gurii ei. Gura ta e atît de provocatoare.

– Chiar este?

– Hm. Odată, am să-ți povestesc despre fanteziile pe care le-am avut în legătură cu ea.

– Spune-mi acum.

– Nu.

– De ce?

– Ai fi jenată, și eu nu vreau încă să termin. Dacă vorbesc despre asta, s-a terminat.

El îi dădu capul pe spate și o sărută. Apoi, mișcîndu-și mîinile pe trupul ei și prinzînd-o strîns de talie, o ridică spre coapsele lui și începu să se miște.

Zgîrieturile timide ale lui Venus o treziră pe Marnie a doua oară. Epuizați fizic, ea și Law

adormiseră. Picioarele ei erau încurcate fără speranță cu ale lui. Cu o mână îi acoperea posesiv sînul, iar cealaltă era în părul ei. Cînd ea încercă să se miște, el mormăi gros.

– Stai liniștită.

– Trebuie să mă scol. În plus, Venus trebuie să iasă afară.

– Cățeaua asta! mormăi el răsucindu-se pe spate și aruncînd cearceaful.

– Am să-î dau drumul afară și am să fac niște cafea.

El o prinse pe Marnie de gît și o sărută zdrăvăn.

– Păstrează-mi locul.

Dîndu-i drumul, se dădu jos din pat și se îndreptă spre ușa dormitorului, fără să-i pese de goliciunea lui.

Marnie nu rămase indiferentă. Stătea culcată între cearceafurile mototolite și îl admira, pînă cînd ieși din raza ei vizuală. Trupul ei se încălzea la ideea plăcută că avea cel mai frumos iubit din tot universul.

Îndreptîndu-se spre baie, ea observă că trupul ei suferise schimbări drastice față de cu o seară înainte. Avea iritații pe sîni și pe pîntece. O ușoară jenă între coapse i se părea mai curînd o plăcere decît o durere. Îi plăceau

aceste ravagii. .

După ce făcu un duș rapid, se îmbracă. Cu pantofii în mână își croi drum prin casă, îndreptându-se spre bucătărie. O ușă parțial deschisă, îi atrase privirea. O împinse ușor, și aceasta se deschise. Era camera lui David. Era evident din primul moment. Hainele erau aruncate în jur, un obicei prost care o enervase cîndva și pe care acum îl găsea mișcător și drag. Afișe cu staruri de rock, cu eroi sportivi, și unul cu Christie Brinkley, rădîoasă, în costum de baie, împodobeau pereții. O miniatură a rachetei *Victory* era pe masa de lucru, iar alături era și un top de cărți de școală.

Deși el locuia doar de scurtă vreme în ea, camera căpătase amprenta lui personală. În afara obiectelor lui proprii mai era acolo un televizor nou cu video, ceva ce își dorise de mult. Un telefon care părea că fusese instalat de curînd, se afla pe noptieră. Un teanc de casete video era alături de o boxă.

Lacrimile îi înnoiră ochii lui Marnie cînd ieși din cameră închizînd ușa. Nu-și dăduse seama de amploarea generozității lui Law. Casa asta trebuie să i se pară un paradis lui David, care fusese învățat, din necesitate, că bunurile materiale nu sînt atît de importante.

Trebuia să-l ia imediat înapoi. Altfel, s-ar putea să-l piardă pentru totdeanuna. De îndată ce-l va vedea, îi va cere să se mute acasă, acolo unde îi era locul.

Law își îmbrăcase un șort de sport. El era în bucătărie, scuturînd o carafă cu suc de portocale, cînd intră ea.

– Cafeaua e aproape gata.

– Nu vreau nici o cafea.

Tonul ei tăios opri mișcarea carafei.

– Singurul lucru ce-l vreau de la tine este o explicație completă pentru elegantele jucării cu care l-ai copleșit pe David. Credeam că am lămurit problema extravaganțelor tale, în seara trecută.

Cu mișcări controlate cu grijă, el puse jos carafa.

– Trebuia să-i iau înapoi ceea ce îi dădusem deja? Fii rezonabilă, Marnie. Seara trecută ne-am clarificat doar că sînt un părinte cam exagerat pentru că nu l-am avut pe fiul meu timp de șaisprezece ani și că tu ai să fii răbdătoare cu mine.

– Ei bine, după ce m-am uitat în acea țară minunată a electronicii, care trece drept dormitor, răbdarea mea tocmai s-a epuizat.

El își puse mîinile în șolduri.

– Ce a declanșat treaba asta așa, deodată?
– Tu îi copleșești pe David cu daruri ca să-l seduci și să-l răpești de lângă mine! îl acuză ea.
– Asta nu-i adevărat.
– Eu cred că este.
– De ce aș face asta?
– Pentru că tu trebuie să fii mereu pe primul loc. Trăgător de frunte. Campion. Numărul unu. Mereu în vîrf.

– Cu mai puțin de o oră în urmă, tu erai în vîrf, lungi el cuvintele. Și îți plăcea fiecare clipă. Sau poate ar trebui să spun că fiecare centimetru?

Ea se roși toată de furie și de jenă. Punînd pantofii pe podea, își băgă picioarele în ei. Învîrtindu-se pe călcîie, se îndreptă spre ușa din față. O deschise, dar dădu nas în nas cu David și cu Venus, care veneau înăuntru.

– Mamă! exclamă el. Nu mi-a venit să cred cînd am văzut mașina în față. Ce se întîmplă?

Ea era atît de speriată văzîndu-l, încît nu putu scoate nici un cuvînt. Se temea că aspectul ei îi va dezvălui ce făcuse în ultimele cîteva ore, în patul lui Law.

– E vorba despre bunica ta, David, spuse Law din spatele ei.

Marnie își regăsi, în sfîrșit, glasul și îl informă liniștită:

– A murit ieri după-amiază.

– Ieri?

– Marnie și cu mine am discutat și am decis să nu-ți stricăm petrecerea. Eu am să vă las singuri. Hai Venus. Hai să ieșim prin spate.

Cîinele îl urmă pe Law prin hol, lăsându-i singuri pe Marnie și pe David. El era plin de remușcări.

– Vai, mamă, îmi pare rău că nu eram în prejmă cînd s-a întîmplat.

– N-aveai de unde să știi.

– Da, dar ai fost singură, noaptea trecută.

– Eu... a fost în regulă. Am avut nevoie de cîtva timp, să mă gîndesc.

David făcu un pas înainte și o îmbrățișă.

– Trebuie să te simți îngrozitor. Știu cum m-aș simți eu, dacă ți s-ar întîmpla ție ceva.

Ea își înfășură brațele în jurul lui și îl ținu aproape. Lacrimile îi curgeau pe obraz.

– Mulțumesc, dragul meu.

– Cînd e înmormîntarea? întrebă el, îndepărtîndu-se.

– Astăzi, mai tîrziu. N-am văzut nici un motiv de amînare. Am făcut toate aranjamentele dinainte. Bineînțeles că aveam deja locul de cimitir, adăugă ea, gîndindu-se la mormintele lui Sharon și al tatălui ei.

– Tata și cu mine o să fim acolo. La ce oră?

Ea îi spuse.

– Va fi o slujbă scurtă.

El dădu din cap, răvășind cîteva șuvițe de păr blond. Printr-un gest reflex, ea întinse mîna să-i le netezească.

– Ți-a plăcut petrecerea?

– A fost ceva de speriat. Am stat pînă la patru și am jucat poker.

– Poker?

– Da. Tata mi-a dat niște indicații, înainte de a pleca, și pînă la urmă am cîștigat zece dolari.

– Eu nici măcar n-am știut de petrecere.

– Am încercat să te sun ieri, să-ți cer voie. Acum știu de ce nu erai acasă. Un timp, m-am temut că tata n-o să mă lase să mă duc.

– De ce nu?

– A vrut să știe dacă părinții lui Jack vor fi acasă și dacă vor fi băuturi alcoolice sau droguri sau chestii de astea. A trebuit să-l conving că Jack e „curat“ și la fel toți ceilalți invitați. El a zis că mă crede, dar a sunat-o totuși pe doamna Moore. El zîmbi: Acum am doi părinți severi.

– Law e sever cu tine?

– Avem ceea ce el numește „reguli ale casei“. Nu am voie la televizor pînă nu-mi

termin lecțiile și mi le controlează el. Doar o apă gazoasă pe zi, dar suc de fructe proaspăt la discreție. Telefoanele sînt limitate la trei pe seară și doar de cincisprezece minute fiecare. Dacă difuzorul din boxă e pus atît de tare încît se aude pînă la el, înseamnă că e prea tare.

Seamănă mult cu tine. Mi-a zis chiar că n-am decît să stau pe fund toată vara, dar că trebuie să-mi iau o slujbă, dacă vreau bani de benzină. Vezi? El e de acord cu tine, în privința asta. I-am spus că, oricum, plănuiam să lucrez.

– Îți place să locuiești cu el, David?

Ea știa că era nedrept din partea ei să-l pună la colț, dar expresia ei onestă cerea un răspuns sincer.

– Păi, sigur, răspunse el, făcînd un gest neîndemînic. E o casă frumoasă. M-aș simți singuratic fără Venus acum; m-am obișnuit s-o văd în jur. După cină, în fiecare seară, tata și cu mine stăm de vorbă despre diverse lucruri așa cum făceam noi amîndoi. Uneori facem glume și rîdem, dar el devine serios cînd discutăm anumite subiecte, ca de pildă despre Dumnezeu, despre integritate morală, lucruri care contează cu adevărat, știi?

El își acoperi un căscat uriaș.

– Ah, îmi pare rău, mamă. M-a ajuns somnul. N-am dormit de seara trecută.

– De ce nu te duci să te culci? Ne vedem după-amiază.

– Ești sigură? Nu vrîi să vin cu tine acasă?

– Nu. Eu o să fiu bine. Tu odihnește-te.

Ea știa că el se simțea ușurat, deși o mai îmbrățișa o dată, sincer. Ea ieșise deja pe ușa din față, cînd îl auzi strigînd.

– Hei, tată! Unde ești? așa cum obișnuia să o salute pe ea.

Cum putea ea să intre în competiție cu tatăl lui natural, care era astronaut, care își putea permite să-i ofere o mașină nouă și un televizor nou, cînd ea s-a străduit mai mult de un an ca să-și permită să pună un tapet nou în camera lui? Nu putea. Nu voia. Și nici de acum încolo.

17

Marnie se urcă greoi pe treptele casei ei. Nu aprinsese nici o lumină, deși era deja pe înserat și umbre violete umpleau toate colțurile.

În dormitorul ei își scoase pantofii negri de piele și își puse geanta pe birou. Ducîndu-se la fereastra care dădea spre grădină, privi în gol cîteva minute. Disperarea o imobilizase.

Cînd fu gata să se întoarcă de la fereastră, observă mingea de fotbal a lui David, zăcînd singuratică, aruncată și părăsită, și părea că reprezintă toată tristețea din viața ei.

Cu un oftat adînc întinse mîna la spate ca să-și desfacă fermoarul rochiei negre.

– Lasă-mă pe mine.

Ea tresări, apoi se întoarse.

Law stătea în cadrul ușii îmbrăcat într-un costum închis și cu cămașă albă. Cînd inima ei reveni la normal, îl certă.

– M-ai speriat, era aproape să mor. De unde vii?

– Noi te-am urmărit,¹ în drum spre casă.

– Noi? Unde-i David?

– L-am trimis la mine acasă. N-a vrut să se ducă, dar i-am zis că avem o discuție între adulți și că el nu e invitat.

– Ce discuție?

– Asta pe care o să o avem. Mai întîi, vreau să știu cum ai rezistat.

– Vrei să spui, în legătură cu mama mea?

El aprobă din cap.

– Sînt liniștită, pentru că știu că și ea e în pace. În sfîrșit.

– Bine. Înainte de a începe, hai să-ți scoatem rochia aia.

El intră în cameră.

– Întoarce-te cu spatele.

– Nu am de gând să-mi scot rochia, Law. Dacă urmează să discutăm, prefer ca rochia să rămână pe mine.

El păru că nu era înclinat să se certe.

– Cum vrei, dar eu am să-mi dezbrac câteva lucruri.

Își scoase haina și cravata și le aruncă pe amîndouă la capătul patului ei.

– De fapt, îmi pare bine că ești aici, îi zise ea. Și eu simt nevoia să vorbesc cu tine.

– Dă-i drumul.

– Mai întâi tu.

– În regulă.

El își puse mîinile în șolduri, inspiră adînc și se uită la podea, câteva secunde, înainte de a ridica ochii spre ea.

– David și cu mine am discutat treaba asta, Marnie.

– Ce anume ați discutat?

– Vrem să mergem la tribunal și să-i schimbăm legal numele în Kincaid.

Vorbele o străbătură ca o spadă. Aproape că țipă de groază. Dacă îi schimbă numele lui David, s-a terminat totul. Asta îi va cimenta identitatea. Va fi fiul lui Law și atît. Nu va mai fi

fiul ei.

– Înțeleg, răspunse ea.

– Vreau să-l recunosc public.

– Nu ești obligat, Law. Dezvăluirea publică cu care te amenința mama mea nu va mai avea loc niciodată.

– Știu, dar dezvăluirea publică nu mi se mai pare importantă, acum. De fapt, vreau doar ca toată lumea să știe cine este și cât de mult înseamnă el pentru mine. I-am sunat pe părinții mei azi dimineață și le-am spus despre el.

– Și ei ce-au zis?

El clătină din cap cu ciudă.

– Vrei să spui, după ce a trecut șocul? Au să vină la sfârșitul săptămânii viitoare, să-și vadă nepotul. A vorbit cu amândoi și mi-a făcut o chel-tuială teribilă cu convorbirea asta interurbană. Dar cred că a făcut-o din dragoste.

Marnie, simțind că se sufocă, se întoarse cu spatele la el și se dușe din nou la fereastră.

– E minunat. Mă bucur pentru David.

Pauza ei ținu timp de câteva bătăi ale inimii.

– În lumina acestei vești, continuă ea, e bine că am ajuns și eu la unele concluzii proprii.

Umerii ei înguști se ridicară, când ea inspiră adânc.

– N-am să mă opun ție, Law, într-o luptă pentru tutelă. În primul rînd, nu pot fi competitivă. Tu ești tatăl lui natural. Credibilitatea ta vorbește singură. Eu am fost un părinte excelent, dar deocamdată, se pare că și tu faci o treabă minunată în acest sens, fapt care, mărturisesc, mă surprinde.

În al doilea rînd, nu l-aș pune pe David în situația de a alege între noi. El mă iubește. Te iubește și pe tine. Cred că noi amîndoi îl iubim și vrem ce e mai bun pentru el. El e fericit să locuiască la tine. Vrea să poarte numele tău. Cred că ar fi cel mai bine să locuiască în permanență cu tine. Intenționez să-i spun lucrul ăsta.

Gîtul o durea. Abia reușea să-și stoarcă vorbele.

– Oricum, peste doi ani o să plece la colegiu.

Ea își lăsă capul în jos.

– Vezi, nu am fost total egoistă. Din ziua în care Sharon mi-a zis că e însărcinată, am vrut copilul pentru că am vrut să am pe cineva pe care să-l iubesc, cineva care să mă iubească la rîndul lui. Mă gîndeam că un copil de care voi avea grijă, mă va iubi instinctiv.

Sharon monopoliza atenția părinților mei, chiar

dacă era o atenție negativă. Ea îi epuiza. Aveau prea puțină energie ca să mi-o consacre mie. Așa încît eu am avut nevoie de David în aceeași măsură în care a avut el nevoie de mine.

Ea se uită la Law peste umăr.

– Dar acum, el nu mai are nevoie de mine ca să-l îngrijesc. Iar eu nu-l pot împovăra cu răspunderea de a mă face fericită, de a-mi împlini nevoile. Nu voi face una ca asta.

– Mă simt constrîns să te întrerup, zise Law. Nu ești cumva puțin cam aspră cu tine însăși?

– Nu încerc să par o martiră. Să nu crezi că mă văd astfel. Am pregătit toată ziua discursul ăsta. Fiecare vorbă e din inimă. Te rog, lasă-mă să termin. Mai e ceva.

El înclină capul, indicînd că poate să continue.

– Ce s-a întîmplat azi dimineață...

– Hm?

– Sînt mai multe cauze, pentru ce s-a întîmplat.

– Una e că ai avut o bună încălzire anterioară.

– Law, te rog!

– Iartă-mă.

El făcu o mișcare nerăbdătoare cu mîna.

– M-am simțit atît de îngrozitor după moar-

tea mamei. Fără speranță. Mă întrebam la ce e bună viața, dacă se termină atît de mizerabil de trist?

– Înțeleg. Ai simțit nevoia contactului cu o altă ființă umană și de convingerea că viața s-ar putea să merite să fie trăită.

– Da, spuse ea, vag surprinsă că el înțelegea atît de bine și putea exprima ceea ce simțea ea. Exact asta este. Și...

– Mai e ceva?

– Situația m-a prins într-un moment foarte sensibil emoțional.

– Căutai o supapă pentru emoțiile tale. Supapa care s-a prezentat a fost sexul, ultimul catharsis emoțional și fizic.

– Exact, spuse ea moale.

– Asta-i tot? Întrebă el, apropiindu-se de ea.

– Da.

– Mincinoaso.

Ea tresări.

– Cum?

– Minți. Mai e un motiv pentru care ai făcut dragoste cu mine.

El îi ridică bărbia cu un deget îndoit.

– Mă iubești, Nu-i așa, Marnie?

Ea înghiți în sec, își umezi buzele și clipi.

– Nu-i așa? repetă el.

Ea închise ochii și aprobă din cap.

– Eu am fost fiul de cățea prost, care ți-a frînt inima.

– Nu mi-ai frînt inima intenționat, spuse ea deschizîndu-și ochii înlăcrimați. M-ai făcut doar să-mi fie imposibil să iubesc alt bărbat. Nici eu nu puteam ști că o iluzie de adolescență poate ține atît de mult.

Ea simți că i se luase de pe inimă o povară veche de șaptesprezecé ani. Libertatea de a-și exprima cu glas tare dragostea pentru el, merita prețul unei părți a mîndriei.

– Te-am iubit dintotdeauna. De cînd te hîrjoneai pe cearceaful de plajă cu sora mea. Și cînd erai lansat în spațiu. Și cînd ai venit ca o furtună pe aleea din fața casei mele, furios din cauza scrisorilor anonime. Te-am iubit totdeauna, Law Kincaid.

El își strecură brațele în jurul ei și o trase aproape.

– Marnie, draga mea Marnie, mie mi-a trebuit mai mult timp să-mi dau seama, dar te iubesc al naibii.

El își lăsă capul și îi sărută fruntea sub bucle. Cînd se retrase, era totuși încruntat.

– A fost un discurs grozav pe care l-ai ținut, dar cam trei sferturi au fost aiureli. Da-

vid nici nu s-ar gândi să te părăsească și să vină să stea cu mine permanent. Mi-a zis asta de mai multe ori și necondiționat. De fapt, nu m-ar mira dacă împachetază ca să vină acasă, chiar acum.

Un alt lucru este că eu nu te-am considerat niciodată o martiră. Și cu siguranță că nu ești egoistă. De fapt, ești persoana cea mai puțin egoistă pe care am cunoscut-o vreodată. Ai o mare capacitate de dragoste, de care am de gând să mă bucur și eu.

El își trecu ușor buzele peste ale ei.

– Iar dacă m-ai fi lăsat să-mi termin discursul meu înainte de a-l fi început pe al tău, ai fi aflat că David nu e singurul Hibbs pe care vreau să-l transform în Kincaid.

– Cum?

– Îmi închipui că o schimbare de nume și o căsătorie pot fi îndeplinite de același judecător. O să împușcăm doi iepuri dintr-odată. Asta va însemna un singur drum la tribunal și cum parcare în centrul orașului e o problemă...

– Law!

– Ce?

– Vrei să te căsătorești? Cu mine?

– Bineînțeles, cu tine. Tu ai să fii mama viitorilor mici Kincaid.

El întinse o mînă peste pîntecele ei și o alunecă în jos, pe trupul ei.

– De fapt, întrucît cu tine am încălcat propria mea lege de amor și nu am luat nici un fel de precauții, s-ar putea ca unul să se fi cuibărit deja în tine.

El o sărută blînd și își lăsă buzele lîngă ale ei, cînd adăugă:

– Ultima oară cînd n-am folosit prezervativul, am marcat bine, așa că vreau să te duc la altar cît de curînd posibil. Vreau ca următorii mei copii să aibă avantaje pe care David nu le-a avut, ca de pildă legitimitatea.

El îi acoperi sînii, degetele mari căutîndu-le centrul și făcîndu-l dur cu mîngîieri seducătoare.

– Vreau să te vad hrănindu-i la sîn pe copiii noștri.

– Law.

Ea îi puse mîinile pe obraji și îi rosti numele drag într-o șoaptă fermecătoare.

Aplecîndu-și capul, el o sărută fără reținere. Ea își împleti brațele în jurul gîtului lui, în timp ce limba ei se întîlnea cu a lui, arătîndu-și senzualitatea nativă care fusese însă rezervată exclusiv pentru el.

– Uite care sînt regulile casei, spuse el grav, terminînd sărutul cît mai era încă în stare să-și

controleze gîndirea. Tu ai să continui să fii minunată așa cum ești. Eu am să devin un soț credincios, dar groaznic de excitat.

– Suzette și tipii vor trebui să dispară.

– De acord. În plus, nimeni n-o să-ți țină lumînarea, cînd o să te desfășori între cearceafuri.

Zîmbetul lui se relaxă treptat și ochii lui o priveră cu seriozitate.

– Singurul lucru la care nu pot renunța, Mar-
nie, este munca mea. Dacă n-aș zbura, n-aș fi
Law. Iar dacă n-aș fi Law, tu nu m-ai iubi. Așa-i?

– Așa-i.

– O să fie ceva de groază, continuă el cu același ton serios. Familiile trec printr-un adevărat iad în timpul misiunilor în spațiu. Am văzut cum dau naștere la adevărate prăbușiri nervoase. Am văzut cum au distrus căsătorii.

– Alte căsătorii nu mă privesc pe mine, spuse ea, cu o mișcare încrezătoare a capului. Eu sînt tare. Și am o răbdare infinită. Uită-te cît de mult a trebuit să te aștept pe tine.

Ochii lui se întunecară de pasiune.

– Cunosc acest sentiment.

El își potrivi trupul alături de al ei, fără să lase vreo îndoială asupra a ceea ce urmau să facă, și

întinse mîna în jurul ei, spre fermoarul rochiei.

– Ei, acum pot, în sfîrșit, să-ți scot rochia asta?

SFÎRȘIT

Tehnoredactare computerizată: Ioan Lilă jr.

Editura MIRON

București - 1994

Tel. 641.17.21
641.33.04
Str. Baiulescu 63A,
București, Sector 5
(lângă stația de
metrou Pieptănari)

Tehnoredactare computerizată: Ioan Liță jr.

Editura MIRON

București - 1994

Tiparul executat sub comanda 40 312
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piața Presei Libere, 1, București
ROMÂNIA

